

Giới thiệu Vượt Không Gian Đến Bên Anh

Hạ Thường Vy trong tác phẩm Vượt Không Gian Đến Bên Anh của tác giả Tiêu An Nhã là một cô nàng có tính cách trầm lặng, không thích tiếp xúc với bên ngoài, 30 năm trong cuộc đời giản dị, không cầu mong lợi lộc công danh chỉ đơn giản làm một y tá nhỏ bé núp mình trong một cái áo y tá. Một cô nàng bình thường, lấy mục tiêu đơn giản sống cho qua ngày, có một người chồng bình thường cùng với những đứa con sống vui vẻ hạnh phúc đến cuối cuộc đời. Vào sinh nhật năm 30 tuổi của mình cô đã được bạn trai tặng một món quà quá mức kinh hi, hẳn đã lên giường cùng với bạn thân của cô. Hẳn trước mặt cô và lạnh lùng nói: Hạ Thường Vy cô không xứng có được sự yêu thương. Không xứng? Cô không làm gì vì sao hẳn hẳn cô như vậy. Đáng lý ra câu nói đó là cô dành cho họ mới đúng. Đôi mắt cô vô hồn nhìn họ, rồi đột nhiên nhận ra, thì ra trên thế giới này không có cái gọi là tình yêu như ngôn tình sùng mà chỉ là cái tình yêu được 'đóng gói' trong sự giả tạo mà thôi. Một vụ tai nạn xe khiến Hạ Thường Vy chết đi. Hạ Diệp Kỳ, một vị tiểu thư trong miệng lưỡi người đời là đua ngoa chanh chua, cướp đàn ông của người khác nhiều lần nhưng không thành. Nhưng mấy ai biết được cô ấy từng thề trước mộ người cô ấy yêu: Đời này không phải anh em không lấy, cho dù anh có đi xa đến đâu, dù anh không thể quay trở về em cũng sẽ không bao giờ quên câu nói này. Vì một người đàn ông đã chết cô ấy nguyện trang cho mình một bộ dáng đáng khinh đến cực điểm, khoác cho chính mình bộ dáng đời này là phụ nữ không cần, thật ra mà nói là một phụ nữ không cần ai. Khi linh hồn Hạ Thường Vy xuyên không nhập vào thân xác Hạ Diệp Kỳ mọi chuyện hay sẽ như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hạ Diệp Kỳ

Mở đầu:

"Tiểu Vy hôm nay em về sớm vậy?" Một người phụ nữ trung niên đang cời cái áo y tá cũ sờn của mình, miệng nở nụ cười thân thiện nói chuyện với cô gái bên cạnh.

Hạ Thường Vy không như mọi ngày, tâm trạng hôm nay của cô vô cùng tốt, vì thế cô cũng nở nụ cười tươi như ánh nắng ban mai: "Hôm nay là một ngày rất đặc biệt đối với em."

Người phụ nữ trung niên có chút cứng nhắc, nụ cười của Tiểu Vy thật sự rất đẹp, thật ra mà nói thì Tiểu Vy cũng rất đẹp, thật có phúc khi ai lấy được cô ấy.

"Chị Phùng em về trước nhé, ngày mai gặp lại."

Hạ Thường Vy thay bộ đồ đơn giản của mình, chỉnh lại mái tóc có chút rối, sau khi nhìn thấy mình không có gì không ổn mới đưa tay chào hỏi người phụ nữ trung niên kia.

Sau khi ra khỏi bệnh viện cô lấy cái điện thoại không biết cái hãng điện thoại này còn trên thị trường hay không nhưng cá chắc với mọi người cái điện thoại thô như thế này rất ít phụ nữ sử dụng.

Hạ Thường Vy bấm nhanh một dãy số, bên đầu dây là một tiếng tút dài sau khoảng chừng 1 phút thì có người bắt máy.

"Tiểu Vy?" Một giọng nói trầm thấp có phần khàn khàn vang lên bên đầu dây điện thoại.

Nghe giọng bạn trai của mình, tâm tình Hạ Thường Vy càng vui vẻ hơn.

"Thiên, hôm nay em được về sớm, hay là chúng ta cùng nhau ra ngoài ăn đi."

Bên kia có một tiếng thờ dốc sau đó là một tiếng va chạm không rõ là gì, mặc dù nhỏ nhưng cô vẫn nghe rất rõ. Hạ Thường Vy không khỏi nhú mày, nhưng sau đó cô lại không để ý nữa.

"Xin lỗi em Tiểu Vy, hôm nay anh bận tăng ca, có lẽ không đi ăn cùng em được. Mai rồi chúng mình đi nhé, hiện tại anh hơi bận, anh cúp máy trước."

Nụ cười trên môi của cô ngày càng mất đi, sau đó thờ dài, bỏ đi công việc không phải quan trọng hơn sao.

Nghĩ nghĩ sau đó cô lại vui vẻ bấm thêm một dãy số khác trong điện thoại.

Nhưng lần này không ai bắt máy, cô gọi cả ba bốn cuộc cũng không ai nhận.

Kì lạ, bình thường cậu ấy sẽ không như vậy, không lẽ Mỹ Mỹ có chuyện gì.

Thôi kệ, cứ đến nhà cậu ấy, đợi đến lúc cậu ấy về thì hai đứa đi ăn.

Chỉ là cô không hề hay biết, chuyến đi này đối với cô chính là ác mộng.

--- ----

Khi đến chỗ chung cư của Mỹ Mỹ, cô lại có một linh cảm bất an không hề biết rõ.

Thang máy dừng lại ở tầng 15, Hạ Thường Vy tìm trong túi chìa khoá phòng, Mỹ Mỹ thường hay về trễ, tính cách lại hơi bừa bộn nên cô ấy quăng hẳn chìa khoá cho cô, cô có thời gian rảnh thì sẽ dọn dẹp đồng rác cho cô bạn.

Dùng trước cửa phòng, cô dùng chìa khoá để mở cửa nhưng không ngờ cửa không khoá.

Đẩy nhẹ cửa nhà, bên trong lộn xộn, quần áo vứt đầy trên sàn, có cả quần áo của phụ nữ lẫn đàn ông.

Cô hơi nhúu mày nhìn hiện trạng trong nhà.

Trong không khí truyền đến một cỗ mùi vị cực kì kì dị. Tiếng nam nữ thở dốc, mùi vị tình dục tràn ngập căn nhà.

Hạ Thường Vy nhẹ nhàng đi vào nhà, bước đến căn phòng nơi cuối hành lang nhỏ hẹp.

Qua khe cửa một đôi nam nữ đang diễn cuồng giao hoan.

Cô cố gắng nhìn rõ hai người, nhưng khi nhìn thấy rồi cô lại hy vọng tất cả chỉ là mơ.

Hạ Thường Vy cảm thấy trời đất quay cuồng, đôi mắt của cô trợn ngược, đây có phải ác mộng không, một con ác mộng mà cô nghĩ cô cũng chưa từng nghĩ tới.

Cô dùng hết lý trí còn sót lại của mình, xoay người chạy thật ra ngoài.

Vừa chạy vào thang máy cô không kiềm chế được khụy xuống.

Cô không tin, thật không tin.

Lúc ấy trong phòng có người cô yêu, còn có cả người bạn thân của cô.

Bạn thân?

Người yêu?

Tất cả mọi thứ đều là lừa dối...

Chương 1: Hạ Diệp Kỳ

Trong phòng bệnh, một cô gái đang dựa người vào cửa sổ.

Dáng người mảnh mai, làn da trắng mịn màng ẩn trong bộ quần áo bệnh viện rộng thùng thình.

Gương mặt cô rất đẹp, đôi mắt bồ câu đầy sức quyến rũ, mũi cao, miệng anh đào có phần nhợt nhạt, mái tóc đen dài được uốn cong tỉ mỉ.

Đôi bàn tay tinh tế cảm mãi không buông cái ly thủy tinh có nước đã lạnh.

Đôi mắt cô màu xám nhạt không tiêu cự nhìn về khoảng chân trời.

Cô là Hạ Thường Vy, một nữ y tá ba mươi tuổi, một con người vừa nhận được sự phản bội từ bạn thân và bạn trai.

Cô không ngờ người bạn thân chơi thân với nhau mười sáu năm lại lên giường cùng với người bạn trai của mình.

Nói sao đây? Có vẻ họ qua lại với nhau rất lâu rồi, chỉ là cô quá u mê tin tưởng họ thôi.

Lại nhìn lại thân thể của mình, Hạ Thường Vy có chút thờ dài.

Khối thân thể này không phải của cô, nghe có vẻ huyền huyền nhưng thật sự không phải của cô.

Một tuần trước khi cô tỉnh lại trong phòng bệnh này, linh hồn cô bị nhốt trong một cái bọc da người không phải của cô, cô chỉ cảm thấy bất ngờ.

Cỗ thân thể này tên Hạ Diệp Kỳ, một vị tiểu thư nhà họ Hạ, một vị tiểu thư chua ngoa tùy hứng trong miệng người đời, lý do cô ấy nhập viện vì bị đẩy xuống cầu thang.

Mà lý do sâu xa trong miệng người đời chính là cô ấy đẩy người ta xuống cầu thang lại bị người ta kéo xuống cùng.

' Tự làm bậy không thể sống.'

Thật ra cô rất hâm mộ 'Hạ Diệp Kỳ' cô ấy rất xinh đẹp, tình nguyện vì một người đàn ông mà cả đời không lấy ai.

Vì muốn để cho mọi đàn ông chán ghét mình cô ấy còn không ngại tô bầm chính mình bởi những tin đồn xấu.

Cánh cửa phòng bệnh mở ra sau đó một phụ nhân bước vào, bà là một nữ nhân khoảng chừng bốn mươi tuổi, do da được bảo dưỡng rất tốt nên nhìn bà cứ như ba mấy tuổi.

Bà cầm một cặp lồng đựng thức ăn đi vào phòng, vừa thấy đứa con gái của mình đứng thất thần bên cửa sổ lập tức khoé mắt của bà có chút đỏ.

Con gái của bà, số con thật khổ, lại yêu người không yêu mình, mẹ nên làm gì giúp con đây.

Bà đặt cặp lồng thức ăn xuống bàn, đi tới cạnh con gái mình, thuận tay đóng cửa sổ lại.

" Bảo bối, con đừng đứng cạnh cửa sổ, con mới tỉnh lại, ra gió không tốt đâu."

Mẹ Hạ từ ái kéo tay cô đi đến chiếc bàn đọc nhất trong phòng.

Hạ Thường Vy im lặng để mẹ Hạ kéo tay mình, cô nhìn đôi bàn tay đang nắm tay mình, sóng mắt cô có chút cảm giác khác thường nhưng có vẻ cô che dấu rất tốt nên mẹ Hạ không biết được.

Bà chuyển tâm đồ cháo ra chén, khói từ trong cháo nhẹ nhàng mang theo mùi hương của hành lá cùng với hương thơm của cháo thịt nạt tỏa ra trong không khí.

" Nào bảo bối, con ăn chút cháo nhé, ăn xong ngủ một giấc sẽ không có việc gì cả."

Mẹ Hạ cẩn thận dùng thìa khuấy cháo cho bớt nóng sau đó đặt chén cháo vào tay cô.

Khoé mắt Hạ Thường Vy có chút cay cay, kiếp trước cô là trẻ mồ côi, chưa từng hiểu được cảm giác có mẹ là như thế nào.

Cô có chút ghen tị với Hạ Diệp Kỳ, cô ấy lớn lên trong gia đình quyền thế lại có một người mẹ yêu thương cô ấy như vậy.

Có phải cô rất ích kỷ không?

Cô cướp đi thân xác của cô ấy lại cướp luôn của cô ấy một gia đình hạnh phúc.

Tâm của cô ần ần có chút đau.

Thấy cô như vậy mẹ Hạ hốt hoảng.

" Bảo bối, con làm sao vậy, không thích cháo này sao? Mẹ nấu cho con cái khác nhé."

Cổ họng của cô có chút nghẹn, khoé mắt rơi xuống một giọt nước mắt. Cô dùng sức lắc đầu.

" Không, mẹ cháo rất ngon chỉ là bụi bay vào mắt thôi, mẹ đừng bận tâm."

" Bảo bối, con... " Mẹ Hạ đột nhiên ôm lấy cô mà khóc nức nở.

Bảo bối của mẹ, bảo bối xinh đẹp của mẹ lại khổ như vậy, mẹ thật sự rất đau lòng.

Hạ Thường Vy có chút bất đắc dĩ vuốt nhẹ lưng mẹ Hạ.

Cô nói sai sao, vì sao bà ấy đang yên đang lành lại gào khóc.

Hạ Diệp Kỳ, xin lỗi vì tôi đã thay thế cuộc sống của cô, nhưng tôi có lẽ sẽ ích kỷ một lần mượn cuộc sống của cô, cả tên của cô nữa.

Hạ Thường Vy, tôi xin hứa sẽ giúp cô hoàn thành nguyện vọng cuối cùng của cô trước khi chết.

Từ nay cô sẽ là Hạ Diệp Kỳ.

Sau hai ngày cô thi xuất viện, tất nhiên là cô năn nỉ gây lười mẹ cô mới chịu đồng ý rồi.

Nhưng mà xuất viện là một chuyện, còn được dạo phố là một chuyện khác.

Mẹ cô bá đạo tuyên thệ.

" Từ giờ đến khi con khỏe hẳn thì không được đi lung tung."

Số cô thật không tốt mà. Lại nhìn căn phòng đầy u ám của nguyên chủ cô không khỏi thở dài, một căn phòng chỉ toàn màu đen, nhìn không khác nào một nhà tù thực dân chế độ cũ.

" Cộc ... cộc..."

Một tiếng gõ cửa vang lên sau đó là một âm thanh dịu dàng, đầy vẻ cung kính vang lên.

" Nhị tiểu thư, phu nhân nói thiếu gia đã trở về, muốn cô xuống cùng mọi người dùng bữa."

Thiếu gia? Hẳn là anh trai mặt lạnh của nguyên chủ đi.

" Đợi một chút, tôi xuống liền."

Cô lập tức lao vào nhà vệ sinh, theo kí ức anh trai nguyên chủ chính là chân chính một bộ dạng băng sơn.

Hình như quan hệ hai người không được tốt cho lắm.

Chủ yếu vì hai người cũng không phải anh em ruột, nguyên chủ lại trang trên người bộ mặt thích hại người, nên trong ấn tượng người anh trai kia hẳn không xem nguyên chủ là em gái mình.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Anh Trai Mặt Lạnh.

Nhà họ Hạ nằm ở ngoại thành cách khá xa thành phố, nên cả Hạ Diệp Kỳ cùng anh trai cô rất ít về nhà.

Chủ yếu sống ở thành phố cho dễ dàng đi lại.

Vì thế quan hệ của hai người cũng không tốt lắm, thậm chí nguyên chủ mỗi lần về nhà họ Hạ ăn cơm sẽ thừa cơ hội châm chọc người anh trai này một phen.

Bước xuống cầu thang cô nhìn thấy trong nhà bếp có mẹ Hạ đang ân cần gấp thức ăn cho một người.

Người đàn ông đó quay lưng về cô cho nên cô không thấy rõ mặt, chỉ thấy ánh nắng của buổi sáng rọi qua đường nét cơ thể anh đẹp như một bức tượng thần hy lạp cô.

" Bảo bối, con mau lại đây."

Thấy cô bước xuống cầu thang mẹ Hạ lập tức gọi cô lại.

Nghe tiếng của mẹ Hạ, cô liền lập tức nở nụ cười.

" Thức ăn hôm nay thật thơm, tài nấu nướng của mẹ là tuyệt nhất."

Cô kéo ghế ngồi cạnh mẹ Hạ, ánh mắt toả sáng nhìn bàn thức ăn.

Trên bàn một ít thức ăn nhẹ, rất thích hợp cho buổi sáng, hơn nữa những món này đều là những món cô thích ăn nhất.

Thấy bộ dạng ham ăn này của cô, mẹ Hạ lập tức cười mắng.

" Con đó, đã 24 tuổi rồi vẫn còn con nít như vậy."

" Mẹ à, chẳng phải con đã nói con sẽ ăn bám mẹ cả đời, mẹ đây là chê con phiền phức sao?" Hạ Diệp Kỳ chu môi, ôm cổ mẹ Hạ bắt đầu làm nũng.

Mẹ Hạ bày ra một bộ dáng hết sức đắc ý, vì trước đây và bây giờ đều không có sức chống cự chiều trò làm nũng của con gái mình.

"Được rồi, được rồi, mẹ sợ con rồi đó, nhanh ăn sáng đi. À phải rồi, Thần, công việc bên Italy thế nào rồi."

Mẹ Hạ đưa tay xoa đầu cô, gấp một đồng thức ăn vào chén cô, rồi dục cô nhanh ăn đi.

Hạ Diệp Kỳ ngoan ngoãn ăn sáng, nhưng mắt cô lại không rời người đàn ông trước mặt.

Cô không thể không âm thầm tặc lưỡi, một người đàn ông rất đẹp, anh ta ngay cả ăn cũng lịch sự như vậy.

Thân hình cao to, làn da ngăm, gương mặt trời phú tuấn mĩ.

Chân mày rậm, đôi mắt màu hổ phách sắc lạnh, mũi cao, môi mỏng.

Nhưng mà người ta thường nói đàn ông môi mỏng thường hay bạc tình. Ai thật không có hy vọng.

"Công việc bên ấy cũng khá ổn rồi, vài ngày nữa ba có thể về nước." Hạ Dật Thần cũng cảm nhận được ánh mắt soi xét của cô, chân mày anh hơi nhíu lại sau đó cũng không thèm nhìn cô lấy một cái.

"Lần trước Bàn Long đổi chủ khiến Italy một phen khủng hoảng, lần này lại gặp trắc trở về kinh tế, đúng là thời thế không tốt mà." Mẹ Hạ thở dài nói.

"Mẹ yên tâm, có nhà họ Tào cùng chúng ta giúp nên sẽ thanh lọc được nội bộ của Bàn Môn thôi. Dù sao Italy cũng là địa bàn của chúng ta người bên kia cũng không dám làm càn." "

Mẹ Hạ nghe vậy thì yên tâm, dù Sao bà tin năng lực giải quyết của ông xã mình.

Hạ Diệp Kỳ im lặng nghe, thật ra thì đừng nhìn mẹ Hạ bình thường hiền lành, thân thế bà ấy khiến cho người ta phải run sợ chứ không phải đùa giỡn đâu.

Câu chuyện của mẹ Hạ và Hạ Dật Thần nhanh chóng kết thúc, mẹ Hạ nhìn đứa con trai lại nhìn đứa con gái của mình, trong lòng thờ dài không thôi.

Nhiều năm như vậy hai đứa nó vẫn vậy, uổng công mấy năm nay bà hao hết tâm trí ghép đôi, thật là tức chết mà.

"Mẹ, con muốn đi làm trở lại."

Đột nhiên Hạ Diệp Kỳ mở miệng kéo mẹ Hạ về thực tại.

"Bảo bối, vết thương của con."

"Mẹ à, không vấn đề gì nữa. Thật đấy."

Mẹ Hạ vẫn không yên tâm, lại nhìn Hạ Dật Thần đột nhiên mắt bà loé sáng.

"Không được, vết thương của con chưa tốt, hay là mẹ tính thế này, con đến biệt thự Thần ở đi, ngộ nhờ có vấn đề gì thì có anh con mẹ vẫn yên tâm hơn."

Hạ Diệp Kỳ đang ăn đột nhiên hai mắt tròn ngược, muốn nuốt xuống cũng không được mà muốn nhổ ra cũng không xong.

"Mẹ à." Cô gất lên.

Hạ Dật Thần tốt hơn cô, ít nhất không khoa trương như cô, anh chỉ định chỉ động tác ăn uống, sau đó tiếp tục nhai nuốt, chỉ là ánh mắt anh cũng hơi khó chịu.

"Mẹ quyết định rồi, cứ như vậy đi. Bảo bối, lát con về biệt thự dọn đồ qua chỗ anh con."

Nói xong mẹ Hạ cương liệt dứt khoát đứng dậy bỏ đi.

Hạ Diệp Kỳ khoé miệng gật gật, đưa tay xoa xoa huyết thái dương, hiện tại cô muốn ăn cũng không thể nuốt nổi nữa.

Cô đau khổ nhìn người đàn ông trước mặt hy vọng anh có thể cho ra cao kiến gì, ai ngờ anh còn không thèm nhìn cô một cái đứng dậy đi ra khỏi nhà bếp để lại mình cô.

Hạ Diệp Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi, thái độ đó là sao?

Có chán ghét cũng không cần như vậy, đồ mặt lạnh đáng chết.

Hạ Diệp Kỳ đau khổ ngồi trên xe của Hạ Dật Thần.

Cô năn nỉ mẹ cả buổi không thể xoay chuyển điều gì, lại còn mẩu thân đại nhân bắt đi xe chung với cái tên mặt lạnh này.

Tự làm bậy không thể sống.

Nhìn người đàn ông bên cạnh, lại nhìn đến cơ mặt không biểu tình gì của anh thì cô càng hận.

"Hạ Dật Thần, anh rốt cuộc có ý gì, vì sao lúc này không từ chối."

Hạ Dật Thần nghe thấy giọng điệu nghiêng tăng nghiêng lợi của cô thì không quan tâm, đáng lý ra người tức giận là anh mới đúng, nếu cô không yêu cầu ra ngoài đi làm thì mọi việc đâu đến nước này.

Vì thế anh trực tiếp xem nhẹ giọng điệu trách cứ của cô.

"Hạ Dật Thần...." Cô không nhịn được rống to.

Đột nhiên xe thắng gấp, may là cô có thắt dây an toàn nếu không chắc chắn sẽ ụp mặt vào kính xe quá.

Trống ngực cô nhấp nhô, mắt tròn ngược nhìn về phía trước.

"Hạ Diệp Kỳ, cô còn nói nữa, tôi không ngại cắt lưỡi của cô đâu."

Hạ Dật Thần đột nhiên quay đầu lại, vươn tay bóp cằm cô, đôi mắt híp lại mườì phần uy hiếp nói.

Quả tim bé nhỏ của cô như muốn bay ra khỏi lồng ngực.

Anh ta thực đáng sợ, vì sao không làm gì nhưng cô lại cảm thấy đáng sợ như vậy.

"Nói cho cô biết, tôi cũng không thích sống cùng cô, chẳng qua là mẹ cứng rắn nhét cô qua chỗ tôi, về sau phiền cô an phận một chút.

Tôi không cần biết đời sống bê tha của cô trước đây có bao nhiêu đáng ghét, nhưng bước vào nhà của tôi, phiền cô nhớ một điều, đừng đem nó ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi. Nếu không hậu quả cô gánh không nổi đâu."

Hạ Dật Thần lạnh lùng nói.

Hạ Diệp Kỳ sững người sau đó sắc mặt cô cũng lạnh dần đi, chỉ còn bên khoé miệng một nụ cười lạnh.

"Được thôi, anh đã nói như vậy thì tôi cũng nhắc nhở anh một chuyện, anh cũng dẹp hết mấy thứ linh tinh bên cạnh anh đừng để nó ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi, nếu không hậu quả anh cũng không gánh nổi đâu."

Muốn chơi, bản tiểu thư cùng anh chơi, chỉ là rất nhanh cô liền hối hận, anh căn bản là nghiêm túc đến không ai có thể bắt lỗi được.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Sống Cùng Anh Trai

06:00 AM

Hạ Diệp Kỳ thức dậy, cô khó khăn từ trên giường ngồi dậy, bước vào nhà vệ sinh.

Lúc trước vào giờ này cô đã dậy chuẩn bị thức ăn cho hắn, giúp hắn chọn quần áo, giúp hắn làm bữa trưa, cô vì hắn mà học cách làm một người vợ đúng chuẩn đám đang, cuối cùng thì nhận lại được sự phản bội.

Đứng trước gương cô không nhịn được rơi nước mắt, cô đã làm gì sai vì sao lại làm thế với cô.

Hạ Thường Vy ơi Hạ Thường Vy, mày thật sự quá ngu ngốc.

Hạ Dật Thần vừa đi xuống dưới nhà, anh đang tính đi làm thì nghe trong bếp có tiếng động.

Anh hơi nhíu mày, nhà anh không tìm người giúp việc, bình thường cũng chỉ mình anh ở nên phòng bếp hầu như không được sử dụng, vì sao hôm nay lại có tiếng động?

Anh vừa vào bếp liền thấy một bóng người nhỏ nhắn đang cẩn thận cắt hành lá.

Vừa nghe thấy tiếng bước chân, Hạ Diệp Kỳ quay đầu lại, trông thấy người đàn ông cùng với bộ âu phục cắt may tỉ mỉ đang đứng trước bếp.

Cô nhìn đồng hồ đeo tay thấy đồng hồ đã chỉ bảy giờ liền giật mình.

"Đã trễ như vậy rồi sao? Anh mau ăn sáng rồi đi làm."

Vừa nói cô lập tức lấy chén múc một chén, rắc một chút hành lá lên sau đó cẩn thận bưng lại bàn.

Nhìn thấy anh vẫn đứng đó thì không nói hai lời, ấn anh lên ghế sau đó giục anh ăn nhanh lên.

Hạ Dật Thần có chút sững người, em gái anh biết nấu ăn?

Lại còn dậy sớm chuẩn bị bữa sáng cho anh.

Mày anh chau lại nhưng cũng không từ chối, múc một muỗng súp bỏ vào miệng.

Vị tanh của lòng trắng trứng không có chứng minh súp nấu canh lửa vô cùng tốt, bột súp khuấy rất đều tay nên không quá đặc cũng không quá loãng, nắm được xé sợi rất mỏng và đều, nói chung chén súp này thật sự rất ngon.

Thấy anh ăn ngon miệng cô lập tức dọn bếp, nhân tiện pha cho anh một ly cà phê.

"Anh hai, anh ăn đi, em đi làm đây em bị muộn thật rồi."

Hạ Diệp Kỳ phóng như bay ra khỏi cửa.

Đợi đến khi nghe tiếng đóng cửa Hạ Dật Thần mới hồi phục tinh thần, nhìn chén súp cùng ly cà phê trước mặt.

Không hiểu vì sao khoẻ môi anh lại nhếch lên một nụ cười mà anh cũng không biết.

Có một lời đồn nói rằng tổng giám đốc đại nhân nổi tiếng máu lạnh của tập đoàn Hạ Thị hôm nay đột nhiên rất kì lạ, không những không gắt những nhân viên làm sai mà còn động viên họ

Hôm nay thật sự được một bữa tốt ngày mà.

Nhưng những việc này cô không hay biết vì hiện tại cô đang đến chỗ làm của nguyên chủ.

Nguyên chủ tốt nghiệp đại học thiết kế trang sức nổi tiếng tại Pháp nhưng sau khi người đàn ông cô ấy yêu nhất từ đã cuộc đời, cô ấy đã không động đến bút vẽ nữa.

Hiện tại cái bằng thiết kế ấy được vứt lãng lóc một chỗ và cô ấy chỉ mở một tiệm bán hoa sống một cuộc sống cực kì bình thường.

Vừa đến tiệm bán hoa thì lập tức có một cô gái chừng mười năm mười sáu tuổi chạy lại, giữ chặt tay cô.

"Kỳ tỷ, tỷ trở lại rồi. Em vừa nghĩ ra cách cắm hoa mới, chị nhanh vào đây xem nào."

Cô bé này tên Lâm Huyền Nhu, là trợ thủ đắc lực của cô, tuy nhỏ mới mười tám tuổi mà năng lực thiết kế thuộc hạng lành nghề, ít người có thể so kịp và tất nhiên cô bé tính nguyên bỏ thiết kế trở về nơi này làm nhân viên cắm hoa.

"Xem em kìa, đắc ý như vậy." Hạ Diệp Kỳ có chút bất đắc dĩ nhìn bình hoa hồng trắng trên bàn.

Những cành hoa tươi mới được cắm trong chiếc lọ thủy tinh kì lạ, hoa văn trên chiếc bình rất đẹp, tinh xảo, thân bình thiết kế thủy tinh trong, hoa văn vẽ những đường nét rất đơn giản, miệng bình thiết kế dạng vòng cung, những cành hoa hồng xếp theo dáng hình lọ, tạo nên một con công đang xoè đuôi với những cái đuôi hoàn mỹ.

Bình hoa này nhìn qua một lần tuyệt đối sẽ không bao giờ quên, quả không hổ danh là thiên tài thiết kế, ngay cả bình hoa cũng tự mình thiết kế ra.

"Kỳ tỷ, chị xem, đây là tác phẩm mới của em, chế tác tuy không bằng của chị, nhưng em có tự tin sản phẩm này sẽ khiến nhiều vị phu nhân chú ý."

Hạ Diệp Kỳ gật đầu, sau đó xoa đầu Lâm Huyền Nhu.

"Em ở đây thật ỷ khuất cho em rồi."

"Không ỷ khuất, Phi ca từng nói, một khi có tài năng dù là làm bất cứ thứ gì đều thành công."

Nhưng cô bé vừa dứt lời đột nhiên phát hiện mình nói sai, hốt hoảng nhìn ánh mắt vô hồn của Hạ Diệp Kỳ thì lập tức thẹn mắng chính mình không ý tứ.

Hạ Diệp Kỳ đột nhiên nhìn chằm chằm vào bình hoa hồng trắng, cô thật sự rất thích hoa hồng trắng, dù là kiếp trước hay kiếp này cô vẫn vậy.

Hắn ta đã từng vì cô mà trồng cả mảnh vườn toàn hoa hồng trắng, hắn dịu dàng, hắn ôn nhu với cô hơn bao giờ hết, vậy mà hắn phản bội cô.

Nguyên chủ không giống cô, Phi ca trong lời nói của Lâm Huyền Nhu chính là người nguyên chủ yêu nhất.

Anh ta rất dịu dàng, rất tỉ mỉ quan tâm nguyên chủ.

Tình yêu của họ thật sự rất đẹp, đẹp đến mức cô phải ghen tị, không chỉ riêng cô mà hầu hết các thiếu nữ có tâm hồn mơ mộng vào bạch mã hoàng tử của đời mình.

Một chàng hoàng tử cười bạch mã, đối xử tốt với mình.

"Ai nha, Kỳ tỷ em đói bụng mình đi ăn cái gì đi."

Lâm Huyền Nhu giật mạnh tay cô, cô bé không thể chịu nổi ánh mắt của cô. Có một cảm xúc hỗn loạn vừa yêu vừa hận lẫn trong mắt chị ấy.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tiết Nguyệt Âm

Hạ Diệp Kỳ giật giật khoé miệng nhìn cô bé bên cạnh đang háo hức lái xe.

Hiện tại cô muốn đi làm lại bị cái con nhóc này kéo đi ăn, cô nhớ rõ cách đây ba giờ đồng hồ, con bé vừa ăn xong hai hộp bánh, một hộp sushi, uống thêm hai ly sữa, vậy mà ba tiếng sau lại nằn nặc nói rằng mình chưa no, muốn cô dắt đi ăn nhà hàng ý.

"Lâm Huyền Nhu, em thật sự là heo đầu thai."

Hạ Diệp Kỳ thờ dài nói.

"Chị nói cho em biết, em ăn nhiều như vậy đàn ông nào sẽ dám lấy em?"

"A, sao chị nói giống lão sư vậy, nhưng mà vấn đề này em cũng nghĩ kĩ rồi, trước khi lấy chồng em sẽ nhắm một anh chàng đủ sức ăn của em ba đời."

Lâm Huyền Nhu dừng xe tại một nhà hàng Ý, cô bé háo hức nói.

Đủ sức ăn ba đời? Chuyện cười, có mà lấy tổng thống mặc may ra em sẽ ăn ba đời.

Nhìn con mắt như sói đói, hồ vồ của cô bé đang lấp lánh nhìn cái bảng quảng cáo món ăn mới của nhà hàng, cô bé chà hai tay vào nhau mà huyết sáo.

"Hai vị tiểu thư hảo, xin hỏi hai vị là muốn dùng bữa hay là muốn gọi món mang về."

Một cô nhân viên nữ, bộ đang chuyên nghiệp chào hai cô, sau đó dùng thanh âm vừa đủ điều khiển giọng nói dễ nghe không quá chói tai nói chuyện cùng hai người.

"Chúng tôi muốn ăn ở đây, cho chúng tôi một phòng bao." Lâm Huyền Nhu lập tức thay đổi bộ mặt, mặt cô bé lạnh lùng nhìn người, giọng nói lạnh lạnh, đôi mắt vốn dĩ đang lấp lánh vì món ăn mới lập tức thay đổi bằng đôi mắt lạnh lùng.

Hạ Diệp Kỳ thật muốn gio tay vỗ tay ngay lập tức, lật mặt còn nhanh hơn cả lật sách, trình độ này thật khiến cô suýt xoa.

"Xin lỗi hai vị tiểu thư, phòng bao hiện tại đã hết mất, chỉ còn vài bàn ở chính sảnh."

Lâm Huyền Nhu lập tức âm thầm, Kỳ tỷ trước nay đều không thích những nơi đông người, vì thế khi đi ăn với chị ấy tuyệt đối sẽ chọn nơi ít người hoặc có phòng bao.

Chính sảnh chẳng phải nơi đông người nhất sao, xem ra bữa cơm này cô không được ăn rồi.

Thấy bộ dáng này của Lâm Huyền Nhu, Hạ Diệp Kỳ có chút không đành lòng, cô bé này dù sao cũng ủy khuất theo cô về đây, đành vậy.

"Được rồi, cho tôi một bàn đi, nhưng đừng nằm ngay trung tâm quá."

Cô cũng không muốn người khác chú ý.

" Vậy mời hai vị tiểu thư đi hướng này." Nữ nhân viên phục vụ cười nói, tay làm một tư thế mời.

Cô đã phục vụ rất nhiều vị khách đến đây, có khó tính, có lịch sự, có cao ngạo, có lạnh lùng nhưng những vị khách không kén chọn vẫn dễ phục vụ nhất.

Giống như hai vị tiểu thư trước mặt, trang phục không quá đắt tiền, nhưng phong thái tuyệt đối không thể nào coi thường được.

Nghe được Kỳ tỷ muốn ăn ở sảnh khiến cho Lâm Huyền Nhu có chút ngạc nhiên nhưng rất nhanh cô bé liền bị đồ ăn che mắt.

Lâm Huyền Nhu vui vẻ cong môi:" Kỳ tỷ, em không khách khi gọi món nhé... "

Thấy bộ dáng dễ thương của Lâm Huyền Nhu, cô có chút thờ dãi, không ai rõ cô bé tưởng như vô tư này đã từng trải qua những chuyện khủng khiếp gì. Hạ Diệp Kỳ có chút ghen ngào, nụ cười vô tư kia đúng là làm người ta thương xót.

Đang mãi suy nghĩ đột nhiên một tiếng châm chọc phát ra từ phía xa:" Ôi, xem ai kia, đây không phải là Hạ tiểu thư sao?" một người phụ nữ một thân phục sức xa hoa, gương mặt đầy vẻ chế giễu đánh giá cô:" Không ngờ lại gặp được người nổi tiếng ở đây, xem ra hôm nay tôi đúng là có phúc thật..."

Bán tay cầm thìa của Hạ Diệp Kỳ có chút dừng lại, ánh mắt cô lạnh nhạt lướt qua người phụ nữ kia sau đó lại tao nhã lau miệng:" Thì ra là Tiết tiểu thư, thật đúng là trùng hợp. "

Phải, người trước mắt cô chính là Tiết Nguyệt Âm, nhị tiểu thư của Tiết gia, nói đúng hơn là vị tiểu thư chưa ngoa không kém cạnh nguyên chủ là mấy, nhưng ít ra nguyên chủ vẫn có lợi thế về gia thế hơn.

" Phải nha, không ngờ hôm nay lại gặp được cô, kẻ chuyên quyến rũ đến ông của người khác. "

Lâm Huyền Nhu này giờ im lặng đột nhiên phát ra một tiếng cười khê : "Đỡ hơn một số người dùng bộ ngực để quyến rũ người khác nhưng lại không thành, ngay cả thoát ý trước mặt người ta, người ta cũng không cần. "

Giọng nói của Lâm Huyền Nhu vốn không nhỏ, hơn nữa lúc Tiết Nguyệt Âm qua đây gây sự đã khiến không ít người chú ý, vì thế mọi người bị lời này của cô bé làm cho kinh sợ.

Thì ra nhị tiểu thư nhà họ Tiết cũng không khác gì vị tiểu thư họ Ha kia, có khi còn hơn cả Ha tiểu thư.

Tiết Nguyệt Âm nheo mắt đánh giá Lâm Huyền Nhu, đôi mắt của cô ta như một con rắn độc lướt qua cô bé.

" Cô vừa nói gì, thứ không có cha mẹ dạy bảo. "

Lâm Huyền Nhu đột nhiên im lặng bất thường còn Hạ Diệp Kỳ tao nhã đứng dậy.

Gương mặt của cô rét lạnh nhìn Tiết Nguyệt Âm, sau đó phun ra hai chữ: " Xin lỗi"

Xung quanh cô khi lạnh đột phát khiến ai cũng phải rung sợ. Bị ánh mắt này của cô nhìn vào Tiết Nguyệt Âm sợ đến nỗi không thể mở miệng nói.

Hạ Diệp Kỳ thấy bộ dáng của cô ta thì chán ghét càng tăng cao, cô vươn tay vuốt khuôn mặt đầy trắng xanh của cô ả, khoe miệng cô nâng lên một nụ cười lạnh lẽo khiến cho người khác phải run sợ:

" Tiết nhị tiểu thư, nếu hôm nay cô không xin lỗi thì Hạ gia sẽ khiến Tiết gia không mấy dễ chịu đâu. "

Lời nói của cô trắng trợn uy hiếp nhưng mọi người tại đây đều hiểu, chỉ cần một lời của Ha Dật Thần đứng nói khiến Tiết gia sống không dễ dàng mà thậm chí còn khiến Tiết gia đỏ trong nháy mắt.

Tiết Nguyệt Âm dù ngu ngốc đến cỡ nào cũng biết Hạ gia có bao nhiêu khả năng vì thế cô ta không tình nguyện mở miệng:" Xin lỗi. "

" Không phải là xin lỗi tôi, mà là xin lỗi em ấy. " Hạ Diệp Kỳ hất mặt ý chỉ về phía Lâm Huyền Nhu.

Mặt Tiết Nguyệt Âm xám trắng nhìn cô lại nhìn cô bé kia, hàm răng trắng nõn cắn chặt vào nhau:" Xin lỗi. "

Hạ Diệp Kỳ hài lòng gật đầu, sau đó nắm tay cô bé kia kéo đi, trước khi đi còn không quên cảnh cáo:" Tiết nhị tiểu thư, cô tốt nhất đừng quá phận nếu không đừng trách tôi cậy quyền cậy thế ức hiếp người ta. "

Tiết Nguyệt Âm đứng tại chỗ, gương mặt chuyển màu trắng sang màu xanh lại chuyển sang màu xám cuối cùng cô ta uất hận hừ một tiếng.

Tiền nhân, nỗi nhục ngày hôm nay ngày sau tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết.

Cách đó không xa có hai người đàn ông âm thầm xem kịch vui. Một người trong đó nhìn không được nói:

" Cô ta là Hạ Diệp Kỳ?" Nói được một nửa hần ta cười khanh khách " Sao trước đây tôi không biết được cô ta thú vị như vậy"

"Coi chừng cậu bị cô ta ăn thịt giờ." Một người đàn ông khác khinh thường nói.

Người đàn ông cột nhả không cho ý kiến, ánh mắt hắn ta nhìn bóng dáng của cô giống như nhìn con mồi mình vừa ý.

Hạ Diệp Kỳ tôi chăm cô rồi đó.

Chỉ là điều này Hạ Diệp Kỳ không biết nếu không cô nhất định sẽ khinh thường hắn vạn lần rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lại Té Cầu Thang Thêm Lần Nữa

Cuộc xung đột với Tiết Nguyệt Âm ở nhà hàng giống như một khúc nhạc đệm, rất nhanh bị Lam Huyền Nhu quăng ra sau đầu, cô bé trở lại cuộc sống sâu lùi như mọi ngày khiến cho cô có phần yên tâm hơn.

Cuộc sống của cô cũng dần trở thành một thói quen giống kiếp trước, cô vẫn dậy sớm nấu ăn và đi làm nhưng khác ở chỗ trái tim của cô đã không còn tin vào tình yêu nữa, một cô gái ba mươi tuổi đã từng chết vì tình yêu sau khi sống lại cô không hy vọng nó chỉ phối đến cuộc sống của mình nữa.

Hôm nay là một sáng chủ nhật đẹp trời, cô vẫn dậy sớm như mọi ngày đang tính xuống bếp chuẩn bị bữa sáng chỉ là khi cô vừa xuống cầu thang đã thấy anh trai mặt lạnh của cô đang ngồi trong phòng khách xem báo.

Ánh nắng của buổi sáng hắt lên thân hình cao lớn của anh khiến anh giống như bức tượng Hy Lạp thời cổ, được hàng vạn nghệ nhân dày công điêu khắc.

Ở góc độ của cô chỉ nhìn thấy góc nghiêng khuôn mặt của anh, mái tóc anh có phần hơi lộn xộn, đôi mắt rũ xuống chăm chú nhìn tờ báo trên tay, đuôi lông mày hơi chau lại có vẻ đang gặp vấn đề gì đó khá nan giải.

Không nhìn thì thôi mà đã nhìn rồi lại khiến cho Hạ Diệp Kỳ có chút hồn bay phách lạc, lúc trước có một chị bạn làm chung bệnh viện từng nói với cô:

'Đàn ông ấy à, trên thế giới này có vô vàng những thể loại khác nhau. Có người dành cả thanh xuân để tìm hiểu cũng không nhận ra anh ta có điểm gì khiến phụ nữ mê mẩn nhưng cũng có những người không cần làm gì, chỉ cần đứng im cũng khiến phụ nữ trở nên điên cuồng.'

Lúc ấy cô cũng không để ý đến câu nói này lắm nhưng hiện tại cô phải công nhận câu nói ấy đúng trên người Hạ Dật Thần quả thật là không sai.

Sau một thoáng thất thần suy nghĩ cô rất nhanh lấy lại bình tĩnh, nhìn anh có vẻ khó hiểu. Thật ra ở với anh vài ngày cô cũng hiểu phần nào cách làm việc của anh. Bình thường mỗi sáng anh thức dậy từ rất sớm nên sẽ tranh thủ tới thư phòng giải quyết một số văn kiện đến bảy giờ sáng thì mới chuẩn bị ra khỏi nhà.

Hôm nay mới sáu giờ anh đã ở trong phòng khách đọc báo, điều này thật đúng là kì lạ mà.

Như nhận thấy ánh mắt soi xét của cô, Hạ Dật Thần hơi nâng mắt nhìn cô sau đó lại nhìn đồng hồ treo tường, mặt không biểu cảm nói: "Hôm nay ba về, chuẩn bị một chút cùng tôi trở về gặp ông ấy."

Lời của anh vừa dứt sắc mặt của cô liền đổi, dựa theo kí ức của nguyên chủ thì tính cách của nguyên chủ và ba cô ấy gần giống nhau lại không được hòa thuận cho lắm, một phần nữa là cái chết của Phi ca thoát không khỏi mối liên hệ với ba Hạ nên mỗi lần hai ba con gặp nhau thì y như rằng hai người sẽ cãi nhau long trời lở đất.

Dường như cũng thấy sự khác thường của cô nên Hạ Dật Thần có chút thờ dãi, anh cũng không biết năm đó ở Anh rốt cuộc xảy ra việc gì lại khiến cô gái ngoan ngoãn như Hạ Diệp Kỳ lại đối tính như bây giờ.

"Hạ Diệp Kỳ ba rất thương cô nhưng tôi không biết ba năm trước rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tôi chỉ hy vọng cô đừng làm ba buồn."

Nghe lời nhắc nhở của anh trái tim Hạ Diệp Kỳ như thắt lại, nước mắt như sắp tuông ra đến nơi, cái cảm xúc khổ sở này hẳn là của nguyên chủ đi.

Cái cảm xúc khổ sở khi thấy người mình yêu từ từ ngã xuống trước mặt mình mà mình lại không thể làm gì cả.

Hạ Diệp Kỳ đưa tay đặt lên lồng ngực đang đau nhói của mình mà không ngừng thở dốc sau đó cô giống như điều đứt dây ngã xuống cầu thang.

Sự việc diễn ra quá nhanh khiến cho Hạ Dật Thần phản ứng không kịp, đợi đến khi anh lấy lại tinh thần thì cô gái nhỏ kia một giây trước còn khỏe vô cùng một giây sau lại ngã lộn xuống cầu thang.

Hai tay anh run lên một cái sau đó hoảng hốt ôm lấy thân thể mảnh khảnh của cô, sau đó tông cửa phóng ra ngoài.

Trong lòng anh rất nhiều cảm xúc ngổn ngang, anh cũng không biết mình chạy đến bệnh viện như thế nào.

Đợi đến khi anh ổn định tinh thần thì cô đã nằm lặng im trên giường bệnh. Bác sĩ cẩn thận kiểm tra cho cô xong.

"Hạ tiên sinh, Hạ tiểu thư không có vấn đề gì chỉ là bị một kích động nên ngất xỉu có lẽ một chút nữa có thể tỉnh dậy rồi. Nhưng những việc có thể gây kích động đến Hạ tiểu thư tuyệt đối đừng để xảy ra lần nữa, di chứng té cầu thang lần trước vẫn chưa tốt lên lại thêm cú ngã lần này chỉ e nếu còn lần sau..."

"Tôi biết rồi, làm phiền bác sĩ rồi."

"Hạ tiên sinh khách khí rồi, đây trách nhiệm của tôi."

Đợi đến khi bác sĩ rời đi để lại một mình Hạ Dật Thần, anh nhìn gương mặt trắng nhợt của cô có chút thờ dài, cô gái nhỏ này không hiểu vì sao mỗi lần nhắc đến chuyện ba năm trước lại trở nên yếu đuối như vậy.

Không phải là anh không cho người điều tra được chỉ là lúc trước anh cũng không mấy ấn tượng với cô nhưng thấy cô đau khổ như vậy anh cũng có chút khó chịu.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại cắt ngang dòng suy nghĩ của anh, nhìn màn hình điện thoại hồi lâu sau đó anh mới khó khăn bắt máy.

"Thần con đang ở đâu, hôm nay về thì nhớ đưa theo Kỳ Kỳ về nhà. Nói với con bé mẹ nấu cho con bé mấy món mà con bé thích nếu không về thì đứng trách mẹ không lưu tình."

"Mẹ à chỉ sợ Kỳ Kỳ không về nhà được. Hiện tại em ấy đang nằm trong bệnh viện."

'Xoảng' mẹ Hạ hoảng sợ lỡ tay làm bể cả tách trà đang cầm khó khăn nói:

"Con nói con bé nhập viện, rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Khoan đã con đang ở bệnh viện nào mẹ lập tức tới ngay."

"Lúc sáng con có nói ba về, em ấy hơi kích động nên... Nhưng giờ không sao đâu, con sẽ ở bệnh viện trông chừng em ấy nên mẹ không cần lo."

"Được, mẹ biết rồi."

Sau khi cúp máy mẹ Hạ dặn người làm chuẩn bị một ít canh hầm rồi cho người mang đến bệnh viện, ngay cả một ánh mắt cũng thêm nhìn người đàn ông bên cạnh, bà lạnh lùng lên phòng.

Bà biết việc ba năm trước với con gái là nỗi đau không thể xóa nhòa, không ngờ lần này nhắc đến ba nó không nói hai lời liền trực tiếp ngất xỉu.

Ai~ đưa con gái đáng thương của bà.

Còn người đàn ông kia là ba Hạ, ông đang ngồi dựa trên ghế, những đường nét khuôn mặt khiến nghi nhưng cũng không bị năm tháng già hóa đi. Ông hơi rũ mi mắt nghĩ đến đứa con gái của mình thì ông có chút bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Ba Con Hòa Hợp

Đợi đến khi Hạ Diệp Kỳ tỉnh lại thì đã xế chiều, cô khó khăn nhìn xung quanh sau đó không khỏi dờ khóc dờ cười, thật không nhìn ra kiếp trước hay kiếp này cô đều có duyên với bệnh viện.

Cô đỡ thân thể đau nhức của mình hơi tựa vào đầu giường, ánh mắt cô nhìn ra cửa sổ.

Hạ Diệp Kỳ ơi là Hạ Diệp Kỳ, cả cô với tôi đều hiểu cái chết của Tuấn Phi năm đó không hề liên quan đến ba Hạ vì sao cô cuối cùng vẫn chấp mê bất ngộ như vậy.

"Cô tỉnh rồi sao?" Một âm thanh khàn khàn vang lên khiến cô hơi giật mình nhìn về phía người vừa đến, chỉ thấy bàn tay của lạnh lạnh của anh đặt lên trán cô, giọng điệu quan tâm mười phần.

Hạ Diệp Kỳ hơi giật mình sau đó thờ dài, cô cứ nghĩ đời này đàn ông chạm vào cô sẽ khiến cô chán ghét chứ, lại không nghĩ tới Hạ Dật Thần lại đem đến cho cô cảm giác thực ấm áp.

Đem bàn tay của anh đang đặt trên trán mình đẩy ra, mặc dù cô rất nuối tiếc cảm xúc ấm áp này nhưng cô cũng không thể vì nuối tiếc nó mà chìm đắm vào nó. Đời này cô thực sự vẫn không có khả năng tin vào đàn ông.

"Tôi không sao." Ánh mắt cô lạnh lùng nhìn anh, giọng điệu lạnh nhạt.

Cảm xúc này của cô khiến cho Hạ Dật Thần có chút thất thần, cô bé này sẽ khôn vì lời nói của anh lúc sáng mà khiến cô khó chịu với anh chứ: "Chuyện đó, xin lỗi..."

Xin lỗi?

Nghe xong lời này Hạ Diệp Kỳ kinh ngạc quên cả phản ứng.

Anh vừa nói xin lỗi?

Người đàn ông ngang ngược này chưa từng cúi đầu với bất cứ ai lại ở trước mặt cô nói lời xin lỗi, cô đúng là đang nằm mộng mà nhưng mà giấc mộng này của cô có phải quá xa xỉ không?

Lại có thể mơ thấy người đàn ông cao ngạo Hạ Dật Thần phải xin lỗi mình. Nhưng mà vinh dự này thực sự quá to lớn, trái tim bé nhỏ của cô chịu không được đâu.

Ngộ nhờ người đàn ông này chỉ đang đóng kịch thì sao, sẽ không phải thẹn quá hóa giận đem cô ném xuống sông chứ.

Không được việc này có sức nguy hiểm, cô chỉ mới sống lại được vài ngày sẽ không muốn chết thêm lần nữa đâu.

Càng nghĩ sống lưng của cô càng lạnh toát cô khó khăn cười một cái đầy lấy lòng nói: "Này anh không có việc gì sao tự xưng xin lỗi tôi?"

Hạ Dật Thần thấy thần sắc chuyển biến liên tục của cô thì có chút buồn cười, anh hơi nhếch khóe miệng đang tính giải thích thì...

"Bảo bối..." Một bóng dáng vụt vào như một cơn gió vô tình vào cô rồi không ngừng khóc nức nở: "Bảo bối là lỗi của mẹ, huhu mẹ không bảo vệ được con... Bảo bối con có đau không... hức hức..."

Cái tình cảnh này vì sao lại quen như vậy?

Có phải hay không một tuần trước cô cũng bị người này khóc không ngừng bên tai...

"Mẹ đừng lo, con không sao chỉ là không cẩn thận trượt chân ngã." Ôm mẹ Hạ vô tình cô cảm thấy tim mình chảy qua một dòng nước ấm.

Mẹ Hạ nghe cô nói vậy thì buông cô ra, khóe mắt còn vương vài giọt nước mắt, bà cẩn thận nhìn con gái mình từ trên xuống dưới, xác định ngoài sắc mặt có chút kém một chút mọi thứ khác đều ổn cả.

"Con đó thật khiến cho mẹ không bớt lo được mà. Đã lớn như vậy còn không cẩn thận được, may là lúc đó có tiểu Thần ở nhà chứ nếu không xảy ra chuyện gì mẹ sẽ ân hận cả đời." Mẹ Hạ hoàn toàn không nhắc đến ba Hạ, bà sợ một khi nhắc đến ông ấy con bé này sẽ lại chịu không nổi kích thích mà ngất đi thì lại khổ.

Hạ Dật Thần thấy không có chỗ cho mình nên cũng im lặng rời khỏi phòng chỉ là vừa ra khỏi phòng lại thấy ba Hạ đang đứng trước cửa phòng bệnh vẻ mặt lạnh lùng nhìn anh.

Anh nghiêng đầu nhìn vào phòng bệnh, sau đó nhìn người đàn ông bên cạnh: "Ba vẫn nên vào xem em ấy một chút. Có một số việc qua rồi sẽ phải hối hận."

Dứt lời Hạ Dật Thần cũng xoay bước rồi đi để lại ba Hạ một mình lặng im đứng đó. Không phải là không muốn vào chỉ là khi bước vào căn phòng ấy ông lại không thể đối mặt với ánh mắt đầy thù hận của con gái mình.

Đột nhiên cánh cửa phòng bệnh được đẩy ra mẹ Hạ lạnh lùng nhìn ông: "Ông không muốn thăm con bé sao?"

Ba Hạ bị vợ mình nhìn có chút lúng túng sau đó gương mặt lạnh lùng của ông lại khôi phục như vẻ ban đầu, nắm tay của ông hơi dùng sức sau đó cũng quyết định bước vào.

Hạ Diệp Kỳ nhìn thấy ba Hạ thì lập tức như cảm thấy có cái gì đó đâm vào tâm mình, một cảm xúc thù hận dâng trào trong lòng cô vô cùng mạnh mẽ.

Gương mặt của cô trắng nhợt, mồ hôi rịn trên trán, cô khó khăn ôm ngực. Đây chính là cảm xúc của nguyên chủ, cô thật sự không không chế được, có lẽ tình yêu của cô ấy dành cho Tuấn Phi quả thật rất sâu đậm.

Phải mất một lúc sau cô mới hồi thần, gương mặt cô nặng nề ra một nụ cười miễn cưỡng: "Ba..."

Nghe tiếng gọi này của cô ba Hạ có chút rối loạn, đã bao nhiêu năm rồi ông chưa được nghe con gái gọi tiếng ba này. Hiện tại nghe được khiến lòng ông cũng có chút nhẹ nhõm.

"Tiểu Kỳ, ba xin lỗi." Gương mặt lạnh lùng của ông cũng xuất hiện vết rách: "Chuyện năm đó ba không ngờ sẽ như vậy."

"Ba.... chúng ta không nên nhắc lại chuyện đã qua phải không. Hiện tại cái gì qua được thì cứ cho nó qua đi."

"Tiểu Kỳ..." ông nghẹn ngào, mấy năm không gặp con gái của ông cuối cùng cũng chịu tha lỗi cho ông rồi: "Phải rồi, ba có xem tin tức, nếu con thích con trai nhà họ Tiết như vậy chỉ bằng ba..." ông muốn chuột lỗi, hiện tại chỉ cần là người con gái ông thích, dù có ra sao đi nữa ông cũng sẽ cố gắng hết sức bảo vệ đứa con này.

Khỏe miệng Hạ Diệp Kỳ co giật liên tục, con trai Tiết gia chính là cái tên kia sao?

Đừng đùa giỡn với cô nữa, cái tên họ tiết kia mỗi ngày một bạn gái khác nhau. Một giây trước hắn có thể xem bạn là bạn gái một giây sau hắn sẽ tiện tay vứt bạn như vứt một chiếc giấy rách.

Hơn nữa giao tình của hắn và nguyên chủ là....

"Ba à, việc đó ba đừng nghe tin tức nói bừa con với con trai Tiết gia không có quan hệ gì cả."

Ba Hạ nghi ngờ nhìn cô "Thật vậy sao?" Nếu vậy cũng thật là kì lạ, nếu không thích việc gì con bé lại bị đẩy ngã xuống cầu thang chứ.

"Con có thể chắc chắn với ba, chúng con không hề có quan hệ gì cả."

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Diễn Kịch Cô Cũng Diễn Không Hết Tệ

Sau hôm ở bệnh viện làm hòa với ba Hạ, ngày nào ông ấy cũng đến thăm cô. Phải nói tình thương của ông ấy dành cho Hạ Diệp Kỳ thật sự vô cùng nhiều.

Có lẽ cô nghĩ việc mà mình làm tốt nhất khi ở trong thân xác của cô ấy chính là làm hòa hoãn mối quan hệ giữa cô ấy và ba của cô ấy đi.

Không quá ba ngày cô đã được bác sĩ đặc cách cho xuất viện, điều này đối với cô đúng là đại xá mà. Kiếp trước quanh năm suốt tháng làm trong bệnh viện vì lúc ấy là công việc chứ không phải là ngồi một chỗ đợi người ta đến hầu hạ vì thế cô quyết tâm đời này tốt nhất vẫn không nên nằm bệnh viện nhiều nếu không các tế bào não của cô sẽ ngưng hoạt động mất.

Hạ Diệp Kỳ vui vẻ đi bộ trên đường chỉ là vui vẻ của cô kéo dài không bao lâu thì lại đụng phải một người.

Vốn con đường này khá đông lại không nghĩ đến vô tình đụng mặt người cô không muốn gặp nhất.

Chỉ thấy trước mắt cô một cô nàng tóc ngắn, ngoại hình nhỏ nhắn xinh xắn. Gương mặt dễ thương cùng với ánh mắt to tròn mọng nước vui vẻ chào cô: "Chị Diệp Kỳ, đã lâu không gặp". Cô nàng còn không quên kéo người đàn ông bên cạnh cô nàng, giả bộ nép vào lòng hắn ta như một chú chim non.

Khỏe mắt cô giật giật nhìn hai người trước mặt, sau đó khó khăn nặn ra vài chữ: "Ha ha, thật sự là đã lâu không gặp Du tiểu thư cùng với Tiết thiếu." "

Phải, trước mặt cô chính là người đàn ông dính scandal trên tin tức với nguyên chủ tên là Tiết Hạo Thiên một tên mình tinh nổi tiếng lăng nhăng cũng là đại thiếu gia nhà họ Tiết, bên cạnh hắn chính là Du Tiểu Mỹ một bạch liên hoa chính công mà nguyên nhân sâu xa của nguyên chủ ngã cầu thang chính là bị bạch liên hoa này đẩy.

Gặp được hai người này đối với cô là phúc hay họa cô cũng không thể nào nghĩ nổi. Chỉ là cô cảm thấy bầu trời tươi đẹp hôm nay thật đúng là lừa người mà.

Không để ý đến nội tâm một hồi hỗn loạn của cô, Du Tiểu Mỹ cười rất ư là dễ thương với cô: "Lần trước chị bị ngã cầu thang Thiên ca ca đã rất lo lắng. Phải không Thiên ca ca." Ánh mắt cô nàng tinh nghịch nhìn Tiết Hạo Thiên nũng nịu vạ lần nói.

Tiết Hạo Thiên cũng không ngại phiền, hắn ta cũng vô cùng tự nhiên bày ra một vẻ mặt lịch thiệp nói: "Phải, lần trước nghe Tiểu Mỹ nói cô bị ngã cầu thang tôi đã rất lo lắng. Hiện tại thấy cô có vẻ như không có việc gì tôi cũng có chút yên tâm". Lời nói của hắn thì rất đời bình thường chỉ là ánh mắt của hắn có thêm vài phần trêu chọc.

"Thiên ca ca, cũng may chị Diệp Kỳ không có việc gì nếu không em sẽ ân hận cả đời. Hức hức". Đột nhiên Du Tiểu Mỹ nghiêng nghiêng vẹo cẳng dựa xác vào người Tiết Hạo Thiên khó khăn nói, nước mắt cũng thật sự giống như diễn viên nổi tiếng, nói rơi là rơi không cần chuẩn bị đạo cụ.

Mà Tiết Hạo Thiên cũng không phải cái hư danh diễn viên dễ không, hắn cũng rất cứng chiều ôm chôn Du Tiểu Mỹ vào lòng. "Bảo bối, không phải hiện tại Hạ tiểu thư cũng không có vấn đề gì, em đừng đau lòng nữa tiểu bảo bối lương thiện của anh".

" Hức hức..."

Hạ Diệp Kỳ bắt lực võ trán nhìn hai kẻ trước mặt đang rất tự nhiên kẻ tung người hứng. Cô thật sự rất bất lực, hiện tại cô hiểu vì sao nguyên chủ chọn hai kẻ này để diễn kịch rồi, hai kẻ này căn bản chính là vừa sinh ra đã có kiểu diễn xuất bẩm sinh, bộ phim nào mời hai kẻ này thì bộ phim ấy chắc chắn sẽ có lượt xem vùn vụt.

"Hai người nói xong chưa, xong rồi thì xin tránh đường dùm tôi."

Nghe thấy giọng điệu này của cô thì ánh mắt Du Tiểu Mỹ đang khóc thút thút có chút biến đổi, vì sao Hạ Diệp Kỳ không nổi giận, nếu như là trước đây cô ta đã hận không thể xé xác cô nàng ra thành từng mảnh nhỏ, hiện tại lại muốn đi.

Xem ra vở kịch này cô diễn không tốt rồi. Nếu như Hạ Diệp Kỳ không tức giận cô làm sao có thể nhận được sự thương hại của Tiết thiếu được. Minh nhất định phải khiến cho Hạ Diệp Kỳ tức giận.

Nghĩ như vậy, cô nàng lập tức cầm lấy tay của cô, ánh mắt ủy khuất nhìn cô: "Chị Diệp Kỳ, chị vội như vậy có phải rất không muốn thấy em hay không?" Càng nói ánh mắt của cô nàng cũng lập tức đỏ lên, thực giống như cô ăn hiếp cô nàng vậy. "Hôm đó em thật sự không cố ý, chị đừng giận em nữa được không?"

Hạ Diệp Kỳ đột nhiên cầm lấy bàn tay trắng nõn của cô nàng, dịu dàng nói: "Sao chị có thể giận em được, chỉ là hôm nay chị có hẹn với người ta. Mà em biết rồi đó, làm người thì không thể thất hẹn với người khác được, vì thế chị không thể không rời đi được. Tiểu Mỹ là cô bé ngoan chắc mẹ em cũng dạy em cách ứng xử này phải không."

Du Tiểu Mỹ ghen lời, từ khi nào Hạ Diệp Kỳ có thể sắc bén tranh luận với cô như vậy, hôm nay đúng là gặp quỷ mà.

Khóe mắt Tiết Hạo Thiên giật giật, xem chút nữa là hấn gợn cả ngón cái lên tán thưởng cô rồi. Chiều này thực độc, biết cô nhiều năm như vậy tài diễn kịch của cô ngay cả hấn cũng không thể không thán phục. Ánh mắt hấn nhìn cô có chút hài hước cùng trêu chọc ' Nhiều năm như vậy, kỹ năng diễn xuất của cậu đúng là có tiến bộ.'

Hạ Diệp Kỳ cong môi, đuôi mắt khiêu khích nhìn hấn, ý trong mắt vô cùng rõ ràng. ' Lần sau cậu quản nữ nhân của mình một chút, đừng cứ lúc nào cũng tìm tôi gây chuyện, tôi không phải lần nào cũng rảnh rỗi bởi họ diễn đâu.'

' Bà cô của tôi ơi, họ muốn diễn tôi chỉ bởi họ diễn thôi'.

' Cậu rảnh rỗi như vậy sao?'

' Tất nhiên rảnh rồi, đâu có ai mời tớ đóng phim đâu'.

Hai người âm thầm đầu đá nhau nhưng trong mắt Du Tiểu Mỹ lại là liếc mắt đưa tình, cô nàng phần hận nghiêng rằng.

Tiền nhân cô cứ chờ xem, dám tranh đàn ông với tôi cô còn chưa có tư cách. Nghĩ như vậy cô nàng cười thập phần mỹ lệ kéo tay Tiết Hạo Thiên nũng nịu nói:" Thiên ca ca, nếu chị Diệp Kỳ bận thì tốt nhất không làm phiền chị ấy thì hơn."

Tiết Hạo Thiên cũng cười hết sức lưu manh nói: "Đúng vậy, bảo bối thật đúng là hiểu chuyện". Sau đó hấn dùng ánh mắt không mấy đứng đắn nhìn cô: "Hạ tiểu thư, ngày khác gặp lại."

Dứt lời hấn ngang nhiên mang người đẹp rời đi, còn Du Tiểu Mỹ nhìn cô với ánh mắt đặc ý. Không sao, Hạ Diệp Kỳ không nổi giận thì cũng không có hại đến cô, dù sao người Tiết thiếu đề ý không phải là cô sao?

Hạ Diệp Kỳ im lặng nhìn trời... cái quan hệ giữa nguyên chủ và Tiết Hạo Thiên kia đúng là có chút phức tạp thiệt nhưng cũng không phải cái quan hệ bậy bạ như trong đầu các người a~

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tình Cảnh Oái ăm

Thật ra thì chuyện Hạ Diệp Kỳ gặp mặt Tiết Hạo Thiên và Du Tiểu Mỹ trên đường rất nhanh bị cô quăng ra sau đầu.

Nhưng mà cây muốn lặn mà gió chẳng ngừng, sáng hôm sau một trang báo đã đem tình cảnh ba người gặp nhau dựng nên một câu chuyện tình cầu huyệt.

Cái gì mà Hạ nhị tiểu thư đang đi trên đường bắt gặp người yêu tình đồn đang cùng bạn gái mới tay trong tay đi dạo, khiến cho Hạ nhị tiểu thư đau lòng vô cùng.

Lại còn có báo viết quá lên, Hạ nhị tiểu thư vừa ngã cầu thang tình thần không bình thường lại nhìn thấy cảnh này vì thế mà phẫn uất đến nhập viện.

Nói chung là sau mỗi mẫu tin đều kèm theo hình ảnh không thể cãi được, chứng cứ xác thực như vậy dù có là thần thánh cũng chối không được.

Vì thế Hạ nhị tiểu thư chỉ sau một đêm lại một lần nữa 'HOT' nhất mạng xã hội, có người bình luận chửi cô, có người cảm thấy đồng tình lại có người cảm thấy khinh thường. Và thế là mạng xã hội lại một phen náo loạn không ngừng.

Cầm điện thoại trên tay mà Hạ Diệp Kỳ trán nổi đầy gân xanh, khỏi cần phải hỏi cô cũng biết cái tình cảnh quen thuộc này là ai gây nên.

Cái tên chết tiệt Tiết Hạo Thiên lại ăn no dừng mỡ, không có việc gì làm nên kiếm chuyện gây sự với cô đây.

Quăng điện thoại qua một bên, cô rất không vui thay quần áo, chỉ là mới cởi áo được một nửa thì một tên thần kinh nào đó đập cửa chạy vào.

' Rầm '

" Hạ Diệp Kỳ, chuyện báo sáng nay...." rốt cuộc là chuyện gì?

Hạ Dật Thần đang muốn nói gì thêm lại thấy bộ dáng này của cô lập tức ngay cả ngôn ngữ cũng không thể phát ra, chỉ có thể kinh ngạc nhìn cô chăm chăm.

"..." Hạ Diệp Kỳ

Phải mất một lúc sau Hạ Dật Thần mới hoàn hồn chạy ra khỏi phòng, gương mặt tuấn mã có chút chút vết hồng khả nghi, miệng lắp bắp nói: " Xin lỗi". Ra khỏi phòng anh còn rất thân sĩ đưa tay khép cửa lại.

" AAAAAAAAAAAAAA " Đột nhiên trong phòng vọng ra một tiếng hét vô cùng thảm thiết khiến mọi người ở xung quanh cũng nao nhiệt không kém.

Còn Hạ Dật Thần gương mặt càng hồng hơn, lớn bằng này tuổi lần đầu tiên hần nhìn thấy thân thể phụ nữ mà người này lại là em gái của mình.

Nhưng mà thân thể của cô em gái này đúng là không tồi thật. Phi phi~~ sao hần có thể có suy nghĩ không trong sáng như vậy, nhất định là do hần chưa từng thấy qua nên mới như vậy...

' Rầm ' Hạ Diệp Kỳ hung hăng đập cửa đi ra, nhìn thấy người đàn ông đáng hận đang đứng trước cửa phòng mình lập tức tung cú đấm, sau đó cảm một cánh tay của anh xoay một vòng trên không. Đợi đến khi anh hoàn hồn đã hoàn toàn nằm bệt trên sàn.

Chỉ nhìn thấy người nào đó đã thay quần áo xong, đang hung hăng trừng mắt nhìn anh, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì gượng ngừng, khiến cho anh nhìn không được mà muốn chà đạp cô.

Thấy ánh mắt của anh không an phận trên người mình, cô cắn răng tức giận nói:

" Hạ Dật Thần, tên biến thái nhà anh. Nếu anh mà còn nhìn nữa bản tiểu thư liền móc mắt anh." Ba mươi mấy năm trên cuộc đời cô chưa từng cho người đàn ông nào thấy qua thân thể của cô, ngay cả bạn trai kiếp trước còn chưa thấy qua vậy mà tên 'anh trai hờ' này lại trắng trợn ăn đậu hủ của cô.

Hạ Dật Thần im lặng không nói, sau đó cũng rất chi là nghe lời cô, đôi mắt không dừng trên người cô nữa mà nhìn đi hướng khác.

Chỉ một giây trước ánh mắt anh có chút không bình thường nhưng hết một giây ánh mắt anh liền trở về ánh mắt lạnh lùng như ban đầu.

Thấy vậy Hạ Diệp Kỳ có chút yên tâm, cô hơi cong người xuống đối diện với khuôn mặt anh: " Tôi nói cho anh biết, nếu còn có lần sau tôi sẽ trực tiếp phế anh." Vừa nói cô vừa làm động tác cắt cổ uy hiếp.

Thấy anh im lặng thì cô yên tâm đứng thẳng dậy, nhưng không nghĩ tới cô lại hụt chân ngã thẳng lên người anh.

Mặt đối mặt, mắt đối mắt mà môi cũng đối môi, trên người anh có hương thơm bạc hà đầy nam tính cứ quẩn quanh chớp mũi của cô, khiến cho cô càng thêm say mê.

" ... " Hạ Diệp Kỳ.

" ... " Hạ Dật Thần.

" ... " Mẹ Hạ vừa bước lên cầu thang.

Sau một giây sau Hạ Dật Thần hốt hoảng đẩy cô ra, cô cũng không kịp phòng bị, bị đẩy lên sau đó kết quả lại oanh liệt môi đối môi lần hai.

Hạ Diệp Kỳ ngồi dậy sau đó đột nhiên phát hiện một vị khách không mời nào đó đang vô tình đứng cách hai người một khoảng đủ thấy được tất cả.

" Mẹ, sao mẹ lại tới đây."

Mẹ Hạ thấy vậy thì vui mừng xuyết chút nữa là vỗ tay tại chỗ, bà ho khan vài cái: " Khụ khụ, các con sáng nào cũng mãnh liệt như vậy sao?"

Mẹ Hạ không hỏi thì thôi mà vừa hỏi một lập tức Hạ Diệp Kỳ gấp tới muốn chết tới nơi vậy.

Cô khó khăn đứng dậy, miệng không ngừng giải thích: " Chuyện không như mẹ nghĩ đâu, tụi con chỉ là... chỉ là ... tai nạn thôi".

Mẹ Hạ nghe vậy thì lập tức cười cười, ánh mắt gian manh chứng tỏ bà hiểu mà nên không cần giải thích đâu.

" Ha ha, các con cứ tiếp tục. Mẹ không làm phiền nữa". Sau đó bà ưu nhã rồi đi bỏ lại cô mặt như trái mướp đắng, chuyện tin tức hôm nay hại bà lo lắng một phen, có điều sáng nay bà thấy hai đứa nhỏ nhà mình tiến triển tốt vô cùng nên cũng không nhiều điều bận tâm..

Hạ Diệp Kỳ nhìn theo bóng mẹ Hạ lại nhìn người đàn ông lạnh lùng đang đứng dậy kia.

" Hạ Dật Thần, tất cả là tại anh. Lần này có nhảy xuống sông hoàng hà cũng rửa không sạch tội".

" Lỗi của tôi?" Hạ Dật Thần lạnh lùng nhìn cô như thể chỉ cần cô nói phải, anh lập tức cắt cô thành từng mảnh nhỏ.

Hạ Diệp Kỳ khinh thường nhìn anh: " Nếu không phải sáng nay anh phát điên cái gì, chạy vào phòng tôi thì mọi chuyện sẽ như vậy sao? Tôi cảnh cáo anh tôi ... tôi..."

" Cô làm sao?"

" Tôi ... tôi ... tôi... Anh hỏi cái gì, đồ mặt lạnh biến thái." Nói rồi cô chạy nhanh vào phòng bỏ lại một người đàn ông với sắc mặt âm trầm bất định.

Hạ Dật Thần, sẽ có một ngày tôi phế anh, đến lúc đó anh đừng trách tôi không nương tay.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Âm Mưu Tác Họa Của Mẹ Hạ

Bối cảnh - Biệt thự của Hạ Dật Thần.

Địa điểm - phòng khách.

Diễn viên - Mẹ Hạ, Hạ Dật Thần, Hạ Diệp Kỳ...

Trong phòng mùi không khí ngượng ngập, Hạ Diệp Kỳ cuối đầu uống nước, ngay cả răng cũng không dám hé bởi vì trước mặt cô mẹ Hạ đang không ngừng soi xét khiến cả người cô giống như mọc gai.

Mẹ Hạ nhìn Hạ Dật Thần đang bình tĩnh trước mặt, lại nhìn đứa con gái đang cuối đầu như thể chỉ cần có thể liền lập tức up mặt vào ly nước.

Khóe miệng bà nâng lên nhìn đứa con trai đầy ẩn ý ' Con nói sẽ không quá giới hạn, lại không nghĩ tới nhân lúc không có ta lại ra tay với con bé'.

Mi mắt Hạ Dật Thần giật giật, khinh thường chuyển ánh mắt ' Con ngay từ đầu đâu có đi quá giới hạn'.

' Vậy vừa rồi hai đứa làm trò gì?' Mẹ Hạ không phục trừng mắt nhìn anh.

'...' Hạ Dật Thần cam chịu rũ mắt.

Anh cũng không thể nói anh tự tiện đẩy cửa phòng cô, sau đó thấy hết thân thể của cô được, làm như vậy chẳng khác nào ' mở đường cho xe chạy'.

Mẹ Hạ thấy bộ dáng này của anh thì lập tức suy luận, cái này là hết đường chối cãi. Lại chuyển mắt qua con gái của mình, khóe miệng bà nâng lên một nụ cười hết sức thỏa mãn, quả thật là lửa rom lâu ngày cũng bén.

Bà còn đang lo làm thế nào để hai đứa nó đến với nhau hiện tại xem ra bà không cần làm gì cứ để mọi việc thuận theo tự nhiên thì bà có thể có cháu bè rồi.

" Tiểu Kỳ Nhi, chuyện báo sáng nay mẹ sẽ giúp con giải quyết. Hơn nữa cái bằng thiết kế của con cũng không thể để không được, mẹ quyết định con cứ đến công ty của anh con, vừa giúp cho anh con trong công việc lại vừa hay lại không bỏ phí tâm huyết đại học của con". Mẹ Hạ hết sức 'dịu dàng', lại không thể dùng ngôn từ nào từ chối được.

Hạ Diệp Kỳ rung rẩy khóe miệng, gương mặt giống như trái mướp đắng đáng thương nhìn mẹ Hạ: " Mẹ à, con vô dụng lắm. Thiết kế cũng chỉ biết đòi

chút, sang công ty của anh trai chắc chắn sẽ cản trở công việc của anh ấy".

Ánh mắt của cô chuyển qua anh, trong ánh mắt nồng đậm khổ thân: " Phải không anh trai?"

Nhưng trong lòng của cô đang có vụn con nai chạy vòng quanh, giống như chỉ cần Hạ Dật Thần không tán thành ý kiến của cô, cô lập tức lấy mạng của anh.

" Không sao, không sao, ai mà chẳng bước đi từ con số không. Con không biết cái gì thì sang đó chịu khó học tập một chút, không hiểu nữa thì có thể nhờ anh trai con giúp". Mẹ Hạ không cho là đúng, ánh mắt bà tràn ngập yêu thương nhìn Hạ Dật Thần.

Hạ Diệp Kỳ nheo nheo khóe mắt, sau đó lại giả bộ đáng thương nói: " Như vậy thì hẳn làm phiền đến công sự của anh trai lắm, dù sao công ty lớn như vậy anh ấy chắc chắn sẽ có rất nhiều việc phải làm".

" Vì thế nên mẹ mới bảo con qua giúp anh trai con để nó khỏi vất vả" Ánh mắt mẹ Hạ càng ngày càng yêu thương hơn: " Phải không Tiểu Thần".

Gương mặt Hạ Dật Thần cũng không biểu cảm nhìn hành động ngây thơ của cô, lại thấy ánh mắt đầy ' yêu thương ' của mẹ Hạ.

Thấy anh không nói gì cả mẹ Hạ lẫn Hạ Diệp Kỳ đều có chút nóng nảy, anh trai à hiện tại không phải là lúc anh bày gương mặt than ra đâu, có thể nói một lời có ý nghĩa được không.

Qua một lúc lâu, lâu đến nỗi mà cả hai người đều sắp nhìn không nổi nữa muốn phát tác thì anh nhàn nhạt quăng ra một chữ: " Được".

Một chữ không đầu không đuôi này giống như một hòn đá thả xuống mặt hồ yên tĩnh, mẹ Hạ cười thỏa mãn còn cô thì như muốn phát điên.

" Ha ha, bảo bố Tiểu Kỳ nếu anh trai con đã nói như vậy thì con vẫn là nên đến công ty giúp anh trai con phân ưu một chút thì hơn..." Như vậy ở chung nhà, làm chung công ty không phải là gần càng thêm gần hay sao.

Thực tế thì mẹ Hạ nghĩ nhiều rồi, công ty Hạ thị lớn như vậy liệu Boss và nhân viên làm sao có thể tiện mà nói chuyện yêu đương chứ.

Hơn nữa Hạ Diệp Kỳ và Hạ Dật Thần cũng không thể ở chung một tầng lầu, suốt ngày bận việc mà nếu gặp nhau thì cũng trả lời vấn đề công việc, lấy đâu ra thời gian mà mùi mẫn với nhau.

Hạ Diệp Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi sau đó rũ khóe mắt.

Được cái đầu anh, anh có phải muốn thấy cô càng thể thâm nên muốn chinh cô sao?

Hừ, bỏ đi, xem như lần này cô xui xẻo, vào công ty khiếm vài cái có từ chức cũng không muộn.

Nghĩ như vậy tâm tình cô cũng vui vẻ hẳn lên, cô nhu thuận gật đầu: " Con biết rồi mẹ, thời gian không còn sớm nữa mẹ ở lại ăn cùng con bữa cơm trưa nhà".

" Con sẽ không bắt mẹ đến làm khách mà phải vào bếp nấu cơm chứ". Mí mắt mẹ Hạ giật giật khó khăn nói, hiện tại nếu con gái nói phải bà lập tức đứng dậy đi về.

Hạ Diệp Kỳ vui vẻ cười cười, gương mặt nhỏ nháng ánh lên một chút tự hào: " Yên tâm đi con sẽ không để mẹ vô bếp".

Dứt lời bóng dáng nhỏ nhỏ của cô phóng như bay vào bếp chuẩn bị nấu ăn bỏ lại mẹ Hạ có chút ngây ngẩn.

Bà không nấu, Hạ Dật Thần càng không thể nấu ăn vậy đừng nói là con gái của bà nấu ăn.

Bảo bố của bà khi nào biết nấu ăn vậy?

Sẽ không phải nấu ra những món khó ăn đấy chứ?

Nghĩ như vậy bà nhìn Hạ Dật Thần bằng đôi mắt hết sức thông cảm.

Hạ Dật Thần bắt đầu xoa trán, rốt cuộc anh biết cái tính hay suy diễn lung tung này của Hạ Diệp Kỳ học được từ ai rồi.

Còn Hạ Diệp Kỳ vui vẻ nấu ăn, rất nhanh một bàn đồ ăn tràn ngập hương thơm xuất hiện.

Kiếp trước vì làm vui lòng hắn vì thế ngoài đi làm cô còn đến cả lớp học nấu ăn để học, sau đó còn đến những nhà hàng nổi tiếng xin được làm thêm giờ chủ yếu là để cô học lăm bị kiếp nấu ăn của họ.

Mẹ Hạ nhìn một bàn đồ ăn gồm bốn món, vô cùng phong phú, màu sắc cũng rất đẹp khiến cho bà có chút ngây ngẩn.

Bà gấp một miếng bỏ miệng vừa nhai mấy cái liền kinh ngạc đến sắp rớt cả con mắt ra ngoài, bà không dám tin gấp thêm miếng nữa, lúc này bà mới có thể hồi hồn rung rây chỉ:

"Bảo bối, những món này là do con nấu?"

"Vâng, không hợp khẩu vị của mẹ sao?" Không thể nào, nói về nấu ăn cô rất tự tin nha, không thể nào nấu dở được.

"Không phải, thật sự rất ngon...." Bảo bối của bà có thể nấu ăn ngon như vậy mà bà không biết: "Nhưng vì sao mẹ không biết con biết nấu ăn vậy".

Đôi đũa của cô dừng trên không trung, Hạ Dật Thần đang ăn cũng hơi ngừng một chút, giống như muốn nghe câu trả lời của cô.

"Lúc trước còn ở Anh con có học qua". Hạ Diệp Kỳ nói dối ngay cả mắt cũng không thèm chớp một cái.

Mấy ngày nay nói dối nhiều cô cũng cực kì quen miệng vì thế không cảm thấy có gì bất thường hơn nữa lại còn vô cùng thuận miệng.

Mẹ Hạ gật đầu, có chút thương xót cho con gái lại nhìn đứa con trai đang ăn trước mắt đột nhiên cảm thấy có chút ghen tị.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Ngày Đầu Đến Công Ty

Ngày hôm sau, theo đúng yêu cầu của mẹ Hạ, cô đúng là bị 'đóng gói' đến công ty thật.

Hạ Diệp Kỳ hôm nay tóc đen nhánh búi cao, gương mặt xinh đẹp được giấu đi bởi một cặp kính ngố to che đi gần nửa gương mặt, bộ âu phục rộng thùng thình không mấy vừa người khiến cho cô không khác gì cô gái quê mùa lần đầu tiên bước đến thành phố.

Đứng trước công ty, gương mặt Hạ Diệp Kỳ có chút co giật, bộ dạng này của cô cũng là chủ ý quai đở của mẹ Hạ, nói cái gì mà vì cô đi cửa sau nên bộ dáng xấu một chút người ta mới không ghét, vì để vui lòng mẹ Hạ nên cô đành cam tâm tình nguyện mặc bộ đồ này đến công ty.

Bước đến quầy tiếp tân, Hạ Diệp Kỳ khách khí chào hỏi nữ tiếp tân: "Xin chào, tôi là Diệp Kỳ Hạ. Tôi đến để nhận công việc mới."

Ngay cả tên cũng phải đổi, cô vẫn không thể hiểu nổi cái chủ ý của mẹ Hạ rốt cuộc là gì.

Nữ tiếp tân ngạc nhiên đánh giá cô, tập đoàn Hạ thị là một tập đoàn coi trọng nhân tài, cô gái trước mắt thoạt nhìn có gu ăn mặc quê mùa nhưng được tuyển vào công ty không phải là đi cửa sau đó chứ.

"Diệp tiểu thư, cô đợi tôi một chút". Nghĩ như vậy nhưng nữ tiếp tân cũng rất chuyên nghiệp gọi điện thoại đến phòng nhân sự để xác nhận.

Chỉ là chưa kịp gọi thì đã thấy thư ký Dương Thừa Vũ (thư ký thân tín bên cạnh tổng giám đốc), anh ta khoảng hai mươi năm hai mươi sáu, lớn lên có bộ dáng không tệ lại có tích cách ôn nhu khiến cho rất nhiều phụ nữ trong tập đoàn phải điên cuồng vì anh ta.

Dương Thừa Vũ hơi gật đầu tỏ ý chào hỏi: "Diệp tiểu thư, tổng giám đốc mời cô lên phòng ngài ấy". Hắn ta đi theo nhà họ Hạ cũng lâu rồi tất nhiên là vừa nhìn đã biết Hạ nhị tiểu thư, chỉ là không ngờ người cao ngạo như Hạ Diệp Kỳ lại chịu làm xấu bản thân mình như vậy thôi.

Hạ Diệp Kỳ hơi gật đầu với hắn ta: "Vậy làm phiền Dương tiên sinh dẫn đường rồi."

Theo hắn ta đi vào thang máy trước ánh mắt ngạc nhiên của các nữ nhân viên tiếp tân.

"Cô gái đó quen với tổng giám đốc của chúng ta?"

"Nhìn bộ trang phục trên người cô ta thật quê mùa..."

"Thật không ngờ khẩu vị của tổng giám đốc mặt lạnh của chúng ta lại kì dị như vậy."

"Khẩu vị của người có tiền thật đáng sợ."

Chỉ trong vòng nửa giờ đồng hồ, cả tập đoàn Hạ thị đều lan truyền một tin về câu chuyện tình yêu giữa 'cô nàng quê mùa' và tổng giám đốc mặt lạnh...'

Nếu để cho Hạ Dật Thần nghe thấy được chắc chắn sẽ đem đám người lan truyền thông tin lung tung này từng người từng người một xé xác.

Về phần Hạ Diệp Kỳ đi đến thẳng phòng tổng giám đốc ở tầng 24. Vừa bước ra khỏi thang máy cô chút ngẩn ngơ.

Nơi này không quá xa hoa, thậm trí rất đơn giản, không có nhiều vật dụng trang trí, bàn thư ký được sắp xếp một bên trước cửa phòng tổng giám đốc.

Hơn nữa xung quanh đều được làm bằng kính khiến cho không gian vừa rộng vừa thoải mái. Nhìn xung quanh hết một vòng cô yên lặng tán thưởng, thật

sự rất đẹp và cũng khá đơn giản.

Thấy bộ dáng tán thưởng của cô thì Dương Thừa Vũ cười nhẹ, hắn ta ôn nhu nói: "Hạ tiểu thư tôi còn có việc, tôi rời đi trước." Hắn ta nói dứt lời cũng quay lại thang máy rồi đi, nói đùa Hạ phu nhân lúc sáng đã có dặn hấn chỉ cần Hạ nhị tiểu thư đến lập tức tạo điều kiện cho tổng giám đốc và tiểu thư bên nhau, hấn đương nhiên là phải chấp thuận yêu cầu rồi.

Hạ Diệp Kỳ đứng trước cửa phòng tổng giám đốc một lúc lâu mới lấy hết dũng khí gõ cửa.

"Vào đi." Âm thanh lạnh lùng vang lên.

Lúc này Hạ Dật Thần đang cúi đầu xem văn kiện, mái tóc đen của anh có chút rối, gương mặt tuấn mĩ không mang một nét cảm tình nào, đôi mắt hổ phách của anh ngập tràn sự tức giận.

Xem văn kiện một lúc lâu anh cũng không thể nào hài lòng được, nghĩ đến người của phòng thiết kế đến, anh đang tính quát cho một trận lại bất gặp một hình ảnh không thể tưởng tượng nổi.

Ở trước mắt anh Hạ Diệp Kỳ đang mặc một bộ trang phục hết sức quê mùa, xém chút nữa ngay cả anh cũng không nhận ra cô.

Chân mày Hạ Dật Thần dần dần giãn ra, anh tiện tay cầm một tập văn kiện quăn cho cô: "Tôi đã chuẩn bị cho cô công việc trợ lý thiết kế, hy vọng cô đừng quá phận, ngoan ngoãn làm tốt công việc của mình. Còn nữa mang tập tài liệu này cho Chu Tiểu Tinh, bảo cô ta làm không tốt nữa thì cắt khỏi công ty".

Hạ Diệp Kỳ kinh ngạc nhận tập tài liệu, lại thấy vẻ mặt hân không thể giết hết người ở phòng thiết kế thì cô thức thời gật đầu.

Đang tính rời đi lại nhớ tới sáng nay anh rời nhà sớm hẳn là chưa ăn cái gì nên cô không tình nguyện đưa hộp cơm trưa của mình đến trước mặt anh.

"Tôi thấy sáng nay anh ra ngoài sớm, chắc chưa ăn gì. Nên đã chuẩn bị cái này cho anh." Nói rồi cô cũng xoay người rời đi.

Hạ Dật Thần kinh ngạc nhìn hộp cơm lại nhìn theo bóng của cô, ánh mắt anh thoáng chút dịu dàng đi đôi chút, khóe môi cũng nâng lên. Ngay cả anh cũng không hiểu trong lòng mình hiện đang có tư vị như thế nào.

Sáng nay cũng không biết anh ăn lộn phải thuốc gì, bình thường chỉ cần thông báo đến phòng nhân sự là tốt rồi nhưng anh lại không làm vậy mà lại mời cô lên phòng của mình.

Hình như anh cảm thấy cô em gái này không tệ, hơn nữa tính cách của cô cũng không tồi như anh nghĩ.

Thật ra lúc trước anh được Hạ gia nhận nuôi còn có một nguyên do sâu xa, đó chính là làm vị hôn thê của tiểu thư Hạ gia, lúc trước Hạ Diệp Kỳ không biết nên lúc nào cũng đối đầu với anh, còn anh thì có nhiệm vụ là phải bảo vệ cô thoát khỏi mọi sự nguy hiểm đang rình rập.

--- ----- ---

Hạ Diệp Kỳ ôm tập tài liệu không tình nguyện đến phòng thiết kế.

Khi cô vừa mới đến nơi thì thấy một đám người đang đi qua đi lại trước cửa phòng, mặt người nào người nấy đầy vẻ lo lắng cùng lo sợ.

Sáng nay bọn họ nghĩ đi nghĩ lại mới nộp được một bản thảo, ngộ nhờ không hợp ý tổng giám đốc thì phòng thiết kế chắc chắn sẽ gặp nguy cho coi.

Một người phụ nữ ăn mặc hoa lệ không ngừng lăm nhăm cầu phúc.

"Trưởng phòng à, chị nói xem Boss có thể hay không lại nổi giận?"

Người phụ nữ kia nghe được câu đó thì gương mặt liền chuyển màu, cô ấy có chút khóe không ra nước mắt: "Làm sao mà tôi biết được, bình thường hấn nổi giận cũng đâu có thông báo cho tôi trước."

Thế là một đám người lại nhao nhao cả lên, bỏ quên cả người vừa bước vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Người Của Phòng Thiết Kế Không Ai Bình Thường

" Cái kia, xin lỗi làm phiền một chút". Hạ Diệp Kỳ có chút ngại ngùng, hiện tại cô lên tiếng có phải hay không rất phải hòng không khí?

Lời cô vừa dứt các phần tử đang nhao nhao trong phòng đồng loạt nhìn về phía cô.

Có mấy người nhìn không được hít vài ngụm khí lạnh, năm nay thời trang cũng không có như vậy, người phụ nữ này ăn mặc như vậy hình tượng của công ty sẽ ra sao, thật sự quá cay mắt rồi.

Người phụ nữ mặc trang phục hoa lệ màu đỏ hơi nhướng mày đánh giá cô, khoe miệng có vài phần co rút: " Cô gái, cô đến đây không phải để nhận chức chứ..." Cô nàng này có gương mặt cực kỳ quyến rũ, nếu đàn ông nhìn vào chắc chắn sẽ bị hấp hồn, chỉ là giọng điệu của cô nàng này có vẻ như không đứng đắn lắm thì phải.

Hạ Diệp Kỳ nở một nụ cười tiêu chuẩn: " Không sai, tôi là Diệp Kỳ Hạ, sau này sẽ là trợ lý thiết kế cho mọi người. Hy vọng mọi người chiếu cố thêm..."

Mọi người trong phòng hít một ngụm khí lạnh, trợ lý thiết kế?

Boss đang chơi bọn họ sao?

Để một người có khiếu thẩm mỹ có phần ' quý dĩ' làm trợ lý cho bọn họ, chắc chắn vì bản thảo sáng nay không tốt nên boss mới cử người này xuống đây giáo huấn họ.

Nhất định là vậy. Nhưng chiều nay của boss cũng quá độc đi, cử một người một chút khiếu thẩm mỹ cũng không có thì làm sao nhận xét bản thảo cho họ, làm sao có thể đóng góp ý kiến cho họ chứ, đây chính là ngược đãi a~

Sau đó toàn thể mọi người đều đồng loạt nhìn về người phụ nữ hoa lệ bằng ánh mắt đáng thương ' Boss làm loạn rồi, trưởng phòng tuyệt đối đừng làm loạn theo, huhu, bọn họ còn muốn nhận tiền thưởng cuối năm. Còn muốn nghỉ tết sớm về ăn tết với gia đình, tuyệt đối không thể bị phạt cuối năm không về nhà được...'

Bị mười mấy con người nhìn người phụ nữ hoa lệ toát mồ hôi đầy người, nhưng rồi cô nàng cũng quyết định đưa tay ra trước mặt Hạ Diệp Kỳ: " Chào cô, tôi là trưởng phòng ở đây tên tôi là Chu Tiểu Tinh, sau này mong cô chiếu cố nhiều hơn." Cô mới không điên mà nghe đám người này, Boss đã đích thân đưa xuống, cô không nhận thì tát vào mặt boss vài cái rồi, như vậy đừng nói là tiền thưởng cuối năm, ngay cả công việc bọn họ cũng bị mất.

Hạ Diệp Kỳ cũng đưa tay phải ra bắt lấy tay Chu Tiểu Tinh, cô nở một nụ cười ngọt ngào, sau đó dường như cô ngó đến cái gì đó lắt đặt đưa bản thảo cho cô nàng, về mặt khó xử nói:

" Lúc này tôi có ghé qua phòng tổng giám đốc, ngài ấy xem xong bản thảo này thì rất tức giận, bảo tôi nói với cô nếu không sửa xong bản thảo cô lập tức" Nói một nửa cô rất biết điều ngậm miệng.

Chu Tiểu Tinh cùng với mọi người trực tiếp coi nhẹ về phía sau, tất cả mọi người đều bị về phía trước làm cho bay bổng.

Nghé qua phòng tổng tái?

Là ghé qua phòng tổng giám đốc a~

Bọn họ không nghe nhầm chứ, người phụ nữ trước mặt có bản lĩnh gì lại có thể đi cửa sau mà còn ngang nhiên ghé qua phòng tổng giám đốc. Tuyệt đối trời sắp sập rồi a~

Khoan đã, hình như trọng điểm không phải câu này.

Lúc này bọn họ nghe được hình như tổng giám đốc tức giận. Boss tức giận bảo bọn họ sửa lại nếu không thì kết quả của bọn họ chắc chắn sẽ thảm vô cùng.

Chu Tiểu Tinh rung rẩy cầm bản thảo, trong lòng oán hận vạn phần.

Không phải là bản thảo không tốt mà chính là boss muốn gây khó dễ cho phòng thiết kế này thôi.

Cô nàng nhìn mọi người trong phòng thiết kế đang rung rung sắp khóc, tất cả bọn họ đều đồng loạt tròn to hai mắt với cô nàng, chỉ cần cô nàng giao hạng mục này cho họ, họ liền chết cho cô xem.

Lại nhìn qua Hạ Diệp Kỳ đang ngây ngơ đứng đó, ánh mắt của cô nàng sáng lên.

Chu Tiểu Tinh cười dịu dàng: " Tiểu Hạ này, hôm nay cô mới đi làm. Để yên tâm về thực lực của cô hơn. Cô có thể cho tôi biết bản thảo này không tốt chỗ nào không?"

Hạ Diệp Kỳ cau mày nhìn về mặt rất chi là dịu dàng của Chu Tiểu Tinh, cô càng nhìn lại càng thấy giống một người, cũng không giống là làm khó chỉ giống như là không ai nhận liền đẩy qua cho cô.

Nhưng mà bỏ đi, người ta đã mở miệng như vậy rồi, cô còn không giúp thì thật không nể mặt rồi.

Vì thế cô cầm tập bản thảo lên xem, bản thảo trang sức lần này lấy chủ đề từ tượng đá nữ thần, hơn nữa còn muốn bộ trang sức này phải hợp với nữ minh tinh Đường Tâm.

Bản thảo trang sức này quả thực không tệ, nhìn qua cũng khá hút mắt, chỉ có điều:

"Họa tiết của bản thảo này có vẻ như không phù hợp với chủ đề lắm, không thể hiện sự đơn giản của tượng đá nữ thần. Hơn nữa phần vòng tay kiểu dáng có hơi không ăn nhập với nhẫn và dây chuyền. Thiết kế quá an toàn không có sự phá cách trong phương diện thiết kế. Nếu muốn thiết bộ trang sức này quả thực là đẹp thật nhưng lại mất đi sự tinh túy của chủ đề ban đầu."

Nghe giọng điệu nhận xét của cô có rất nhiều người không phục.

"Làm như cô giỏi lắm, tôi thấy bản vẽ này rất tốt."

"Đúng vậy, người không có khiếu thẩm mỹ như cô thì biết gì chứ."

"..."

Chu Tiểu Tinh lại không nghĩ giống mọi người, cô nàng cảm thấy cô gái trước mặt tuyệt đối không đơn giản. Cô nàng cong khóe miệng: "Vậy theo ý cô thì làm như thế nào?"

Hạ Diệp Kỳ chặc lưỡi, lạnh lùng nói:

"Trang sức là biểu thị của rất nhiều sự tinh hoa mới có thể đúc kết lên được. Những thập niên 80 có rất nhiều nhà thiết kế nổi tiếng từng lấy chủ đề về tượng đá nữ thần để làm nên một bộ trang sức."

Mọi người có thể tham khảo thêm tại kho tàng bản thảo qua mạng xã hội. Nếu để ý thì tất cả các bản thảo ấy đều có qua văn cực kỳ ích nhưng thiết kế lại vô cùng tinh xảo.

Giống như thiết của nhà thiết kế R nổi tiếng nước anh, vào những thập niên 80 ông đã khuyên đảo giới trang sức chỉ bằng một bộ trang sức với bản thảo chỉ đơn giản là những cách hoa năm lá, nhưng lại phá cách thấy được sự tinh khiết của nữ thần và bộ trang sức của ông được đánh giá là tinh phẩm.

Các người có biết bộ trang sức ấy có trị giá bao nhiêu không?"

Tất cả mọi người đều im lặng, trị giá của bộ trang sức ấy quả thật mua đến vài tòa biệt thự trong thành phố này vẫn còn dư.

Thấy mọi người im lặng không nói thì cô mới hài lòng gật đầu:

"Xem ra mọi người đều nhận thấy được trị giá của nó. Vậy tôi cho mọi người thêm một góp ý nữa. Nghe nói vị minh tinh Đường Tâm kia có gương mặt xuất chúng, lại có tâm sáng như gương. Chỉ bằng chúng ta lấy hoa hướng dương làm chủ đạo cho bộ trang sức này."

Vừa nói cô vừa chọn cái bàn gần nhất phát thảo vài đường liền xuất hiện một ít họa tiết nổi cực kì đơn giản nhưng lại rất có hồn, nếu bộ trang sức này được làm ra chắc chắn sẽ nhận được rất nhiều lời khen.

Mọi người không khỏi ca thán, nữ thần a~ Cô thật sự là nữ thần cứu vớt cho bọn họ.

Chu Tiểu Tinh vui vẻ âm bản phát thảo đơn giản của Hạ Diệp Kỳ lên, xem ra boss muốn cứu cái đầu rỗng rếch của mọi người nên mới phái cô gái này tới.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thiết Kế Đặc Biệt

Chu Tiểu Tinh cười không mấy phúc hậu khoác vai cô: "Hắc hắc, ý của Tiểu Hạ quả thực là cao kiến. Vậy bản thảo này liền giao cho trợ lý thiết kế mới của chúng ta, mọi người thấy thế nào?"

Mắt mọi người sáng trưng như đèn pha, bọn họ cầu còn không được, như thể cả năm mới được một lần đồng thanh, cả bọn rống to: "Không thành vấn đề".

Kể cũng lạ nếu như là công ty khác thì mọi người sẽ đầu nhau đầu rơi máu chảy để có dịp thể hiện trước mặt Boss còn đối với những nhân viên số khổ như bọn họ, thì thể hiện gì đó chỉ là ba hoa mà thôi.

Đi theo boss lâu như vậy bọn họ đều rút ra một kinh nghiệm, không có năng lực tốt nhất không nên tự đi tìm phiền phức, nếu không lỗi tai của mọi người đều thảm.

Hiện tại có người chết thay thực sự tốt quá, vì thế ánh mắt nhìn về phía Hạ Diệp Kỳ càng thân thiện hơn.

"Được rồi, mọi người tiếp tục làm công việc của mình đi, nếu không sẽ bị trừ lương". Chu Tiểu Tinh phẩy tay ý bảo tất cả mọi người giải tán.

Mọi người vừa nghe trừ lương, thần sắc lập tức kích động chạy về bàn làm việc của mình, rất chi là đồng lòng 'không thể bị trừ lương'.

Thấy tình cảnh này thì khóe miệng Hạ Diệp Kỳ có co giật, cô cảm thấy những người ở phòng thiết kế này tất cả đều không được bình thường, người này so với người kia còn biến thái hơn.

Chu Tiểu Tinh vui vẻ khoác vai cô, vẻ mặt rất chi là được giải thoát: "Tiểu Hạ, cái bàn bên kia là bàn làm việc của cô. Từ giờ đến trước giờ ăn trưa cô có thể hoàn thành bản vẽ được không?"

"Không thành vấn đề"

Dù sao từ giờ đến giờ ăn trưa thời gian những ba tiếng, hẳn không vấn đề gì đi.

Thấy cô nói như vậy Chu Tiểu Tinh cũng yên tâm phần nào, cô nàng còn phóng khoáng vỗ vai cô sau đó đắc ý rời đi.

Nhìn theo bóng dáng hoa lệ kia, Hạ Diệp Kỳ cảm thấy càng nhìn càng giống mẹ mình, đều cùng một hạng người rất không đứng đắn.

Hạ Diệp Kỳ cười khổ, bỏ đi cô vẫn nên hoàn thành bản thảo của mình thì hơn.

Vì thế vừa tới bàn làm việc của mình, cô đã không quan tâm mọi thứ bắt đầu vẽ.

Thật ra kiếp trước cô cũng rất thích thiết kế trang sức chỉ là lúc thi đại học, viện trưởng mắc bệnh nặng vì thế cô quyết định học Y nhằm mục đích có thể chăm sóc sức khỏe cho cô nhi viện thật tốt.

Hơn nữa 'Hạ Diệp Kỳ' cũng là thiên tài trong giới thiết kế, cô ấy có một chỗ đứng vững chắc ở Anh, các kiến thức của cô ấy thật khiến cho người khác khâm phục, chỉ có điều cô ấy một lòng muốn chết cùng Tuấn Phi..

Chỉ cần nửa giờ cô liền hoàn thành bản vẽ, cô hơi do dự đi đến phòng của Chu Tiểu Tinh. Nhưng lúc cô đang tính gõ cửa thì cô lại nghe tiếng cười khanh khách của Chu Tiểu Tinh.

"Dương Thừa Vũ tôi hỏi anh, cái cô gái tên Diệp Kỳ Hạ rốt cuộc là thần thánh phương nào vậy?"

"..."

"Cái gì, cô ấy tốt nghiệp đại học thiết kế IYU ở Anh. Hèn chi kiến thức về thiết kế nhiều như vậy."

"..."

"Tôi tất nhiên phải chăm sóc cho tốt rồi. Người ta là từ IYU về, cái chức trợ lý thiết kế nho nhỏ này chỉ sợ cô ấy còn không thèm để vào mắt, nhưng tôi không hiểu vì sao BOSS lại làm vậy." Chẳng lẽ boss không sợ mất nhân tài hay sao?

"..."

"Được rồi, được rồi. Anh lo bận việc của mình đi, không cần anh quản tôi đâu."

Qua một lúc lâu lại nghe Chu Tiểu Tinh cầu nhàu: "Khốn kiếp, cái tên Dương Thừa Vũ này bộ đáng lúc nào cũng ôn nhu nhưng có bao nhiêu cay độc không ai biết được. Hừ, mình biết hắn nhiều năm như vậy cũng bị hắn tính kế mấy lần xem chút ngay cả mạng cũng không còn."

Dương Thừa Vũ cùng Chu Tiểu Tinh?

Mi mắt Hạ Diệp Kỳ giật giật, xem ra

Đột nhiên cánh cửa phòng mở ra, Chu Tiểu Tinh kinh ngạc nhìn cô, sau đó liếc mắt qua bản thảo trên tay cô.

"Cô có vấn đề gì muốn hỏi tôi sao?"

Hạ Diệp Kỳ lắc lắc đầu, cô nờ nụ cười miễn cưỡng: "Tôi nộp bản thảo".

Chu Tiểu Tinh đột nhiên cảm thấy hình như lúc này cô mở cửa sai cách nên nghe nhầm hay không, cô nàng đang phân vân xem mình có nên đóng cửa xong mở cửa thêm lần nữa không.

" Cô về xong rồi?"

Bình thường nhân viên của cô có ý tưởng nhưng về bản thảo cũng phải nhay cả một tuần mới nộp cho cô, hiện tại người mới này chỉ dùng nửa tiếng a~.

Nửa tiếng nói dài không dài nhưng nói ngắn cũng không ngắn nhưng không đủ để một nhà thiết kế phát huy hết tài năng.

Chu Tiểu Tinh mời cô vào phòng, sau đó cầm bản thảo lên xem thử.

Đã không xem thì thôi, xem rồi thì xem chút làm rơi luôn cả tờ bản thảo.

Liên tiếp lật mấy lần sau đó cô nâng vui mừng, ánh mắt lấp lánh nhìn Hạ Diệp Kỳ.

Bị ánh mắt đó nhìn làm cho Hạ Diệp Kỳ có chút nhột nhột sống lưng, sẽ không phải bản thảo không tốt đó chứ, cô đang tính nói gì đó thì Chu Tiểu Tinh đã chạy ra khỏi phòng chỉ bỏ lại cho cô một câu:

" Tôi đi đến phòng tổng giám đốc, cô ở đây chờ tôi."

--- -----

Tại văn phòng của Hạ Dật Thần, anh lạnh lùng nhìn bản thảo trên tay một lúc lâu, sau đó không tìm thấy nhược điểm nào thì vô cùng hài lòng gật đầu:" Tốt lắm".

" Hắc hắc, họ Hạ kia, không ngờ anh tốt như vậy." Chu Tiểu Tinh nghĩ đến BOSS không chấp chuyện cũ còn tặng cho phòng của cô một nhân viên tốt như vậy.

Hạ Dật Thần khó hiểu nhìn cái người đang cười sắp rút gân kia, ánh mắt của anh chẳng khác gì nhìn người điên.

Đội Chu Tiểu Tinh cười đã mới phát hiện mình hình như hơi lố, lập tức ho khan: " Cái cô trợ lý thiết kế mới làm việc rất tốt".

" Ý cô là bản thiết kế này do cô ấy vẽ. " Hạ Dật Thần kinh ngạc hỏi.

" Boss đừng nói ngay cả anh cũng không biết. Anh đừng đùa với tôi, à tôi còn có việc về phòng làm việc. Tôi đi trước đây". Hình như lúc cô ra khỏi phòng tiểu nha đầu kia còn ở trong phòng thì phải.

Nhìn bóng lưng vội vàng rời đi của Chu Tiểu Tinh, lại nhìn bản thảo trên tay Hạ Dật Thần có chút suy nghĩ.

Hơn nữa bên góc bản thảo hình như có một con bướm bướm nếu nhìn kĩ hơn thì đó là chữ được kí gần giống con bướm bướm.

Đây chính là kí hiệu đặc biệt của...

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Lại Gặp Tiết Hạo Thiên

Hạ Diệp Kỳ cảm thấy như nằm mơ, rõ ràng trước khi đến công ty cô luôn miệng phải nghĩ cách khiến mình không bị chú ý sau đó một tuần thì an toàn xin thôi việc.

Nhưng hiện tại dừng nghĩ đến việc thôi việc vì cái đám nhân viên trong phòng cứ rành là chạy đến tìm cô hy vọng cô có thể góp ý cho họ, mà cô là trợ lý thiết kế không muốn tư vấn vẫn phải tư vấn.

Tình trạng như vậy cứ kéo dài một tuần, hơn nữa bản thiết kế nào cô tư vấn đều được BOSS đánh giá khá cao vì thế phòng thiết kế chỉ sau một tuần liền giống như thay da đổi thịt.

Không những không bị nghe chửi mà tiền lương của họ cũng dày đi đôi chút, mà công sức của Hạ Diệp Kỳ vốn không nhỏ vì thế cả phòng quyết định chủ nhật này mở tiệc cho cô xem như là tiệc chào đón nhân viên mới.

Tất nhiên cô cũng không thể từ chối rồi.

Trên đời này có rất nhiều cách để từ chối nhưng mọi lý do của cô đều bị bác bỏ, vì thế Hạ Diệp Kỳ đau khổ đi theo đám người này.

Chỉ là đám người này ý kiến sau còn so với ý kiến trước lại càng một quá phận.

Mị Sắc là một quán Bar nổi tiếng của thành phố, những con người từ mọi giai cấp đều có ở đây, mà mục tiêu của họ đơn giản chính là ăn chơi và tiêu tiền.

Đứng trước quán Bar thân thể Hạ Diệp Kỳ có chút cứng ngắc, khóe miệng không ngừng rung rẩy.

Cho cô xin đi, kiếp trước cô chưa từng có thời kì phản nghịch nên mấy nơi thế này cô còn chưa bao giờ đặt chân vào thậm chí đến năm ba mươi tuổi cô vẫn chưa biết quán bar có hình dáng như thế nào.

Hiện tại kiếp này lại bị một đám nhân viên cũng phòng kéo đến đây, không phải loạn càng thêm loạn sao?

Một cô gái xinh đẹp bên cạnh thấy gương mặt cứng ngắc của cô thì thậm chí vui vẻ trêu chọc: "Hắc hắc, Tiểu Hạ mỹ nhân đừng nói với tôi là cô chưa từng đến nơi này đây nha." Cô nàng này tên Tịnh Văn, một cô nàng có tính cách khá thoải mái, hơn nữa lúc rảnh rỗi rất thích trêu chọc cô.

Hạ Diệp Kỳ lắc đầu rồi lại gật đầu.

Cô quả thật chưa từng đến đây nhưng nguyên chủ thì lại đến rồi, mà cô lại có kí ức của nguyên chủ vậy có tính là cô từng đến đây không?

Một người đàn ông bên cạnh thấy bộ dáng này của cô thì lập tức cười lớn:

"Vậy xem ra Tiểu Hạ nhà chúng ta ngoài ăn mặt đậm chất trạch nữ ra thì tính cách cũng trạch nữ không kém rồi. Tiểu Văn, tôi và cô lập tức cho cô ấy biết thế nào là bar nào."

Chu Tiểu Tinh cũng rất vui vẻ chen vào: "Hắc hắc, hai người vẫn nên để Tiểu Hạ nhà chúng ta trong sáng một chút, đừng đập nát thanh niên nghiêm túc của tổ quốc chứ."

"Phi phi~ cái gì mà thanh niên nghiêm túc của tổ quốc, Tiểu Hạ tôi nói cô nghe, sống ở đời là phải ném trái hết, cái gì cũng không được bỏ biết không?"

Hạ Diệp Kỳ thật sự tức giận muốn giơ chân đạp người, cô đã sống ba mươi năm rồi hiểu không. Lúc cô biết kiếm tiền bọn họ còn đang khóc nhe, thứ cô ném trái tuyệt đối không ít hơn họ.

Bất quá kệ đi, cô vẫn không nên chấp đám người này làm gì.

Nghĩ như vậy nên cô giống như học sinh ngoan cuối đầu im lặng nghe bọn họ giảng bài, bọn họ nói sao liền như vậy đi.

Thấy bộ dạng trẻ nhỏ dễ dạy của cô thì mọi người càng vui vẻ.

Chu Tiểu Tinh không khách khí khoác vai cô, thế là cả đoàn người không bình thường bước vào quán bar cũng một cách không bình thường.

Cả một đám người đứng là rất chịu chi tiền, bọn họ chọn một cái bàn trong góc khuất bị bóng tối che đây.

Chu Tiểu Tinh vẫn một bộ trang phục hoa lệ như ngày thường, cô ấy nâng khuôn mặt xinh đẹp của mình lên kiêu ngạo nâng ly: "Nào, chúng ta cùng nâng ly chúc mừng Tiểu Hạ gia nhập gia đình của chúng ta."

Mọi người cũng đồng loạt nâng ly, ở phòng thiết kế của bọn họ cũng có nhân tài, cũng có tranh đấu, cũng có ghen ghét nhưng hơn ai hết bọn họ hiểu rõ lẫn nhau và cũng là một chính thể thống nhất không thể thiếu bất cứ một ai.

Tịnh Văn cười khanh khách, cô ấy cũng như Chu Tiểu Tinh đều cùng một loại người ngoài nóng nhưng tâm lạnh, cô ấy cầm ly rượu hơi nghiêng một cái, khiến chất lỏng trong ly bị đổ ra ngoài rơi xuống bàn tạo thành những âm thanh lách tách.

"Tiểu Hạ, tôi thật ra rất ghen tị nhưng đồng thời cũng rất ngưỡng mộ tài năng của cô". Tịnh Văn nói một nửa liền ngừng lại, sau đó cười lớn, gương mặt xinh đẹp có phản ứng hồng vì phấn khích: "Nhưng tôi biết ơn cô, vì nhớ có sự xuất hiện của cô khiến cho đám người chúng tôi được một tuần yên ổn, vì thế tôi rất hy vọng cô sẽ ở cùng chúng tôi".

Mọi người cũng bật cười khanh khách gật đầu, quả thật bọn họ ghen tị với cô nhưng cũng rất biết ơn cô.

Hạ Diệp Kỳ nhìn mọi người như vậy lại có chút ám áp, một tuần qua sống chung với những con người này, cô biết rất rõ họ đều là những người không chịu ngồi im một chỗ, nhưng hiện tại bọn họ đều buông thả, đều cùng nhau có một bữa tiệc vui vẻ.

Nâng ly rượu uống hết một hơi, Hạ Diệp Kỳ lần đầu tiên phá lệ cười với bọn họ: "Tôi cũng rất vui khi được làm việc chung với mọi người, sau này hy vọng mọi người chiếu cố thêm".

"Cô lại khách khí với bọn tôi rồi."

Thế là cả một đám người uống hết ly này đến ly khác. Hạ Diệp Kỳ tư lượng vô cùng kém nên vừa uống vài ly cả người liền khó chịu.

Cô vội vàng chạy vào nhà vệ sinh.

Thấy bộ dáng này của cô thì cả đám người đều vui vẻ, thì ra Hạ trợ lý của chúng ta là người không giỏi uống rượu nha~

Hạ Diệp Kỳ vịn lên tường bước những bước khó khăn.

Đầu óc của cô quay cuồng một trận sau đó đột nhiên cô vô ý thức đụng phải một bức tường bằng thịt.

Cả người cô bật ngửa ra sau, lúc cô cứ nghĩ mình ngã rồi lại rơi vào một vòng ngực ấm áp.

"Tiểu Kỳ, cô không sao chứ?" một thanh âm khàn khàn dễ nghe vang lên.

Ý thức của cô cũng từ từ trở nên mơ hồ, cô cố gắng nhìn rõ người trước mặt, đợi đến khi nhìn rõ người trước mặt cô khó khăn nói.

"Tiết Hạo Thiên..."

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Hạ Dật Thần Tức Giận

Thân hình cao lớn của Tiết Hạo Thiên có chút cứng đờ nhìn cô gái trong ngực có chút không rõ tư vị.

Một lúc sau hắn mới hồi thần, nhìn Hạ Diệp Kỳ ngủ say trong ngực hắn có chút cười khổ.

Hạ Diệp Kỳ ơi là Hạ Diệp Kỳ, tôi phải làm như thế nào với em đây.

Hắn yêu cô từ rất lâu về trước. Khi hắn gặp cô lúc ấy cô chỉ là một cô bé mười hai mười ba tuổi, cô giống như một tiểu thiên sứ nắm lấy bàn tay của anh.

Khi đó là khoảng thời gian hắn suy sụp nhất, khi bị ba của mình cản đường không cho phát triển sự nghiệp, trong tay không còn lấy một đồng, hàng ngày bị những kẻ có tiền chà đạp.

Hạ Diệp Kỳ đã xuất hiện như một cơn gió, cô cười với hắn còn tặng cho hắn một cái vòng tay.

'Anh trai đừng khóc nữa. Trong cuộc đời này sẽ có rất nhiều khó khăn không thể giải quyết nếu cứ khó khăn nào cũng dùng nước mắt để giải quyết thì anh không phải đàn ông rồi.

Anh phải mạnh mẽ lên, nếu bị gây khó khăn thì anh phải càng mạnh mẽ. Anh phải khiến người khác thấy rằng cuộc sống này không có họ anh vẫn có thể làm tốt, hơn nữa còn làm rất tốt'.

Cô không biết chỉ một câu nói của cô đã làm thay đổi cả cuộc đời của hắn.

Hắn càng ngày càng quyết tâm, chỉ cần có thể kiếm tiền ngay cả diễn viên đóng thế hắn cũng sẵn sàng làm, nhiều khi cả ngày chỉ nhận được một ít tiền lẻ nhưng hắn vẫn cố gắng.

Hắn phải thành công thì ba hắn mới có thể công nhận hắn và cũng không phụ cô bé năm ấy.

Khi hắn thành công rồi, cũng gặp được cô bé năm ấy nhưng cô đã có người mình yêu. Hơn nữa cuộc sống của họ thật hạnh phúc.

Tiết Hạo Thiên thật sự rất ghen tị với người đàn ông kia, ghen tị đến phát điên lên được.

Lúc hắn sắp bỏ cuộc thì lại hay tin người đàn ông cô yêu bị tai nạn giao thông mà qua đời, khi đó thiếu chút nữa hắn mờ cả đại tiệc để ăn mừng, hắn nghĩ hắn có cơ hội được ở bên cô.

Nhưng khi hắn thấy cô giống như điên cuồng quỳ trước mộ người đó hai ngày hai đêm, cô tiều tụy khóc. Cô khóc rất đáng thương, giống như con thú nhỏ bị người khác vứt bỏ.

Nhìn thấy cô như vậy hắn mới phát hiện thì ra tình yêu mà hắn dành cho cô chẳng khác nào trò cười, tình yêu của hắn dành cho cô chẳng qua là sự biết ơn còn tình yêu mà cô dành cho người đàn ông lại là điên cuồng.

Vì thế hắn quyết định từ bỏ, chỉ lặng lẽ bảo vệ cô an toàn là tốt rồi.

Khi cô về nước, cô bị ba của mình ép gả cho một người đàn ông cô chưa từng gặp mặt lần nào.

Cô phản nghịch, công không cam lòng vì thế cô đã khoác lên mình một hư danh dâm loạn, quyến rũ nam nhân chỉ để không thể kết hôn.

Mà hán, Tiết Hạo Thiên bắt quả chỉ là một con cò trong vở kịch của cô mà thôi.

Ôm thân hình nhỏ nhắn của Hạ Diệp Kỳ vào lòng, cô không nặng nhưng hán lại thấy hai tay nặng trĩu.

"Cô bé này, nếu em muốn phản nghịch. Có thể tìm anh, anh không ngại cùng em diễn kịch, tội gì lại phải đến đây chứ". Giọng nói của Tiết Hạo Thiên có vài phần cung chiêu, lại còn có vài phần bất đắc dĩ.

Hạ Diệp Kỳ hơi nhú mày, khóe môi nhếch lên một nụ cười ngọt ngào. Có lẽ cô đang mơ, mơ một giấc mơ thật đẹp.

Đem cô đặt vào trong xe, đột nhiên Tiết Hạo Thiên âm trầm nhìn về cách đó không xa, khóe miệng hán nhếch một nụ cười lãnh khốc.

"Bước ra đây..."

Chỉ thấy trong bóng tối một người đang hoảng sợ đi ra.

Tiết Hạo Thiên chán ghét nhú mày: "Lúc này chụp không ít hình nhì."

"Tiết thiếu tôi..."

"Lựa những tấm đẹp nhất đăng cho ngày mai, anh hiểu ý tôi chứ." Dứt lời Tiết Hạo Thiên cũng lên xe phóng đi mất, bỏ lại vị nhà báo đang ngổn ngang trong gió.

Này là bảo hán không cần xóa ảnh, trực tiếp đăng tấm đẹp nhất sao?

Vị ảnh để Tiết Hạo Thiên này thực kì lạ....

--- -----

Hạ Dật Thần ngồi trong phòng khách, gương mặt tuấn mĩ của anh đầy vẻ âm trầm khi nhìn lên đồng hồ đã chỉ qua mười hai giờ.

Anh cứ nghĩ Hạ Diệp Kỳ sẽ thay đổi, lại không nghĩ đến cô vẫn chừng nào tật nấy. Anh quả thật không nên kì vọng vào cô nhóc này nhiều mà.

Đột nhiên ngoài cửa có tiếng gõ cửa, Hạ Dật Thần nhú mày.

Là Hạ Diệp Kỳ về sao?

Nhưng cô cũng có chìa khóa nhà, làm sao lại phải gõ cửa. Nếu không phải cô thì rốt cuộc giờ này ai lại đến đây.

Bên ngoài Tiết Hạo Thiên đang đau khổ không biết làm sao, hai tay thì ôm Hạ Diệp Kỳ thì lấy tay đầu mà gõ cửa, lại không muốn đặt cô xuống đất, nên hán cắn răng quyết định làm một hành động cực kì ngu ngốc.

Lấy đầu gõ cửa.

Gõ cái thứ nhất chờ một chút không thấy ai mở cửa, hán lại đập cái thứ hai. Đập đến đầu óc hán cũng có chút mờ hồ.

Hán đang tính dồn lực đập cái cuối cùng thì cánh cửa đột nhiên mở ra.

Tiết Hạo Thiên trừng to mắt, theo quán tính lao về phía trước, hai tay vung lên trời vì thế Hạ Diệp Kỳ cũng theo đó văng một đường cong tuyệt đẹp đập xuống đất.

Hạ Dật Thần mới mở cửa lại bị người ngoài cửa đụng ngã.

Anh cũng không tin mở to hai mắt, đợi đến khi anh hồi thần thì một người đàn ông to lớn đã nằm đè lên anh, bởi một tư thế hết sức mờ ám.

"... " Hạ Dật Thần

"... " Tiết Hạo Thiên

"... " Ngay cả Hạ Diệp Kỳ bị quăng đến tỉnh cũng ngẩn ngơ nhìn hai người.

Không gian yên tĩnh đến lạ thường, Hạ Diệp Kỳ bị đập đến tỉnh cả rượu, cô ho khan vài tiếng: "Hai vị là đang yêu thương nhưng nhớ nhau sao".

Yêu thương nhưng nhớ?

Hạ Dật Thần cũng hồi thần lại, anh lật tay đẩy Tiết Hạo Thiên qua một bên, tao nhã đứng dậy, sau đó lại lạnh lùng nhìn hai người:

" Vì sao hai người lại đi cùng nhau".

Tiết Hạo Thiên cảm thấy tinh thần mình tối nay không ổn lắm vì thế quyết định không cho ý kiến gì.

Hạ Diệp Kỳ thì lại cảm thấy có vấn đề, rõ ràng cô cùng mọi người đi uống rượu vì sao khi tỉnh rượu lại thấy hai người này, vì thế cô cũng không cho ý kiến gì cả.

Thấy hai người đang ngồi dưới đất một bộ dáng cam chịu giống nhau thì gân xanh trên trán nổi lên: " Hai người rốt cuộc là sao?"

" Hạ tiểu thư say rượu, tôi mang cô ấy về nhà". Tiết Hạo Thiên không mấy quan tâm đứng dậy phui bộ âu phục có chút nhăng của hắn.

Khóe mắt liếc nhìn Hạ Diệp Kỳ đang chập vạt nằm trên mặt đất nở một nụ cười quyến rũ: " Hạ tiểu thư đã về đến nhà vậy tôi cũng về đây. À phải rồi, dạo này sắc lang nhiều lắm, một cô gái như cô vẫn không nên đến quán bar". Nói rồi hắn ta thân sĩ gật đầu xem như chào hỏi Hạ Dật Thần rồi rời đi, trước khi đi còn rất tự nhiên đóng cửa giúp hai người.

Hạ Dật Thần lạnh lùng nhìn người kia, lại lạnh lùng nhìn cô, sau đó anh cũng quay người bỏ vào phòng, trước khi đi anh còn rất khinh thường nói: " Hạ Diệp Kỳ cô đúng là bản tính khó bỏ mà".

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Người Giám Hộ Của Lam Huyền Nhu

Trong căn phòng tràn ngập hương thơm thiếu nữ, mọi thứ xung quanh đều được sắp xếp ngăn nắp trừ chiếc giường của cô gái kia có chút không gọn gàng lắm.

Thân hình nho nhỏ trên giường lật qua lật lại tìm vị trí ngủ ngon hơn, đột nhiên lại nhớ đến cái gì đó thân hình nho nhỏ ấy bật dậy.

Hạ Diệp Kỳ khó khăn dụi dụi hai mắt nhìn ánh sáng ngay gần ngoài cửa sổ mà trong lòng có chút khó hiểu.

Vì sao sáng nay ánh sáng lại gần như vậy, khoan đã, Hạ Diệp Kỳ lập tức cầm lấy cái điện thoại xem giờ.

Sau mấy giây khóe mắt cô không ngừng co rút, cô bị muộn làm rồi. Hơn nữa muộn mà không thể cứu chữa được.

Hiện tại đã hơn mười một giờ, dù có gọi điện xin phép cũng không ai tin cô.

Cô lấy lý do gì xin phép, hơn nữa cô còn ở chung nhà với đại BOSS, tội này có ngàn cái lý do cũng không chạy khỏi.

Lại nhớ đến cách đây mấy ngày, Tịnh Văn đi trễ có năm phút lập tức bị phạt một nửa tiền thưởng của tháng. Hiện tại nghĩ đến tình cảnh của cô, cô nghĩ cũng không dám nghỉ.

Một mồi lết cái thân thể đau nhức của mình đi xuống dưới nhà.

Cô mở tủ lạnh lấy một bình nước, sau đó liếc mắt một vòng rồi dừng lại trên bàn ăn. Trên bàn có một cái ấm giữ nhiệt bên trên được dính một tờ giấy dán.

Hạ Diệp Kỳ khó hiểu cầm tờ giấy lên nhìn, đập vào mắt cô là những nét chữ vô cùng mạnh mẽ và thu hút.

" Bên trong là canh giải rượu, uống xong liền nghỉ ngơi đi, tôi đã thay cô xin phép bên công ty rồi".

A~ thì ra là canh giải rượu.

Cầm ấm giữ nhiệt tâm tình của Hạ Diệp Kỳ có chút phức tạp, tối hôm qua cô nhớ rất rõ thái độ khinh thường của Hạ Dật Thần khi nói câu kia.

Lúc ấy ánh mắt của anh rét lạnh không một chút cảm tình khiến cho cô có chút không thoải mái.

Như mà con người Hạ Dật Thần này cũng thật kì lạ, tối qua còn khinh thường cô sáng nay lại quan tâm cô, chẳng khác nào vừa đấm vừa xoa.

Vì thế mỗi nữ nào đó trực tiếp xem nhẹ canh giải rượu, cô quyết định đi tìm con heo lười kia, dù sao thì cũng cả tuần rồi cô không đến tiệm hoa, không biết con bé đó có tiệm hoa của cô đập nát hay không.

Trong tiệm hoa tiểu heo con nào đó đang hùng hổ chỉ vào người đàn ông trước mắt.

" Họ Phong kia, tôi nói với chú bao nhiêu lần rồi, Kỳ tỷ không có ở đây. Chú ngày nào cũng chạy đến đây, chú không thấy chán sao?" Lam Huyền Nhu tức giận đến mức khuôn mặt đỏ rần.

Cái tên khốn kiếp này ngày nào cũng mượn danh đến tìm Kỳ tỷ rồi lại ức hiếp cô, cái đồ ông chú già biến thái chết tiệt, thật là muốn chọc cô tức chết mà.

Người đàn ông kia một thân âu phục màu đen được cắt may tỷ mỉ, hơn nữa gương mặt hấn phải nói là rất đẹp.

Chân mày rậm, mắt hình lưỡi liềm, mũi cao, môi hồng răng trắng, cộng thêm khí chất cũng không tệ khiến hấn chẳng khác gì các oppa Hàn.

Hấn ta đến gần cô bé, sau đó vươn tay bắt một lọn tóc xoăn của cô bé, giọng nói mập mờ như có như không nói: " Cô gái nhỏ, nếu như Hạ Diệp Kỳ không có ở đây thì tôi đành bắt cô đi vậy".

Dừng một chút, ánh mắt hấn có chút thất vọng: " Bất quá thân thể này của cô quả thực quả nhỏ, nhưng không sao tuổi còn nhỏ vẫn có thể phát triển thêm".

Nhỏ?

Lam Huyền Nhu nghiêng răng nghiêng lợi, cô bé năm nay dù có mười tám tuổi đi nữa nhưng cũng đủ tuổi thành niên, hơn nữa thân hình muốn có cái gì liền có cái gì, lấy đâu ra nhỏ chứ.

Tên khốn kiếp này rõ ràng đang gây sự với mình.

Nghĩ như vậy cô bé rất khinh thường hất bàn tay không an phận của hấn ra: " Tôi nói ông chú có phải lớn tuổi rồi nên hoa mắt hay không? Nếu thật sự như vậy tôi không ngại tôi sẽ giúp anh nhìn rõ..." Cô bé vươn tay vuốt một đường lên cơ ngực của anh trên chọc nói.

Người đàn ông kia không bị hành động trên chọc của cô bé chọc giận mà ngược lại hấn ta còn rất không khách khí ôm lấy eo của cô bé tà mị cười:" Cô gái nhỏ em muốn giúp tôi như thế nào."

" Tất nhiên là... từ...từ...từ thường thức rồi."

Lam Huyền Nhu cười khanh khách, ánh mắt của cô bé lóe lên sự gian xảo khó nắm bắt được, cô bé cong chân muốn đạp một cái vào hạ bộ của người kia.

Ai ngờ bị hấn nhìn ra được, nửa đường ngăn cản.

Cô bé không những không làm được gì còn bị hấn ăn đậu hủ một phen.

Bàn tay to của hấn nắm ngay eo của Lam Huyền Nhu sau đó có dấu hiệu không an phận dần dần di chuyển lên trên: " Con mèo nhỏ, em nóng nóng như vậy khiến anh cũng có chút khó chịu nha~"

Nóng nóng cái em gái anh, đàn ông như anh tùy tiện ra đường cũng thấy vài trăm người, bốn tiểu thư thêm vào.

Mũi nhỏ của Lam Huyền Nhu vểnh lên, khinh thường cho ý kiến.

Thấy bộ dáng này của cô bé, người kia kiểm chế không được muốn hôn xuống lại bị một giọng nói lạnh lùng cắt ngang.

" Phong Tiếp, anh đang làm trò gì thế hả."

Lam Huyền Nhu và người đàn ông tên Phong Tiếp đều kinh ngạc nhìn ra cửa chỉ thấy một cô gái đang đứng dựa vào cửa, gương mặt cô gái ấy nở một nụ cười không mấy phúc hậu nhìn hai người.

Vừa nhìn đã biết cô gái này đứng ở đây một lúc lâu rồi nên chắc chắn đã nghe hết đoạn đối thoại của hai người mà cô gái này không ai khác chính là Hạ Diệp Kỳ.

Càng nghĩ sắc mặt của Lam Huyền Nhu càng đỏ hơn, cô bé vùng ra khỏi tay Phong Tiếp chạy đến chỗ cô gái kia nũng nịu cáo trạng:

" Kỳ tỷ, tỷ phải làm chủ cho em. Mấy ngày nay tỷ không đến đây ông chú già này suốt ngày đến quấy rối em".

Quấy rối?

Hạ Diệp Kỳ kinh ngạc nhìn người đàn ông kia, khoe miệng giật giật, khó khăn một lúc lâu cô mới khom người cười khanh khách.

" Phong Tiếp, không ngờ anh cũng có ngày hôm nay".

Phong Tiệp thấy cô như vậy thì những vai chịu trận, ánh mắt cung chiều nhìn cô. Bộ dạng của hắn giống như nói con heo ngốc kia nói cái gì thì cái đó liền đúng.

Thấy bộ dáng của hai người Lam Huyền Nhu không khỏi nghi ngờ.

Hai người này quen nhau sao?

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lam Huyền Nhu Rời Đi

Hạ Diệp Kỳ vui vẻ vỗ bả vai Phong Tiệp:

"Lão Phong, lâu rồi không gặp. Không ngờ ba năm qua đi anh càng ngày càng trẻ, không ngờ ông chú già như anh lại có thể trẻ ngược, có thể chỉ em bí kíp được không?". Thật ra Hạ Diệp Kỳ cũng đã hai mươi bốn tuổi nhưng nhìn cô thoát nhìn mới chỉ hai mươi mà thôi.

"Nha đầu, ý em nói anh đã già rồi sao?" Khóe miệng Phong Tiệp có chút co giật, sau đó nở một nụ cười bất đắc dĩ, cung chiều xoa đầu cô. Nha đầu này mấy năm không gặp vẫn thường trêu chọc anh như vậy.

Hạ Diệp Kỳ lè lưỡi vô tội cười cười.

Đây là anh nói, cô cái gì cũng không nói cả, một lời cũng không nói nha.

Lại nghĩ đến con heo con kia, ánh mắt cô lóe lên vài phần ánh sáng. Cô vui vẻ cầm tay Lam Huyền Nhu ánh mắt cô nhìn cô bé nhiều thêm một phần dịu dàng:

"Người đàn ông này quả thực là một ông chú già nhưng..."

Cô nói bỏ lửng lại sau đó ánh mắt trêu tức Phong Tiệp, miệng bồi thêm một câu muốn mạng người.

"Tiểu heo con chị rất vui khi nói cho em biết, đây là thúc thúc của em - Phong Tiệp. Lão sư của em đã trao quyền giám hộ em cho người này, vì thế người này từ giờ trở đi sẽ là người giám hộ hợp pháp của em".

Con người của Lam Huyền Nhu sắp lòi ra ngoài, Kỳ tỷ vừa mới nói gì, có phải hôm nay cô đặt chân ra khỏi nhà sai cách nên ông trời mới trừng trị cô như vậy.

Thật ra ba mẹ Lam Huyền Nhu bị tai nạn giao thông qua đời, lúc ấy nhờ có lão sư thu nhận cô bé mới không bị đưa đến trại mồ côi vì thế lão sư cũng được xem như người giám hộ của cô.

Khóe mắt Lam Huyền Nhu có chút rung rẩy, cô bé cong môi khó chịu: "Kỳ tỷ có phải chị nhầm lẫn cái gì không? Hay là chị đang đùa với em?"

Hạ Diệp Kỳ bị bộ dáng đáng yêu của cô bé chọc cười nhưng cô lại không cười, cô nghiêm túc nhìn cô bé: "Tiểu heo con em xem chị giống nói đùa lắm sao?"

Thấy ánh mắt này của cô thì Lam Huyền Nhu biết cô không hề nói giỡn, hơn nữa còn cực kì nghiêm túc, vì thế ánh mắt cô bé nhìn về phía Phong Tiệp có chút khác thường.

Thật ra nhìn đi nhìn lại Phong Tiệp cũng không giống người xấu cho lắm, hơn nữa ngoại hình cũng rất đẹp, cô bé đành chấp nhận người này làm người giám hộ vậy.

"Thúc thúc". Cô bé không tình nguyện quăng ra hai chữ.

Phong Tiệp này giờ một bộ dáng xem kịch vui, thấy cô bé ngoan ngoãn như vậy thì càng ý vị thâm trường nhìn về phía Hạ Diệp Kỳ.

Bị ánh mắt của Phong Tiệp nhìn Hạ Diệp Kỳ có chút chột dạ nhưng rất nhanh mỡ nữ nào đó nhúng vai: Việc còn lại giao cho anh đó, em giúp anh đến đây thôi.

Mắt Phong Tiệp hơi liếc cô: Vậy vì sao phải là thúc thúc, em biết rõ là anh không phải?

Hạ Diệp Kỳ hơi nhướng mày: Lão Phong à, anh đã ba mươi tuổi rồi. Bây giờ em nói anh là vị hôn thê của con bé, con bé sẽ chấp nhận một ông chú già làm chồng mình à~

Phong Tiệp rũ khoe mắt thờ dài, xem như hấn nói không lại cô.

Vậy là mỗi nữ nào đó bị bộ dáng cam chịu của hấn chọc cho càng vui vẻ hơn: Hắc hắc, Lão Phong con đường truy thê của anh, em chỉ giúp đến đây thôi, phần còn lại nhờ anh rồi. Kì thực tiểu heo con này ngốc lắm, anh trực tiếp đưa lên giường sau đó dùng thức ăn dỗ là xong chuyện.

Khoe miệng Phong Tiệp giật giật, trực tiếp lơ đẹp cô. Hấn quay qua nhìn bộ dáng nhu thuận của Lam Huyền Nhu, cười như không cười nói: "Cô gái nhỏ, em chuẩn bị đồ đi. Hôm nay chúng ta bay đến thành phố S".

Lam Huyền Nhu kinh ngạc nhìn hấn, hiện tại đi thành phố S làm gì?

Cô bé chỉ nhận làm người dám hộ chứ không phải sẽ đồng ý đi theo hấn nha.

"Đến thành phố S làm gì?"

"Nhà tôi ở đó "

"A~ " Cô bé cũng không hỏi chuyện này.

"Tôi là người giám hộ hợp pháp của em."

"Cho nên?"

"Em đến đó ở cùng tôi." Phong Tiệp lạnh lùng phán một câu.

Lần này Lam Huyền Nhu có chút ngu ngốc nhìn Phong Tiệp.

"Thúc thúc, tôi không muốn đi".

Người giám hộ thì sao? cô đã đủ mười tám tuổi, cần gì người giám hộ nữa. Hơn nữa ở độ tuổi này cũng đã đủ quyền làm một công dân rồi, cô bé mới không chịu ở cùng người này đâu.

"Vì sao?"

"Tôi còn phải ở đây giúp Kỳ tỷ coi tiệm hoa. Có đúng không Kỳ tỷ." Vừa nói cô bé vừa chỉ qua bên cạnh, chỉ là người bên cạnh cứ như bốc hơi bay mất rồi.

Phong Tiệp khoanh tay, đôi mắt hứng thú nhìn cô bé.

Không phải chứ, Kỳ tỷ bán nước cầu vồng. Tuyệt đối là bán nước cầu vồng a~

Vì thế tiểu heo con ngoan ngoãn cuối đầu.

Hạ Diệp Kỳ đi bộ trên đường, hôm nay cô mặc một bộ váy liền màu xanh nhạt, vô cùng giản dị.

Mái tóc đen để xõa được uốn cong tỉ mỉ, gương mặt xinh đẹp của cô được trang điểm nhẹ nhàng.

Nhìn cô như vậy lại vô cùng hợp với khung cảnh im ắng xung quanh.

Hạ Diệp Kỳ rũ mắt nhìn con đường đầy cây xanh trước mắt.

Đã bao lâu rồi cô không được đi dạo như vậy.

Có lẽ là ba năm hay cũng có lẽ mười năm, cô cũng không nhớ rõ nữa.

Kiếp trước vì bận rộn chuyện gia đình cô không có thời gian nên mỗi lần đi trên đường cô thường đi rất nhanh, không có thời gian để mà ngắm cảnh. Sau đó cô lại gặp hấn, vì hấn cô đã cố gắng trở thành một người phụ nữ gia đình chính cống vì thế cô lại càng không có thời gian.

Lại nghĩ đến người bạn thân mười sáu năm của mình - Hà Mỹ Mỹ.

Hà Mỹ Mỹ chơi thân với cô rất lâu vì thế cô rất tin cô ấy.

Cô nhớ lúc ấy Hà Mỹ Mỹ từng nói với cô: "Dạo này hai người như thế nào? Tớ nói cậu này, khi nào hai người mới định kết hôn."

Lúc ấy cô cười hạnh phúc, mà không để ý đến ánh mắt khinh thường của cô bạn: "Anh ấy nói, khi nào sự nghiệp ổn định hai đứa mình sẽ kết hôn".

" Sự nghiệp ổn định? cậu cũng đã ba mươi rồi, còn đợi đến khi nào nữa. Thanh xuân của phụ nữ được đâu mấy cái. Đàn ông ba mươi tuổi là thời điểm đỉnh điểm của sự quyến rũ còn với phụ nữ ở độ tuổi này đã là gái già rồi". Hà Mỹ Mỹ cười khinh miệt nói.

Khi đó cô cứ nghĩ người bạn thân của mình đang khuyên mình kết hôn sớm, giờ nghĩ lại thì ra cũng chỉ là châm chọc cô vô dụng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Người Đàn Ông Ôn Nhu

Lúc ấy cô cười hạnh phúc, mà không để ý đến ánh mắt khinh thường của cô bạn: " Anh ấy nói, khi nào sự nghiệp ổn định hai đứa mình sẽ kết hôn".

" Sự nghiệp ổn định? cậu cũng đã ba mươi rồi, còn đợi đến khi nào nữa. Thanh xuân của phụ nữ được đâu mấy cái. Đàn ông ba mươi tuổi là thời điểm đỉnh điểm của sự quyến rũ còn với phụ nữ ở độ tuổi này đã là gái già rồi". Hà Mỹ Mỹ cười khinh miệt nói.

Khi đó cô cứ nghĩ người bạn thân của mình đang khuyên mình kết hôn sớm, giờ nghĩ lại thì ra cũng chỉ là châm chọc cô vô dụng mà thôi.

Càng nghĩ lại càng cảm thấy đây rõ ràng là một câu chuyện cười không hồi kết.

Lúc cô thấy hai người kia lên giường với nhau, cô đã hèn nhác lựa chọn trốn tránh sự thật.

Cô lựa chọn làm lơ, mà cũng lựa chọn lừa dối bản thân mình.

Nhưng lần thứ hai nhìn thấy, cô đã giống như phát điên, cô đã không còn là cô.

Không còn là người phụ nữ gia đình thiện lương nữa.

Cô như kẻ điên lao vào hai con người đó.

Cô muốn trách mắng họ, cô muốn họ phải trả giá.

Nhìn khi nhìn thấy bộ mặt lạnh lùng của hắn, lại thấy được vẻ mặt khinh thường của cô bạn thân.

Cô cái gì cũng không dám làm.

Lúc ấy hắn lạnh lùng nhìn cô, đôi mắt của hắn tuyệt tình như thế nào cô vẫn còn nhớ rõ như in, hắn đã không hề suy nghĩ mở miệng muốn chia tay với cô.

Cô đã hỏi hắn vì sao lại làm vậy nhưng hắn cười lạnh và nói: Người như cô không xứng được hạnh phúc, vì thế cô không có tư cách trách mắng cô.

Cô không xứng?

Cô không có tư cách?

Cô đã tự hỏi mình làm gì mà không xứng, lại làm gì mà không có tư cách chứ.

Cô cũng còn nhớ khi cô xảy ra tai nạn Hà Mỹ Mỹ đã một mình đến trước mộ của cô.

Cô ấy không có đắc ý của kẻ thắng lợi, cô ấy cũng không còn ánh mắt khinh thường nhìn cô mà chỉ còn lại một nụ cười thê lương:

' Tiểu Vy, tớ biết cậu sẽ hận tớ nhưng tớ không còn cách nào khác. Cậu còn nhớ đến cái chết của em trai tớ không?

Tớ phải báo thù kẻ đã hại chết em trai mình và kẻ đó chính là tên đàn ông bội bạc của cậu. Cậu biết không, khi cậu nói cậu yêu tên đó, còn vui vẻ mỗi lần nhắc đến hắn trước mặt tớ khiến tớ từng nghĩ sẽ vì cậu mà quên đi ý định báo thù, lại không nghĩ đến... trong thời gian cậu và hắn yêu nhau, tên đàn ông kia đã từng lừa dối cậu chạm vào không ít người phụ nữ.

Vì thế tớ lập ra kế hoạch chỉ để cậu nhìn thấy bộ mặt thật của hắn, lại không nghĩ hại cậu chết thảm như vậy.

Tiểu Vy, tớ thật sự rất xin lỗi cậu. Chỉ có điều cậu yên tâm, tớ sẽ giúp cậu đòi lại từng cái một sau đó xuống dưới đó bồi tội với cậu.'

Khi cô nghe được câu chuyện của Hà Mỹ Mỹ cô đã vô cùng ngạc nhiên sau đó là khổ sở. Thì ra không phải cô ấy phản bội tình bạn của hai người mà chỉ là đang giúp cô.

Cô quả thực không có tư cách trách cô ấy.

Đột nhiên Hạ Diệp Kỳ đưa tay lau lau khuôn mặt đầm nước mắt của cô mà trong lòng không rõ tư vị.

Có lẽ chuyện quá khứ nếu buông bỏ được thì cứ buông bỏ đi, đừng để lại trong lòng.

Hạ Diệp Kỳ cười nhạt sau đó cô xoay người muốn đi về thì cô lại ngẩn ngơ.

Lúc này vừa đi vừa suy nghĩ vì thể hiện tại cô đang ở đâu cô cũng không biết rõ.

Nhìn con đường vắng tanh chỉ có lúa thừa vài căn nhà mà lòng cô sầu não.

Hiện tại cô tìm ai hỏi đường mà đi về đây.

Đang đi dạo lung tung thì Hạ Diệp Kỳ bị hấp dẫn bởi ánh mắt của cô bởi một ngôi biệt thự có nguyên cả một khu vườn hoa hồng trắng.

Cô ngạc nhiên nhìn những cây hoa hồng trắng cây nào cây nấy được cắt tỉa tỉ mỉ. Khác với hoa hồng diễm lệ như hoa hồng đỏ, hoa hồng trắng mang đến một cảm giác thuần khiết đến kì lạ nhưng lại ít người thích hoa hồng trắng, họ chỉ thích những cây hoa hồng đỏ diễm lệ mà thôi.

Chủ nhân ngôi biệt thự này có một sở thích thật kì lạ.

"Này cô gái..." Một giọng nói trầm trầm giống như tiếng đàn dương cầm vang lên.

Âm thanh này thật dễ nghe.

Đôi mắt của Hạ Diệp Kỳ phát sáng nhìn về phía người vừa nói.

Chỉ thấy đó là một người đàn ông toàn thân âu phục màu đen, gương mặt tuấn mĩ hài hòa giống như một tuyệt tác nghệ thuật, người đàn ông ấy có một nụ cười thuần túy xinh đẹp động lòng người.

Cô kinh ngạc nhìn hấn và hấn cũng kinh ngạc nhìn cô.

"Xin lỗi, đã tự tiện đi vào khi không có sự cho phép của anh, chỉ là vườn hoa hồng trắng này thật sự là hấp dẫn tôi." Hạ Diệp Kỳ ngượng ngịu nói, dù sao không có sự cho phép của chính chủ, cô tự tiện xông vào vườn của người khác quả thực là bất lịch sự.

Người đàn ông hơi lắc đầu cười dịu dàng nói: "Cô cũng thích hoa hồng trắng sao?"

Hạ Diệp Kỳ nghe người đàn ông đó hỏi thì nở một nụ cười trong suốt, cô vươn tay mon trón một bông hoa, đôi mắt lóe lên một sự yêu thích kì lạ:

"Phải, tôi thật sự rất thích hoa hồng trắng."

Người đàn ông kia thấy bộ dáng của cô liền biết cô có bao nhiêu yêu thích dành cho hoa hồng trắng: "Thật không nghĩ đến trên đời này lại có người con gái thích hoa hồng trắng, tôi cứ nghĩ bọn họ sẽ bị sự kiêu diễm của hoa hồng đỏ hút hồn chứ."

"Dù có đẹp đến đâu cũng sẽ sớm tàn không phải sao?" Hạ Diệp Kỳ cười khổ nói.

Dù có đẹp đến đâu cũng sẽ sớm tàn?

Người đàn ông kia cười khẽ, cô gái này nói đúng. Dù hoa có diễm lệ đến mức nào cũng sẽ tàn rất nhanh vì thế đừng vì sự kiêu diễm của cây hoa đó mà bị che mắt.

"Cô có muốn vào trong nhà uống ly trà không?" Người đàn ông này dịu dàng hỏi, hấn ta giống như một con gió xuân giữa một vườn hoa hồng trắng cướp đi tâm hồn của các thiếu nữ trẻ tuổi.

Vì sao cô cứ cảm thấy người đàn ông này rất giống một người....

Bỏ đi, dù sao ấn tượng của cô dành cho người đàn ông trước mắt cũng không hề tệ vì thế hai người cùng nhau uống trà tâm sự.

Hai con người không biết tên, cùng nhau uống trà tâm sự mọi chuyện vui buồn.

Lúc Hạ Diệp Kỳ chuẩn bị rời đi đã nhìn về phía người đàn ông kia, hỏi một câu: "Tôi có thể đến đây nữa không?"

Người đàn ông ấy dịu dàng nhìn cô gật đầu.

Nhận được đáp án của hấn ta, cô cũng vui vẻ rời đi.

Nhìn theo bóng lưng của cô, người đàn ông có chút bất đắc dĩ.

Hình như quên hỏi tên cô là gì rồi.

"Thiếu gia, có cần cho người điều tra không?" Quân gia bên cạnh thấy hấn ngẩn người thì quan tâm hỏi.

Đã lâu như vậy thiếu gia chưa từng nói chuyện với một người nhiều như vậy, vị tiểu thư kia thật đặc biệt.

"Không cần, nếu có duyên gặp lại thì lúc đó hỏi tên cũng không muộn". Người đàn ông cười khẻ nói.

Nếu gặp nhau thêm lần nữa anh nhất định không để cô chạy.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Hạ Dật Thần Ghen

Hạ Diệp Kỳ rời khỏi căn biệt thự đầy hoa hồng trắng mà trong lòng có chút nuối tiếc.

Cô chưa hỏi tên người đó, mà cũng quên mất chuyện hỏi tên, chỉ đơn giản là hai người nói chuyện rất hợp nhau mà thôi.

"Tình yêu như gió cuồng mây bay

Chiều hôm ấy em gặp anh dưới mưa

Khoảng khắc ấy trái tim của em như đập loạn cả lên..."

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của cô:

"Xin chào!" Hạ Diệp Kỳ nhìn số điện thoại người gọi đến mà cô có hơi suy tư.

"Đã xem tin tức sáng nay rồi chứ?" Bên kia giọng của Hạ Dật Thần có phần khàn khàn, giọng nói có phần quỵ dật nhưng cô vẫn nghe ra hình như anh khó chịu.

Hạ Diệp Kỳ khó hiểu, rốt cuộc là tin tức gì mà khiến cho anh phải gọi cho cô vậy: "Chưa xem..."

"Vậy giờ xem đi, xem xong thì nói với tôi. Cần thiết tôi sẽ giúp cô giải quyết." Nói rồi anh cũng tắt máy không cho cô nói thêm một lời nào.

Cô cau mày nhìn cái điện bị ngắt kết nối mà có chút mơ hồ, người này không phải trong người có bệnh nên tìm cô chứ.

Nhưng Hạ Diệp Kỳ cũng không vội xem tin tức, cô quyết định nếu như là tin tức mà Hạ Dật Thần đưa đến chắc có tin nào tốt đẹp.

Vì thế cô quyết tâm đi siêu thị về nấu một bữa cơm, ăn thật no rồi xem sau cũng được.

Về phần Hạ Dật Thần, đợi một hồi lâu cũng không thấy cô gọi lại khiến anh có một chút thất vọng.

Anh cứ hy vọng nếu cô thật sự thay đổi thì sau khi thấy tin tức ấy, cô chắc chắn sẽ nhờ anh giúp phong tỏa tin tức ấy, vậy mà cô không làm vậy.

Lúc sáng khi nhìn thấy tin tức ấy anh đã rất tức giận, anh muốn nghe cô giải thích vậy mà đợi cả một buổi cô cũng không tìm đến anh, vậy là anh quyết định gọi cho cô lại không nghĩ cô gái vô lương tâm nào đó vẫn chưa hề biết gì về tin tức.

Anh lại thêm một hy vọng, hy vọng cô xem xong tin tức sẽ tìm anh nhưng không ngờ cái gì cũng không có.

Có lẽ anh nghĩ nhiều rồi, ngay từ đầu cô với anh cái gì cũng không phải, vì thế sao cô ấy phải giải thích với anh chứ.

Những suy nghĩ trong lòng anh Hạ Diệp Kỳ một chút cũng không biết.

Cô đang vô tư lựa thực ăn để chuẩn bị bữa tối, chỉ là trời luôn phụ lòng người cô vừa đi qua đi lại một chút lại gặp người quen a~

"Đây không phải Hạ gia nhị tiểu thư sao." Một giọng điệu châm chọc vang lên cách cô không xa.

Hạ Diệp Kỳ nhìn qua thì thấy Tiết Nguyệt Âm đang diện cho một mình một bộ quần áo không khác gì một con tắc kè hoa hơn nữa đi cùng cô ta là một người phụ nữ tầm bốn mươi tuổi, thoạt nhìn cả hai có vài nét tương đồng vừa nhìn cũng đoán được đôi chút về thân phận của bà ta.

Cô khách khí gật đầu với hai người, tuy họ không thích cô và cô cũng không mấy thích họ nhưng chào hỏi vẫn phải có: "Tiết phu nhân, Tiết tiểu thư, hân hạnh."

"Ai nha~ tôi làm sao nhận lễ lớn như vậy của Hạ tiểu thư được." Tiết Nguyệt Âm cười lạnh, lúc nào Hạ Diệp Kỳ cũng tỏ ra mình thanh cao, không phải cũng bám đuôi anh cô ta như những cô gái khác sao? Đúng là đồ tiện nhân.

Tiết phu nhân nghiêng đầu nhìn xe đẩy thức ăn của cô, im lặng không nói. Mắt bà không mù, vì thế cũng biết nhìn người, bà thấy vị Hạ tiểu thư này đúng là hơi khác với lời đồn.

Hạ Diệp Kỳ nhú mày, ánh mắt đầy ý vị thâm trường nhìn Tiết Nguyệt Âm: "Tiết tiểu thư nghĩ nhiều rồi."

"Cô...." Tiết Nguyệt Âm đột nhiên muốn phát khùng, con nhỏ này lại dám dùng giọng điệu đó nói chuyện với cô ta, đúng là không biết sống chết.

Thấy con gái của mình mất bình tĩnh thì Tiết phu nhân kéo tay con gái hơi lắc đầu tỏ ý ở đây là nơi đông người vẫn nên để ý tứ vào:

"Hạ tiểu thư có thời gian rảnh cùng bà già là tôi uống ly nước không?"

"Được..." Hạ Diệp Kỳ gật đầu.

--- -----

Địa điểm: quán cafe bên cạnh trung tâm mua sắm.

Nhân vật: Hạ Diệp Kỳ, Tiết phu nhân, Tiết Nguyệt Âm

Bối cảnh: Hạ Diệp Kỳ ngồi đối diện hai mẹ con nhà họ Tiết

"Không biết Tiết phu nhân mời tôi đến đây là muốn nói điều gì." Hạ Diệp Kỳ sẽ không ngu ngốc cho rằng họ rảnh rỗi nên mời cô uống nước đâu.

"Hạ tiểu thư, chuyện tin tức trên báo hôm nay không biết Hạ tiểu thư có ý kiến gì không?" Tiết phu nhân đúng là người có kinh nghiệm ngay cả cách ứng xử cũng khác hẳn con gái mình.

Vì thế Hạ Diệp Kỳ trong lòng cũng đánh giá cao bà mấy phần, nhưng chuyện tin tức hôm nay rốt cuộc là chuyện gì mà hết người này đến người khác nhắc nó trước mặt cô vậy.

"Tôi vẫn chưa xem tin tức hôm nay." Hạ Diệp Kỳ khó xử nói, biết vậy lúc này khi Hạ Dật Thần nói cô đã nghe theo anh, xem tin tức cho rồi.

Tiết Nguyệt Âm nghe cô nói vậy thì khinh thường hừ lạnh: "Đúng là đồ lẳng lơ, hừ, cô đừng có giả bộ ngây thơ. Thứ đàn bà chỉ dùng thủ đoạn leo lên giường của đàn ông. Tôi nói cho cô biết, cho dù cô có lên giường với anh trai tôi, nhà họ Tiết cô cũng đừng mong bước vào nhà bước."

"..." Hạ Diệp Kỳ im lặng nhìn trời, Tiết Nguyệt Âm này có biết cô ta đang nói cái gì không.

"Ồ nháo, Tiết Nguyệt Âm con ra đáng một chút cho mẹ." Tiết phu nhân nhú mày tức giận nhìn con gái mình sau đó lạnh lùng nhìn Hạ Diệp Kỳ, bà vốn cho là cô là một cô gái biết điều thật không nghĩ cũng giống như những người đàn bà kia dùng tâm kế để bước vào nhà họ Tiết.

Càng nghĩ ánh mắt bà nhìn Hạ Diệp Kỳ có thêm vài phần thất vọng, bà cứ nghĩ nếu con trai bà thật sự thích Hạ Diệp Kỳ thì coi như xong, cứ lấy về là được dù sao con trai cũng không còn nhỏ.

Bà lấy trong túi của mình ra một tờ báo đưa cho cô: "Hạ tiểu thư, trước xem một chút sẽ rõ."

Cầm tờ báo trên tay Hạ Diệp Kỳ có chút chột lạng, cái này là ảnh chụp Tiết Hạo Thiên đang ôm cô vào xe, hơn nữa phụ đề cũng vô cùng đặc sắc.

'Tình yêu của nữ phú hào háo sắc cùng nam minh tinh có gia thế khủng.'

Bên dưới là những dòng chữ đầy hoa lệ miêu tả cảnh của hai người.

Cái gì mà Tiết thiếu đau xót người đẹp nên ôm về nhà.

Cái gì mà hai người đã yêu nhau lâu, sẽ tính đến chuyện kết hôn.

Càng xem, Hạ Diệp Kỳ càng không chịu nổi nữa.

Cái bát quái gì vậy.

Cô tức giận gấp tờ báo lại, sau đó trước ánh mắt khó hiểu của hai mẹ con nhà kia, cô lập tức bấm số cho Tiết Hạo Thiên.

Đợi đến khi hân hân bắt máy cô liền không khách khí mắng:

"Bảo bối, cuối cùng em cũng nhớ đến anh rồi sao." Tiết Hạo Thiên không đứng đắn nói.

"Tiết Hạo Thiên, chuyện báo hôm nay là anh dỏ trò sao?"

"A~ ý em là bài báo đó? Viết thật sự không tê, em không thích sao?"

Không tê cái em gái anh, mẹ anh cùng em gái anh đều tìm đến tôi gây sự này.

"Tiết Hạo Thiên, tôi cho anh mười phút, giải quyết cho tôi bài báo đó ngay." Sau đó cô không khách khí cúp máy.

Khóe miệng Tiết phu nhân có chút co rút, cô gái này thật sự rất bá đạo, ngay cả bà cũng không dám nói chuyện với con trai mình như vậy.

"Chuyện đó...."

"Tiết phu nhân đừng hiểu lầm, hôm qua tôi cùng bạn đi nhưng không ngờ gặp Tiết thiếu, vì thế Tiết thiếu mới đưa tôi về." Hạ Diệp Kỳ vẽ mặt thành khăn nói.

"..." Tiết phu nhân.

"..." Tiết Nguyệt Âm.

Người này có cần thẳng thắn vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Hết Sức Tác Hợp

Khóe miệng Tiết phu nhân có chút co rút, cô gái này thật sự rất bá đạo, ngay cả bà cũng không dám nói chuyện với con trai mình như vậy.

"Chuyện đó...."

"Tiết phu nhân đừng hiểu lầm, hôm qua tôi cùng bạn đi nhưng không ngờ gặp Tiết thiếu, vì thế Tiết thiếu mới đưa tôi về." Hạ Diệp Kỳ vẽ mặt thành khăn nói.

"..." Tiết phu nhân.

"..." Tiết Nguyệt Âm.

Người này có cần thẳng thắn vậy không.

Cũng chỉ hỏi cảm nghĩ chứ đâu có nói cô phải đi tìm người đi tính sổ chứ.

Tiết phu nhân có chút không biết nói gì, còn Tiết Nguyệt Âm thì nghiêng đầu khó hiểu trừng cô.

Hạ Diệp Kỳ không phải thích anh trai cô ta sao?

Vì sao có thể nói chuyện với anh trai cô ta như vậy?

Lạc mồm buộc chặt? Chắc chắn là như vậy.

Nghĩ như vậy Tiết Nguyệt Âm hừ lạnh: "Hạ Diệp Kỳ, cô bớt làm trò đi. Dù như thế nào cô cũng thể bước chân vào nhà họ Tiết."

"Ai nói tiểu Kỳ nhà tôi sẽ bước chân vào nhà họ Tiết vậy." Một thanh âm châm chọc vang lên.

Ba người đều kinh ngạc nhìn qua, chỉ thấy mẹ Hạ đang rất dịu dàng đi lại, cả người bà đều là dịu dàng và dịu dàng nhưng điều đó lại làm cho Hạ Diệp Kỳ có chút lạnh sống lưng.

"Mẹ..." Vì sao cô cứ có cảm giác như sắp có việc lớn xảy ra vậy.

Và cái cảm giác của cô quả thật sắp thành sự thật rồi.

Tiết phu nhân đứng dậy hơi gật đầu với mẹ Hạ: "Hạ phu nhân, đã lâu không gặp..."

Quả nhiên đúng như cô nghĩ, mẹ Hạ cười nhạt nhìn Tiết phu nhân, ánh mắt của bà hơi nheo lại sau đó nở nụ cười châm chọc:

"Ai nha~ Tiết phu nhân làm lễ lớn như vậy tôi quả thực nhận không nổi."

"Hạ phu nhân nói đùa rồi..." Tiết phu nhân sờ hờ đầy trán, trong lòng có chút oán niệm, vị phu nhân Hạ gia này không thể đắc tội được. Đừng nói cái thân phận phu nhân Hạ gia mà cái thân phận của bà cũng không thể đắc tội được.

Còn nhớ năm đó có người chọc giận Hạ phu nhân, kết cục chính là bị bức đến phá sản, cái kết cục năm đó có chết bà cũng không quên được.

Mẹ Hạ dịu dàng ngồi bên cạnh Hạ Diệp Kỳ lại nhìn sang túi thức ăn bên cạnh cô thì lập tức thờ dãi: "Con đó, lại tự nấu ăn rồi. Sao không để Tiểu Thần thuê vài người giúp việc...."

Hạ Diệp Kỳ cắn mắt nhìn mẹ Hạ diễn kịch, sau đó cũng phì cười hùa theo: "Mẹ à, mấy thứ này tự làm vẫn tốt hơn người ngoài làm..."

Mẹ Hạ nghe vậy thì xót xa cầm tay con gái mình hoàn toàn không thêm để ý hai người kia, qua một lúc lâu bà nhìn qua hai người bên cạnh.

Ánh mắt bà rơi trên người Tiết Nguyệt Âm một hồi lâu sau đó đột nhiên cười khanh khách: "Tiết tiểu thư, lúc này cô nói như vậy có phải là chê nhà họ Hạ tôi không có tiền không. Nhưng mà cô nói không sai, nhà họ Hạ chúng tôi quả thực thiếu tiền thật, hay bữa nào Tiết gia qua bồi nhà tôi ít tiền đi."

... Hạ Diệp Kỳ im lặng.

... Tiết phu nhân im lặng.

... Tiết Nguyệt Âm lại càng im lặng.

Nhà họ Hạ thiếu tiền sao?

Tất nhiên nhà họ không thiếu.

Đối xử không tốt với con gái?

Tất nhiên là không có.

Không thể tìm được gia đình nào tốt để gả con gái đi?

Cái này lại càng không phải.

Điều kiện của Hạ gia ở thành phố A được coi như là tốt nhất nhì, tùy tiện cũng có người hỏi cưới.

Chỉ là phải coi rớt cuộc tiểu thư nhà người ta có vừa ý hay không.

Tiết Nguyệt Âm đương nhiên cũng không phải là người ngu ngốc, những điều này chỉ cần nhìn mắt thường là có thể nhìn ra.

Lời nói của cô ta vừa rồi không khác gì tát một cái tát thật kêu vào mặt Hạ gia sao?

Bảo họ không đủ danh tiếng, hay bảo họ không có khả năng?

Tiết phu nhân thấy con gái mình im lặng thì không khỏi cảm thấy may mắn, rất may con gái bà ta cũng không phải hạng thùng rỗng kêu to, nếu không làm sao có thể nhận được sự thương yêu từ ba nó chứ.

"Hạ phu nhân hiểu lầm rồi, chỉ là cánh cửa nhà họ Tiết chúng tôi quá nhỏ sợ sẽ làm chướng mắt của Hạ tiểu thư. Hơn nữa con gái của tôi cũng còn nhỏ, có vài chuyện hơi tùy hứng, mong Hạ phu nhân đừng để ý." Bà ta vừa nói, vừa ý vị thâm trường nhìn Hạ Diệp Kỳ. Đối với bà ta hạ phu nhân mới đáng sợ, Hạ Diệp Kỳ không là gì cả.

Con người Hạ Diệp Kỳ lớn lên, trong lòng không khỏi ca thán. Người phụ nữ này có thể làm phu nhân Tiết gia quả thực có chút không đơn giản, ngay cả lời nói cũng đầy ý vị như vậy.

Nhưng cô cũng không để ý sự xem thường của bà ta chỉ đơn giản cười như không cười tiếp tục uống trà, cô cũng không phải hạng người chỉ vài câu là có thể kích thích.

Mắt mẹ Hạ tối sầm lại, khóe miệng nhếch lên nụ cười lãnh khốc.

Bà hiểu thâm ý trong đó mà con gái bà cũng hiểu. Lại nhìn thấy bộ dáng không để ý của cô thì bà có chút yên tâm.

"Tiết phu nhân nói như vậy là không đúng rồi. Là Hạ gia chúng tôi không thể với cao lên con công như Tiết thiếu được." Muốn chơi bà liền chơi với bọn họ, ngày xưa bà không phải dạng hiền lành gì thì bây giờ bà cũng như vậy.

Khụ ~ Hạ Diệp Kỳ đang uống trà nghe lời mẹ Hạ xem chút phun trà từ trong miệng ra.

Con công? Nghĩ đến bộ dáng màu mè của Tiết Hạo Thiên, hai từ này quả thực là rất hợp.

Nhưng nói đi thì cũng nói lại Tiết Hạo Thiên cũng là người đàn ông độc thân hoàn kim của thành phố A, rất nhiều người phụ nữ tình nguyện chết vì hắn ta mà mẹ lại dùng hai chữ đặc sắc này miêu tả hắn ta vậy không phải rất nhiều người phụ nữ tức chết, hơn nữa cũng tát vài cái tát tai vào mặt hai mẹ con nhà kia.

Quả nhiên khi cô nhìn sắc mặt tái ngắt của họ thì âm thầm thở dài.

Mẹ Hạ thấy hai người kia biến đổi sắc mặt không thú vị hừ lạnh: "Tiết tiểu thư, tôi cảnh cáo cô nên thông minh một chút. Tiết Hạo Thiên muốn lấy con gái tôi còn phải hỏi tôi có đồng ý hay không."

Nói xong mẹ Hạ cầm tay Hạ Diệp Kỳ rời đi. Lời của bà rất rõ ràng là Hạ gia không cần Tiết gia chứ không phải là Tiết gia không cần Hạ gia.

Nhìn theo bóng lưng hai người ánh mắt của Tiết Nguyệt Âm lóe một tia sáng tàn độc nhưng tia sáng này cũng không thoát khỏi mắt Tiết phu nhân.

Bà ta thở dài: "Âm Âm, con nên có giới hạn thôi. Hạ Diệp Kỳ kia đụng vào thì không sao nhưng Hạ phu nhân đụng vào bà ta thì cả nhà chúng ta đều không có cơ hội sống tốt."

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Phòng Làm Việc Mập Mờ Lại Mập Mờ

Ngồi trước bàn làm việc sắc mặt Hạ Diệp Kỳ không mấy tốt, lại nhìn bản tên gì chữ 'Thư Ký Diệp Kỳ Hạ' sắc mặt của cô lại càng không tốt.

Vì chuyện của Tiết Hạo Thiên, mẹ Hạ đột nhiên lại bày trò quái đản gì nói cái bảng thiết kế của cô không dùng được thì là không dùng được, không nói hai lời đưa cô đến làm thư ký tổng giám đốc.

Mà cái tên Hạ Dật Thần cũng bị động kinh hay sao lại đồng ý với ý của mẹ Hạ vì thế hôm nay cô rất oanh liệt lên làm thư ký tổng giám đốc.

Càng nghĩ cô lại càng bức bối hơn, lại nhìn căn phòng chỉ có cô và Dương Thừa Vũ thì cảm giác không khác gì ở tù, cô vẫn thích ở cái phòng thiết kế không có một người bình thường kia hơn.

Dương Thừa Vũ đang làm việc đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn cô, thấy ánh mắt đầy bức bối của cô thì phì cười: "Hạ tiểu thư, cô đừng nhìn cái bảng tên nữa, nhìn đến sắp lòi con mắt ra rồi."

Bị trêu chọc mặt của cô có chút đỏ bừng, cô ngượng ngịu khịt khịt mũi: "Cái đó thư ký Dương anh có việc gì cho tôi làm không?"

Việc cho cô làm?

Xin hỏi ở phòng thư ký thì có việc gì cho một người học thiết kế có thể làm được. Vì thế không nói hai lời, Dương Thừa Vũ lập tức lắc đầu kêu không:

"Dạo này công ty cũng không có hợp đồng gì nhiều, tôi xử lý được, cô cứ ngồi đó là được rồi..."

Hạ Diệp Kỳ đang trưng khuôn mặt giống đau khổ nhìn hắn, trong lòng của cô oán niệm vạn phần, nếu như không có nhiều công việc vậy điều động một người như cô đến đây làm gì, công ty thừa tiền như vậy sao?

Vì thế Hạ Diệp Kỳ bức bối cong khóe môi...

Nhưng từ góc nhìn của Dương Thừa Vũ chỉ thấy gương mặt Hạ Diệp Kỳ đáng thương nhìn hắn giống như chỉ cần hắn từ chối sự giúp đỡ của hắn, cô liền khóc cho hắn xem.

Đôi mắt Dương Thừa Vũ đảo một vòng sau đó dừng bên cái ly thủy tinh bên cạnh, lòng hắn nảy ra một ý, không phải phu nhân nói phải hết sức tạo điều kiện cho hai người họ vậy: "Nếu Hạ tiểu thư muốn giúp tôi vậy thì pha cho tổng giám đốc một ly cà phê đi."

"Pha cà phê?" Cô muốn giúp hắn giải quyết giấy tờ hắn kêu cô đi pha cà phê, chê cô phiền phức sao?

"Cái đó, hiện tại công việc tôi đều làm xong hết rồi chỉ còn việc pha cà phê là chưa làm, Hạ tiểu thư giúp tôi nhé." Vừa nói hắn vừa đưa cho cô một cái ly, trực tiếp ra lệnh đuổi khách.

" Ờn?" Pha cà phê, hình như trong phim thư ký cũng phải làm nhiệm vụ này vì thế cô nhận mệnh đi pha cà phê.

Nhìn theo bóng dáng của cô, Dương Thừa Vũ thở phào nhẹ nhõm. Phụ nhân ơi là phụ nhân đưa tiểu thư đến đây đúng là làm khó hần mà.

Chỉ là cách này cũng rất hữu dụng, lần sau lại dùng cách này nữa. Dương Thừa Vũ lại nhìn đồng hồ trên bàn khỏe mắt có chút co rút, xong việc hẳn nhất định sẽ bắt tổng giám đốc tăng lương nếu không phải giúp hắn tìm một thư ký có năng lực giúp hắn nếu không sẽ có một ngày hắn bị bức cho đến chết vì quá sức.

' Cộc cộc '

Hạ Dật Thần đang xem tài liệu cũng không ngẩng đầu lên chỉ lạnh nhạt quăng ra hai chữ: " Vào đi..."

Hạ Diệp Kỳ nghe giọng nói trầm khàn của anh thì không khỏi ca thán, giọng nói này thật hay chỉ đáng tiếc người này nói quá ít, nếu nói nhiều một chút phụ nữ sẽ chết vì anh ta rất nhiều.

Nhưng cô cũng không thể thừa nhận anh ta càng lạnh lùng như vậy thì phụ nữ theo anh ta lại càng nhiều. Dù sao mặt lạnh tổng giám đốc vẫn luôn là hình mẫu cho mấy cô gái ngây thơ mà.

Hạ Diệp Kỳ suy nghĩ một chút, rất nhanh lại lấy lại tin thần bung ly cà phê vào phòng. Cô nhẹ nhàng đi đến bên cạnh anh, dù cô đi giày cao gót nhưng âm thanh phát ra lại không quá mức chói tai.

" Tổng giám đốc, tôi mang cà phê cho anh."

Bàn tay đang xem tài liệu của Hạ Dật Thần hơi dừng lại, nhưng chỉ thoáng qua, anh rất nhanh không để ý đến cô, chỉ nhàn nhạt bồi thêm hai chữ: " Để đó..."

À ~ lạnh lùng như vậy? Hạ Diệp Kỳ bĩu môi nhận mệnh đặt ly cà phê xuống. " Nếu không còn việc gì tôi đi ra ngoài trước."

Dứt lời cô cũng xoay người bỏ đi chỉ là cô vừa đi được hai bước thì bị anh gọi lại: " Khoan đã..."

Hạ Diệp Kỳ kinh ngạc quay người lại, ánh mắt khó hiểu nhìn anh: " Tổng giám đốc còn có việc gì sao?"

Cô vừa nói hết câu bị một quyển tập bay vào mặt cô, may là cô phản ứng nhanh chụp kịp quyển tập nếu không nó sẽ đập vào mặt cô mất, cô khó hiểu nhìn anh không hiểu vì sao anh ném cô.

Hạ Dật Thần tiện tay quăng cho cô: " Xem cái này, có thể góp ý gì thì liền góp ý."

À ~ vì thế cô nhận mệnh đang tính rồi đi lại lần nữa bị anh gọi lại, lần này cô trừng mắt nhìn anh đề phòng lại có vật lạ gì bay đến hay không, chỉ thấy anh nhàn nhạt dơ tay chỉ cái ghế sofa gần đó, miễn cưỡng vịn ra một câu: " Cô đến đó xem, cần sửa cái gì lập tức sửa sau đó đưa cho tôi."

Khóe miệng Hạ Diệp Kỳ giật giật liên hồi, người này có bệnh hả, vì sao từ cái buổi tối Tiết Hạo Thiên đưa cô về nhà liền cứ không mặn không nhạt với cô vậy.

Chẳng lẽ...

Đôi mắt của Hạ Diệp Kỳ sáng lên, nghĩ đến tình cảnh tối hôm đó Tiết Hạo Thiên nằm đè lên Hạ Dật Thần.

Có khi nào hai người đó có quan hệ mập mờ sau đó Hạ Dật Thần thấy ảnh chụp của cô với Tiết Hạo Thiên nên nổi cơn ghen.

Ai nha ~ việc này không phải đơn giản sao? Cứ trực tiếp nói với cô là được rồi cần gì phải ghen bóng ghen gió chỉ cho mệt thân.

Nghĩ như vậy Hạ Diệp Kỳ nhìn bộ dáng nghiêm túc của Hạ Dật Thần thì khóe miệng nhếch lên một nụ cười nghiền ngẫm.

Bị ánh mắt của cô nhìn khiến Hạ Dật Thần có chút không thoải mái, bàn tay cầm tài liệu của anh có chút rung, lại thấy cô cứ đứng đó mãi anh càng không nhịn được nữa: " Còn việc gì sao?"

Hạ Diệp Kỳ bị câu nói của anh làm cho tỉnh hồn, cô cười xoa vẩy tay: " Không có việc, không có việc gì..." Nói rồi cô lập tức đến chỗ sofa ngồi xem tài liệu.

Sau đó đột nhiên nhớ ra cái gì đó cô lập tức nói: " À phải rồi, tổng giám đốc thực ra tôi và Tiết Hạo Thiên cái gì cũng không phải, anh đừng nghĩ nhiều nữa."

Hạ Dật Thần cau mày nhìn cô, cô gái này sẽ không có bệnh gì đó chứ.

Nhưng anh không biết, khóe môi của anh đã nhếch một nụ cười nhàn nhạt khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Boss Lén Lúc Trộm Hương

Lật tập tài liệu mà Hạ Dật Thần đưa cho cô, cô phát hiện đó là một bản thảo trang sức.

Bây giờ vừa hết mùa thu, hẳn trang sức này thiết kế dành cho mùa đông sắp tới.

Lật được vài tờ đôi mắt của Hạ Diệp Kỳ liền nheo lại, những bộ trang sức này đều được thiết kế vô cùng tốt nhưng những cái cũng rất phá cách.

Chỉ có điều mùa đông ở thành phố A thường lạnh hơn các thành phố khác rất nhiều vì thế trang phục mùa đông cũng nhiều hơn so với lệ thường.

Những bộ quần áo mùa đông rất khó chịu khi chọn trang sức, vì hầu hết các bộ trang phục thường rất dày và thương không gọn gàng nên nếu thêm trang sức không hợp vào sẽ khiến người ta khó chịu dẫn đến rất ít người dùng trang sức vào mùa đông.

Bây giờ về lại bản thảo chắc chắn còn kịp, nhưng cô phải tôn trọng người vẽ ra bản thiết kế này.

Thật ra thì bản thiết kế này vốn dĩ không tệ, vậy chỉ cần đổi một vài chất liệu làm thành bộ trang sức này là được rồi.

Nghĩ như vậy Hạ Diệp Kỳ lật tức lấy một tờ giấy khác vừa suy nghĩ vừa ghi lại các chất liệu cần sửa. Sẵn tiện cô cũng vẽ thêm vài bản thảo vì trước đây ở Anh nguyên chủ cũng từng bị thử thách vẽ những bộ trang sức như thế này, cô cũng thử vẽ vài bộ xem sao.

Hạ Dật Thần cũng xét duyệt tài liệu thỉnh thoảng cũng vô tình liếc qua nhìn cô suy nghĩ cái gì đó.

Thời gian trôi qua cũng rất nhanh, đợi đến khi anh xem xong hết tài liệu thì đã bảy giờ tối.

Anh lấy tay xoa xoa huyệt thái dương sau đó dọn tài liệu vào một góc đang muốn mở miệng gọi cô thì lại thấy một màng đầy kinh diễm.

Chỉ thấy trên sô pha là một đồng búi nhùi...

Vì sao búi nhùi...

Vì xung quanh ghế sô pha chỉ cần bán kính năm bước chân đều là những tờ giấy bị vo tròn nằm một góc.

Ở giữa là một nữ nào đó đang nằm ngủ, xung quanh cô còn có những cây bút rải rác trên sàn nhà.

Gần xanh trên trán Hạ Dật Thần nổi lên, anh bước đến chỗ cô, chán ghét nhìn mấy cục giấy bị vo tròn.

Đang tính đánh thức cô dậy mắng cho một trận lại bị bộ dáng ngủ ngon của cô làm cho không biết nói gì.

Chỉ thấy cô gái nào đó đang nằm dựa lên bàn, gương mặt phỉn hồng, mái tóc đen rũ xuống che đi cái trán xinh xắn của cô, cái mũi của cô thở ra những hơi thở nhẹ nhàng, miệng nhỏ thì cong lên một nụ cười dịu dàng.

Anh im lặng một chút sau đó ôm cô đặt lên ghế sô pha, rồi cầm áo khoác của mình đắp lên người cô.

Sau đó anh cầm mấy quyển tập trên bàn lên xem, càng xem anh càng không khỏi tán thưởng, quả thật rất xinh đẹp hơn nữa cách giải quyết rất hợp với ý anh, chỉ là nhìn hình bướm bướm cuối trang đôi mắt của anh lại lóe lên, cô quả thực là người đó... Cô thật khiến cho anh nhìn cô bằng con mắt khác mà.

Hạ Dật Thần đưa tay gạt tóc của cô qua một bên, ánh mắt anh âm trầm nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, thật không nghĩ đến một cô gái như cô khi ngủ lại có ý vị như vậy.

Lại nhìn đôi môi hồng của cô, anh lại nghĩ ra một ý nghĩ vô cùng táo bạo.

Anh từ từ hạ người xuống, hôn nhẹ lên môi cô. Chỉ là vừa chạm vào anh lại giống như bị điện giật, thân thể anh cứng ngắt đầu óc trống rỗng như không thể suy nghĩ cái gì thêm.

Đây không phải lần đầu tiên môi hai người chạm nhau nhưng lần trước anh bị cảm giác ấy dọa sợ còn lần này thì khác...

Hương u lan trên người cô cứ quần chặt lấy hơi thở của anh khiến cho anh mê luyến, muốn dứt ra cũng không tài nào dứt ra được.

Vì thế anh càng bạo hơn, mỗi anh nhẹ nhàng mon trón trên đôi môi của cô, lưỡi anh ...

Chỉ là lúc anh nghĩ mình sắp thành công thì cửa phòng làm việc đột nhiên mở ra, thân thể anh cứng đờ muốn tiến cũng không được muốn lùi cũng không xong.

Dương Thừa Vũ vô tư không hề hay biết gì cắt ngang chuyện tốt của anh: " Tổng giám đốc..." đang nói một nửa thì hần ngậm miệng.

Chuyện quái gì vậy, hần vừa phá hoại chuyện tốt của tổng giám đốc a~ sẽ không bị chém chết chứ, nghĩ như vậy hần có chút rung rẩy nói: " Việc đó..."

Hạ Dật Thần rất nhanh lấy lại trạng thái, anh lạnh lùng thẳng lưng, đôi mắt rét lạnh nhìn Dương Thừa Vũ: " Chuyện gì?"

" Bên Lam Thiên muốn thương lượng về việc thu mua tòa nhà K." Dương Thừa Vũ có chút rung rẩy trả lời: " Ngày mai bọn họ muốn mời ngài dùng một bữa cơm để thương lượng."

Ánh mắt của BOSS thực đáng sợ, hần muốn trốn khỏi đây ngay bây giờ.

Hạ Dật Thần gật gật đầu hơi liếc về Dương Thừa Vũ: " Tôi biết rồi, nếu không có việc gì thì cậu cũng về trước đi. Còn nữa lần sau đi vào nhớ gõ cửa."

" Tôi đã biết thưa tổng giám đốc." Dương Thừa Vũ như được đại xá may mắn vì an toàn rút lui..

Mà lúc này nỗi nhà nào đó bị tiếng ồn đánh thức mơ màng mở mắt, thấy cô như vậy Hạ Dật Thần dịu dàng vỗ đầu cô nói: " Không có vấn đề gì, ngủ tiếp đi."

Mồ nữ nghe vậy thì an tâm ngủ tiếp, hoàn toàn không hề nghĩ đến có gì lạ lùng. Bị bộ dáng này của cô chọc cười, Hạ Dật Thần cong khóe môi, dịu dàng sửa lại tóc cho cô.

Dương Thừa Vũ vẫn chưa rời đi, tất nhiên một mảng vừa rồi không thoát khỏi mắt của hần. Hần kinh ngạc đến phát rung.

Hôm nay có đại nạn a~

Tổng giám đốc lạnh lùng cũng có ngày dịu dàng như vậy nhưng mà một mảng vừa rồi khiến hần không thể không thừa nhận, hai người ở cùng với nhau thật sự rất đẹp đôi a~.

Nghĩ đến vị phu nhân nào đó đang hết sức tác hợp hai người với nhau thì đôi mắt của hần lóe lên vài phần tính kế.

Chuyện vừa rồi vẫn nên báo với phu nhân đi.

Vì thế vị phu nhân nào đó ở nhà nghe được tin này thì thiếu chút nữa muốn bay lên trời để thỏa mãn nỗi lòng này.

--- -----

(Góc nhỏ tại phòng riêng của tác giả)

HDK: Tiểu An à ~ dạo này cậu thật rảnh rồi nhỉ, có thể giúp tôi một chút được không?

Tiểu An: Xùy xùy, tôi bận lắm, có việc gì cũng đừng tìm tôi gây sự.

HDT nổi giận: Tiểu An, dạo này gan cô cũng to nhỉ dám xua đuổi bà xã của tôi.

Mặt Tiểu An đen lại: Kính nhờ, hai người dù gì cũng nhờ tôi mà mới đến được với nhau, có thể tôn trọng tôi một chút được không? Muốn khoe ấn ái thì về nhà mà khoe, tôi còn bận lắm...

Hừ, giúp bà xã của người thì người ghen, không giúp thì nói ta không tôn trọng. Bà đây đập chết hai người các người.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Sáng Nay Thật Kỳ Lạ

Hạ Diệp Kỳ khó khăn trở mình, sau đó thỏa mãn ôm chăn ngủ, chỉ là đang ngủ ngon thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Cô lại lăn qua một vòng, rất không tình nguyện cầm điện thoại lên trả lời:

" Xin chào...." Trò quý gì vậy, mới sáng sớm liền gọi cho cô, không thấy phiền hà.

Bên đầu dây kia một mảnh im lặng, Hạ Diệp Kỳ cố gắng căn con mắt ra nhìn vào điện thoại hóa ra là Tiết Hạo Thiên gọi vì thế cô gắt lên:

" Tên kia, mới sáng anh đã không có việc gì làm rồi hả." Lại dám gọi điện thoại đến tìm cô chọc phá, có phải là hết bạn gái để gọi rồi nên mới gọi đến cô không?

Tiết Hạo Thiên phì cười, hắn ta không đứng đắn trả lời cô: " Con sâu lười, rốt cuộc em đã tỉnh ngủ rồi sao?"

Gân xanh trên trán Hạ Diệp Kỳ nổi lên, cô thật muốn lật bàn, giọng điệu cung chiều của hấn khiến cô không thoải mái, một chút cũng không thoải mái.

Sau khi cô tranh đầu một hồi thì rốt cuộc cô cũng tỉnh ngủ hấn, cô hừ lạnh: " Tiết Hạo Thiên, anh tìm em có việc gì, còn nữa anh mà còn dùng giọng điệu đó nói chuyện với em, em lập tức phế anh."

Tiết Hạo Thiên bật cười khanh khách: " Được rồi, anh biết rồi. Em đừng tức giận nữa, chỉ là tối nay có một bữa tiệc của Lam thị, anh thiếu một bạn nhảy...."

" Cho nên..." Đừng theo những gì cô nghĩ nha..

Quả nhiên Tiết Hạo Thiên bên kia cực kỳ không đứng đắn nói: " Em làm bạn nhảy cho anh."

Thấy chưa, cô biết mà, tên này quả thực là một tên khôn thật biết lợi dụng người khác.

" Không được, tối nay tôi bận tăng ca rồi, hơn nữa anh cũng không thiếu người tình nguyện làm bạn nhảy của mình, tìm tôi làm gì". Hạ Diệp Kỳ lạnh giọng từ chối, muốn cô tới diễn kịch cùng hấn cho Tiết Nguyệt Âm và mấy người phụ nữ quanh hấn tìm cô gây phiền phức sao?

Cô rất ngại phiền phức vì thế không được là không được.

Tiết Hạo Thiên biết trước cô sẽ từ chối nhưng vẫn cảm thấy mát mẻ, giọng của hấn có chút buồn buồn: " Không nghĩ tới tiểu Kỳ là một người nhẫn tâm nha~ anh thực sự vô cùng đau lòng, nhớ khi đó...." Hấn nói một hơi về quá khứ không ngừng nghĩ.

Khỏe miệng Hạ Diệp Kỳ có chút co rút, gân xanh trên trán nổi lên: " Được rồi, được rồi. Tôi đi". Cô cắn răng nghiêng lợi nói, nếu cô không nhận lời hấn sẽ làm phiền cô cho đến khi cô chết mới chịu buông tha cho coi.

Quả nhiên, nghe cô nói vậy Tiết Hạo Thiên vô cùng vừa lòng gật đầu: " Anh đã đặt lễ phục cho em rồi, buổi chiều họ sẽ mang qua cho em "

Sao cô cứ có cảm giác mình bị tính kế, vì thế Hạ Diệp Kỳ hừ lạnh nói: " Tôi nói cho anh biết, hôm nay có đánh chết tôi cũng không cùng anh diễn kịch đâu." Dứt lời cô cũng ngang nhiên tắt điện thoại.

Tiết Hạo Thiên bên này cầm điện thoại trên tay, nở nụ cười, đó không phải là nụ cười phóng đảng mà lại là một nụ cười dịu dàng cùng chiều.

Đã bao lâu rồi hấn không được nghe giọng điệu như con mèo hoang này của cô nhỉ, có lẽ là từ lúc Tuấn Phi ra đi. Hiện tại hấn cũng có chút yên tâm, hy vọng con mèo nhỏ kia có thể mau quên người đàn ông đã chết kia nhanh một chút.

Kể ra cũng buồn cười, đường đường là Tiết đại thiếu gia phong lưu thành tính lại đâu không lại một người đã chết.

Đột nhiên một đôi bàn tay ôm lấy ngang hông hấn, giọng điệu có chút nũng nịu nói: " Thiên ca ca, vì sao anh lại dậy sớm như vậy."

Đôi mắt của Tiết Hạo Thiên thoáng qua một chút âm trầm nhưng cũng rất nhanh khôi phục lại bộ dáng không đứng đắn như ban đầu.

Hấn xoay người ôm lấy người phụ nữ kia vào lòng: " Sáng nay anh có cảnh diễn nên dậy sớm một chút. Ngược lại là em vì sao không ngủ thêm một chút, đêm qua bảo bối của anh vất vả như vậy."

Cô gái kia không ai khác chính là Du Tiểu Mỹ, cô ta nũng nịu dựa vào hấn, thân hình có chút vụng vọ: " Người ta không có anh liền ngủ không được mà."

Tiết Hạo Thiên nhếch miệng, tà mị nói: " Xem ra anh phải cố gắng thỏa mãn tiểu bảo bối của anh rồi." Dứt lời hấn cũng ôm cô ta vào lòng tiến về phía cái giường rộng.

Du Tiểu Mỹ cũng nở nụ cười lẳng lơ rất tình nguyện cho Tiết Hạo Thiên nằm đè lên người.

Trong phòng một mảnh xuân tình như nước.

Bên kia một mảnh xuân tình thì bên này của Hạ Diệp Kỳ lại ngược lại.

Ngồi trong phòng bếp cô có chút kì lạ nhìn người đàn ông trước mặt. Cô gấp một miếng thức ăn không thể tưởng tượng nổi nhìn người đàn ông kì lạ trước mặt.

Chỉ là cô gấp một miếng thức ăn bỏ vào miệng, hương vị thức ăn vừa đến đầu lưỡi cô liền có cảm xúc muốn phun ra ngoài.

Nhưng lại đối diện với bộ dáng đầy trông chờ của Hạ Dật Thần cô lại không thể phun ra được.

Lý do vì sao ư?

Cách đây mười phút khi cô bước vào phòng bếp đã thấy một mảng vô cùng kinh dị, đó chính là đại Boss nhà nào đó đang oanh liệt ở trong phòng bếp nấu bữa ăn sáng.

Hơn nữa nghĩ đến bộ dáng lạnh lùng của Hạ Dật Thần lại đi đeo cái tạp dề màu hồng thiếu nữ của cô nhìn thì có vẻ vui mắt nhưng cô tuyệt đối nuốt không trôi được.

Vì đồ ăn mà boss nấu có khác, thật sự là khó ăn hơn người bình thường.

Khó khăn đem thức ăn nuốt vào bụng, cô vội lấy ly cà phê uống một ngụm nhưng không uống thì thôi mà uống vào lại không thể nhổ ra được.

Thức ăn thì dư đường mà cà phê thì dư muối.

" Cái kia, Hạ Dật Thần đây là lần đầu tiên anh xuống bếp sao?... " Hạ Diệp Kỳ khó khăn nói.

" Phải, không hợp khẩu vị của cô à "

" Không... lần đầu tiên như này thật sự là rất ngon." Cô khó khăn quăng ra một câu.

Nghe câu trả lời của cô thì anh thỏa mãn gật đầu, anh gấp một miếng rau cho vào miệng sau đó mặt anh đen lại.

Ngọt quá ~

Anh lập tức cảm ly cà phê uống một ngụm để vui bớt cảm giác này, nhưng cà phê vừa chạm tới đầu lưỡi anh liền phun cả ra, nào còn bộ dáng tao nhã lạnh lùng.

Mặn quá ~

Bị bộ dáng của anh chọc cười, Hạ Diệp Kỳ bật cười khanh khách, hắc hắc, đại boss luống cuống thật là đáng yêu mà.

Gương mặt Hạ Dật Thần vẫn lạnh như băng nhưng hai tai có vết hồng khả nghi, sau đó anh đứng bật dậy chạy chối chết.

Anh cứ nghĩ nấu một bữa cơm biểu lộ tình cảm của mình, lại không ngờ mất mặt như vậy.

Thấy bộ dạng chật vật của anh thì cô càng cười tươi hơn.

Vì sao cô cảm thấy người này thật sự rất dễ thương a~

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Bữa Tiệc Hào Môn

Đúng theo lời hẹn của Tiết Hạo Thiên, quả thực chiều hôm đó có người đưa tới cho cô một bộ váy dự tiệc.

Nhìn bộ váy trên tay Hạ Diệp Kỳ có chút thờ dãi, người đàn ông này ngoài vẻ ngoài không đứng đắn ra thì cái gì cũng tốt cả, ngay cả chọn quần áo cũng nhiều thêm một phần sắc xảo và xinh đẹp rất hợp với khí chất của thân thể này.

Thật ra nhắc đến Tiết Hạo Thiên và Hạ Diệp Kỳ chắc có lẽ lần đầu tiên nguyên chủ gặp hắn là chuyện của năm năm trước, lúc ấy hắn không như bây giờ làm việc gì cũng không đứng đắn mà ngược lại hắn là một người rất hay cười.

Hắn từng có một thời gian dài theo đuổi nguyên chủ nhưng lúc ấy nguyên chủ vì muốn bên cạnh Tuấn Phi mà luôn một mực trốn tránh.

Sau đó Tiết Hạo Thiên cảm thấy không lung lay được tình yêu của nguyên chủ vì thế chọn cách rút lui, nhưng chẳng thể hiểu nổi hấn càng ngày càng không đứng đắn, bạn gái cũng ngày một nhiều, nguyên chủ thậm chí còn nghĩ có khi nào hấn vì cô từ chối tình cảm mà tạo thành di chứng hay không nữa.

Đợi đến khi Tuấn Phi qua đời, nguyên chủ về nước. Hai người đã đạt thành hiệp nghị, Tiết Hạo Thiên phải giúp nguyên chủ cả đời này không kết hôn, vì thế sau này chỉ cần hai người gặp nhau dù có làm gì cũng tạo thành một scandal trên bản tin.

Mà sự việc qua nhiều năm như vậy Tiết Hạo Thiên vẫn luôn một mực giữ đúng lời hứa, chỉ cần việc hai người vừa được dư luận quên lãng thì hấn lại lòi lên, cứ như vậy ba năm liền nhưng đối với mọi người chỉ cần có tin là bọn họ lập tức tranh nhau bình luận.

Cách làm người của Tiết Hạo Thiên đúng là làm cho người khác không hiểu nổi mà.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của cô:

" Xin chào, Mẹ." Hạ Diệp Kỳ vui vẻ nhận điện thoại.

Bên kia mẹ Hạ đang nói chuyện với ai đó nghe cô bắt máy lập tức quăng người đó qua một bên: " Tiểu bảo bối của mẹ, tối nay có bữa tiệc của Lam thị, con chuẩn bị một chút đi đến dự cùng mẹ."

A~ một bữa tiệc, làm sao lại quen thế nhỉ.

" Không được rồi mẹ, hôm nay con đã nhận lời một người bạn tham gia dự tiệc rồi. Mẹ đi cùng ba đi, lần khác con đi cùng mẹ." Hạ Diệp Kỳ muốn nói hôm nay cô muốn ở nhà lại nghĩ đến nếu mình đi dự tiệc cùng Tiết Hạo Thiên thế nào cũng lên báo vì vậy cô tốt nhất vẫn không nên nói dối làm gì.

Mẹ Hạ có chút tiếc nuối thờ dài, nhưng ai bảo mình nói con bé muộn như vậy, đành phải đau khổ đi cùng lão già kia thôi.

Đúng giờ Tiết Hạo Thiên liền qua chỗ biệt thự đón cô.

Sau khi vào xe hấn ta đánh giá cô từ trên xuống dưới sau đó chạt lưỡi: " Nhiều năm như vậy anh vẫn rút ra được một kinh nghiệm."

Cô khó hiểu nhìn anh: " Kinh nghiệm gì?"

Tiết Hạo Thiên rất không đứng đắn nói: " Người đẹp vì lụa."

Hạ Diệp Kỳ đen mặt, hứ lạnh không thèm để ý đến hấn.

Cô không thể nào đem cái người thừa EQ này nói chuyện với mình được, đánh chết cũng không thèm nói chuyện.

Bị cô chọc cho buồn cười, Tiết Hạo Thiên cười một cách đầy ý vị: " Tiểu Kỳ, em vẫn dễ thương như vậy..."

Em vẫn dễ thương như vậy.

Câu này có ý gì vậy?

Trêu chọc cô sao?

A~ Hạ Diệp Kỳ lựa chọn mặc kệ hấn, dù sao người đàn ông này nói gì cũng là kẻ điên đó là điều nguyên chủ rút ra kinh nghiệm mà cô thấy ý nghĩ này của nguyên chủ là không sai.

Chiếc xe đi rất chậm trên đường, lướt qua những tòa nhà cao tầng đầy ắp những ánh sáng rực rỡ, lòng của cô cũng bị những ánh sáng này gây phiền nhiễu, ánh mắt cô lơ đãng nhìn khoảng không vô tận kia.

Xa hoa như vậy, nhưng cũng cô độc như vậy, thế giới này thật sự vô cùng vây hãm con người.

Trong lúc cô suy tư chiếc xe đã dừng lại tại một khách sạn xa hoa, những chiếc xe nổi tiếng đều có đủ, những con người sang trọng cười nói đầy vẻ kiêu ngạo.

Tiết Hạo Thiên tao nhã xuống xe, quả nhiên hấn luôn là người đàn ông được hầu hết phái nữ chào đón.

Vì thế hấn vừa bước xuống xe đã có rất nhiều người phụ nữ phải dừng bước mà nhìn hấn.

" Là Tiết đại thiếu."

" Anh ấy vẫn đẹp trai như vậy."

" Không biết bạn nhảy đêm nay của anh ấy là người như thế nào."

"Hắn là rất xinh đẹp, lần trước nữ minh tinh Mạn Diệp còn được anh ấy mời từ Anh về để làm bạn nhảy mà."

Tiết Hạo Thiên giống như không để tâm đến những lời xung quanh, anh tao nhã chỉnh vạt áo sau đó đi đến chỗ ghế phụ, làm một tác mờ cửa xe.

Động tác của hắn rất thân sĩ khiến cho Hạ Diệp Kỳ có chút cảm thấy khinh thường.

"Đến rồi, đến rồi. Tôi rất tò mò bạn nhảy của Tiết thiếu."

"Tôi cũng vậy..."

Bọn họ thấy được một đôi giày con gót hết sức bình thường, cùng một đôi chân trắng nõn.

Tiếp theo đó là một thân hình mảnh mai, một cô gái mặc một bộ váy trễ vai màu đen ôm sát đường cong cơ thể, tôn lên thân hình mà quý của cô gái ấy.

Thêm nữa mái tóc đen được búi cao lộ xương quai quẩy rũ, khiến cho cánh đàn ông không khỏi khen ngợi. Đến khi nhìn rõ gương mặt trắng hồng của cô, những đường nét khuôn mặt có phần non nớt nhưng khi trang điểm lại thấy đầy sắc nét và quyến rũ lạ thường.

Quả thực là một vu vật trời ban, Tiết thiếu quả thực có con mắt không tồi.

Đó là tiếng lòng của hầu hết những người ở đây.

Hạ Diệp Kỳ cảm thấy mình giống như miếng cá nằm trên thớt bị nhiều người chuẩn bị đem ra làm thịt vậy. Kiếp trước cô không phải là người hay đứng trước đám đông nên khi bị đám người xung quanh xem xét như vậy cô có chút không quen.

Thấy bộ dáng không mấy bình tĩnh của cô thì Tiết Hạo Thiên hơi nhíu mày như đang suy nghĩ gì đó, sau đó hắn cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô:

"Đừng lo lắng, cứ thẳng lưng mà đi, việc còn lại giao cho anh." Sau đó hắn cười như gió xuân nhìn mọi người xung quanh.

Hạ Diệp Kỳ có được sự ai ủi của anh thì sống lưng thẳng tắp, cô cũng lộ ra một nụ cười khuynh thành.

Các phóng viên có mặt tại đây cũng không bỏ lỡ cảnh này, bọn họ bấm máy liên tục.

Dù sao Tiết thiếu cũng là đại danh kim bài minh tinh trong lòng các thiếu nữ, scandal tình ái của hắn chưa bao giờ là hết HOT.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Bữa Tiệc Hào Môn (1)

Khi bước vào đại sảnh, Hạ Diệp Kỳ cũng bị ánh sáng xa hoa bên trong làm cho chán ghét.

Đôi lông mày thanh tú của cô nhíu chặt, cô không thích nơi đông người và cũng không có hứng thú đối với những bữa tiệc xa hoa này.

Tiết Hạo Thiên đứng bên cạnh cô, thấy bộ dáng này của cô thì liền biết cô không thích nơi này, hắn hơi cong người khẽ sát vào tai cô, nở một nụ cười không đứng đắn: "Tiểu bảo bối, em đứng có viết hai chữ 'chán ghét' lên trên mặt như vậy nữa, anh sẽ vô cùng đau lòng."

Hạ Diệp Kỳ thúc mạnh một cái vào bụng hắn: "Bớt ba hoa đi".

Hắn bị cô thúc một cái không những không giận mà cười hết sức không đứng đắn: "Xem ra sáng nay anh không đủ cố gắng nên tiểu bảo bối tức giận rồi, yên tâm tối nay anh sẽ hết sức cố gắng..."

Hạ Diệp Kỳ đờ người...

Những người gần đó cũng ám muội nhìn hai người...

Cái gì mà sáng nay không đủ cố gắng?

Tiết Hạo Thiên anh đừng nói chuyện gây dễ hiểu lầm như vậy được không.

Rõ ràng cô với hắn cái gì cũng không có, nhưng vì sao nghe vô lời hắn ngoài ám muội thì chính là ám muội.

"Tiết Hạo Thiên." Miệng nhỏ của cô gất lên, cái tên này thật đáng đánh đòn.

Tiết Hạo Thiên thấy gương mặt nhỏ của cô tức giận đến hồng hồng thì tâm trạng cực kỳ vui vẻ: "Hắc hắc, được rồi được rồi..."

Chơi thật vui...

Đột nhiên một giọng nói cắt ngang không khí giữa hai người: "Tiểu Kỳ..."

Cả hai đều đồng thời nhìn qua, chỉ thấy một người đàn ông ngoài năm mươi tuổi, gương mặt cương nghị cùng trẻ trung, ông ấy nở một nụ cười hiền lành nhìn cô.

Hạ Diệp Kỳ kinh ngạc: "Dực thúc thúc."

Người được gọi là Dực thúc thúc bị bộ dáng kinh ngạc đầy đáng yêu của cô chọc cười: "Ta còn tưởng con sẽ quên người thúc thúc này chứ."

Người này là Hạ Dực là anh trai của ba nguyên chủ, lúc còn nhỏ cô vẫn thường hay đến nhà thúc thúc chơi nhưng khi nhà cô chuyển nhà lại không được gặp thúc ấy nữa.

"Làm sao có thể quên được, con vẫn còn nhớ món bánh kem của Dực thúc thúc lắm" Hạ Diệp Kỳ khoe miệng cong lên giống như nhớ về kỷ ức lúc nhỏ mà không khỏi có chút chua xót.

Hạ Dực nở nụ cười dịu dàng vuốt tóc cô: "Cái con bé này, đã lớn như vậy rồi mà vẫn còn ham ăn như vậy thì bao giờ mới lấy chồng được."

Ông đánh giá cô bé trước mặt, nhớ cách đây vài năm cô bé này vẫn là một cô gái nhỏ luôn bám theo ông đòi được ăn bánh kem, cứ tưởng lên rồi bộ dáng ham ăn của cô sẽ hết, lại không nghĩ tật xấu vẫn còn.

Hạ Diệp Kỳ ngượng ngịu xoa mũi cười hắc hắc, Hạ Dực lại một lần nữa bật cười, sau đó hình như ông cũng nhận ra bên cạnh cô có một người đàn ông trẻ tuổi.

Hạ Dực đánh giá người đàn ông trước mắt, đầy ấn ý nói: "Tiểu Kỳ, con có muốn giới thiệu với Dực thúc thúc một chút không."

A~ lúc này Hạ Diệp Kỳ mới nhớ ra bên cạnh mình còn một người: "Dực thúc thúc đây là Tiết Hạo Thiên đại thiếu gia nhà họ Tiết, Tiết thiếu đây là Dực thúc thúc, là anh trai của ba em".

Tiết Hạo Thiên lúc này giờ bị bỏ bơ cũng không một chút bất mãn, hần lịch sự đưa tay ra trước mặt Hạ Dực: "Chào Dực thúc, cháu là bạn trai của Tiểu Kỳ".

Khoe miệng Hạ Dực cứng lại, không hài lòng nhìn người đàn ông trước mặt: "Một tiếng Dực thúc thì bỏ đi, Tiết thiếu vẫn nên gọi tôi là Hạ tiên sinh thì hơn".

Thằng nhóc này dám ở trước mặt ông nói hần là bạn trai Tiểu Kỳ, làm như ông không biết ý định của Tiểu Huân không bằng.

Dù sao thì con nhóc kia vẫn luôn muốn ghép đôi con gái mình cho Hạ Dật Thần.

Nụ cười tự nhiên ở khoe môi của Tiết Hạo Thiên có chút cung ngạc, sao hần cứ có cảm giác như người trước mặt là đang cố tình gây sự vậy.

Nhưng rất nhanh hần lấy lại bình tĩnh, tự nhiên thu tay lại nở một nụ cười đứng đắn: "Xin lỗi Hạ tiên sinh, là tôi thất lễ rồi."

Khoe miệng của Hạ Diệp Kỳ nhếch lên một nụ cười thỏa mãn, chiều này của Dực thúc thúc thật là.

Hạ Dực nghe vậy thì thỏa mãn gật đầu, rất biết điều: "Tiểu Kỳ, thúc còn có việc nên hôm khác sẽ nói chuyện, còn có thúc khuyên con đàn ông đều là động vật không đáng tin."

Vừa dứt lời ông cũng cười hắc hắc rồi đi.

Lão già này...

Gương mặt Tiết Hạo Thiên có chút dờ khóc dờ cười.

Hạ Diệp Kỳ cũng bị Hạ Dực làm cho có chút buồn cười, cô cũng nâng khoe môi nở một nụ cười khuyh thành.

Tiết Hạo Thiên cũng đứng lúc đưa mắt qua, thấy nụ cười này của cô thì giật mình: "Tiểu Kỳ, anh nghĩ em vẫn nên cười nhiều một chút." Nụ cười của cô thật khiến người ta say mê.

Khoe môi Hạ Diệp Kỳ đang nâng lên đột nhiên cứng ngắc hạ môi xuống, đôi mắt của cô nhìn anh như nhìn một kẻ điên: "Tiết Hạo Thiên, tôi có thể cho rằng anh đang tán tỉnh tôi không?"

"Em nói như thế nào liền như vậy đi."

Đột nhiên một người phụ nữ đột nhiên hót hải chạy lại, ánh mắt cô ta khinh thường nhìn Hạ Diệp Kỳ một chút sau đó mới quay qua nhìn Tiết Hạo Thiên bằng ánh mắt sắp khóc tới nơi: "Tiết thiếu, tiểu Mỹ bị ngã, không biết..."

Tiết Hạo Thiên gương mặt tối sầm nhìn người trước mắt một lúc lâu không lên tiếng, bị hấn nhìn cô gái kia cũng có chút chột dạ cuối đầu.

Hạ Diệp Kỳ cũng hiểu được phần nào, khoe miệng cô nâng lên một nụ cười đầy ẩn ý: "Tiết thiếu gia, nếu như Tiểu Mỹ bị thương thì anh nên đến xem một chút."

Cô gái kia nghe cô nói vậy thì khinh thường nhìn cô. Hạ nhị tiểu thư cũng có lúc hiểu chuyện như vậy, quả thực là thiếu đàn ông đến điên rồi. Nhưng mà đàn ông của ai không chọn, lại chọn phải đàn ông của Du Tiểu Mỹ.

Nếu Hạ Diệp Kỳ nếu biết suy nghĩ trong đầu cô ta chắc sẽ cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, cô không phải là hiểu chuyện mà đang đuối khéo có được không.

Tiết Hạo Thiên đương nhiên biết rất rõ ý trong lòng Hạ Diệp Kỳ, hấn hơi gật đầu với cô: "Xin lỗi, lát nữa anh sẽ trở lại."

Dứt lời hấn quay qua nhìn cô gái kia, lạnh lùng nói: "Phiền cô dẫn đường."

Cô gái kia khá đắc ý khi kế hoạch của mình sắp thành công: "Tiết thiếu, mời đi bên này."

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Bữa Tiệc Hào Môn (2)

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Hạ Diệp Kỳ cười nhạt cô đang tính chọn một góc nào đó yên tĩnh thì một người phụ nữ chặn cô lại.

Đó là một người phụ nữ tầm hai mươi sáu tuổi, gương mặt xinh đẹp được trang điểm kỹ càng, trên người diện một bộ váy màu đỏ, tuy rất đẹp nhưng nhìn vào một chút cũng không đẹp mắt.

Người phụ nữ này hơi cong khoe môi, chăm chọc đánh giá cô một lượt: "Hạ tiểu thư, lâu rồi không gặp. Nhưng mà gặp lại cô đúng là rất vui."

Hạ Diệp Kỳ nhận ra người này, người phụ nữ này chính là Lam Nhược Nhược - tam tiểu thư nhà họ Lam, cô ta cũng chính là kẻ đã thông đồng với Du Tiểu Mỹ đẩy nguyên chủ xuống cầu thang.

"Thì ra là Lam tiểu thư, gặp lại cô tôi cũng rất vui."

Lam Nhược Nhược cong khoe môi: "Chuyện lần trước khiến Hạ tiểu thư ngã cầu thang tôi vẫn còn áy náy trong lòng. Hôm nay có dịp gặp được cô ở đây, tôi muốn nói lời xin lỗi."

"À, chuyện lần đó Lam tiểu thư cũng không cố tình, lời xin lỗi này của Lam tiểu thư là khách khí rồi." Hạ Diệp Kỳ cười nhạt, vẻ mặt cô vẫn bình tĩnh bất động khiến cho Lam Nhược Nhược có chút đề phòng.

Cô ta hơi nhú mày đánh giá cô.

Đây là Hạ nhị tiểu thư bốc đồng dễ nổi nóng nhất thành phố A sao?

Lần trước nếu như cô ta nhớ không lầm thì chỉ cần nói vài câu Hạ Diệp Kỳ liền mất khống chế muốn đánh Du Tiểu Mỹ, cô ta cũng biết Du Tiểu Mỹ là đóng kịch nên thuận nước đẩy thuyền đẩy Hạ Diệp Kỳ xuống cầu thang.

Còn đứng ra làm chứng nói Hạ Diệp Kỳ gây chuyện trước vì thế mới tự ngã cầu thang.

"Hạ tiểu thư đúng là thấu hiểu lòng người, thật khiến người ta khâm phục."

"Lam tiểu thư nói đùa rồi, thấu hiểu lòng người làm sao bằng Lam tiểu thư được."

"Làm sao có thể, chỉ có thấu hiểu lòng người như Hạ tiểu thư mới ba năm liền vẫn giữ được tin đồn với Tiết thiếu."

Châm chọc, rõ ràng là châm chọc.

Lam Nhược Nhược không giống với Du Tiểu Mỹ là Bạch Liên Hoa chỉ biết dùng nước mắt lấy lòng đàn ông, ngược lại cô ta lại là một tài nữ đích thực của thành phố A này được rất nhiều thế gia công tử để ý.

Hiện tại gặp mặt đúng là có điểm cuốn hút, nhưng cô không thích ánh mắt như lang độc của cô ta, một ánh mắt của loài rắn, chỉ cần bạn mắt cảnh giác một chút con rắn ấy liền vồ lấy bạn.

"Nghe danh này tôi một chút cũng không vinh dự." Hạ Diệp Kỳ lạnh nhạt nói, cô quả thực không muốn dính dáng đối với tên kia.

"Cô ..." Lam Nhựt Nhựt cười như không cười nhìn Hạ Diệp Kỳ, nghĩ đến kế hoạch của mình cô ta liền đổi đề tài, cô ta vẫy tay với một bồi bàn: "Chúng ta không nhắc đến chuyện không vui nữa. Tôi có thể mời Hạ tiểu thư một ly rượu được không."

Cô ta cầm một ly rượu xoay một vòng sau đó cười vô cùng đẹp mắt, Hạ Diệp Kỳ nheo mắt nhìn ly rượu đầy thâm ý: "Được."

Không cho phép cô từ chối mà thẳng thừng đưa ly rượu trước mặt cô, xem ra cô không uống là không được rồi.

Không phải tự nhiên mà mời rượu, cái gì cũng phải có lý do của nó, không phải sao?

Cầm ly rượu trên tay Hạ Diệp Kỳ, trước ánh mắt của Lam Nhựt Nhựt, cô hơi lắc ly một cái lập tức nhận ra trong rượu có vấn đề.

Kiếp trước tuy làm y tá nhưng cô có một thời gian làm việc với các loại thuốc nên cô nhận ra bên trong rượu này có thuốc kích dục.

Quả nhiên rắn độc mãi là rắn độc, làm việc gì cũng có ý đồ riêng.

Chỉ là trò này cũng quá trẻ con rồi.

Cô kê ly rượu lên môi một hơi uống cạn sau đó rất thành thật cười: "Rượu ngon, cảm ơn Lam tiểu thư mời rượu, nhưng hôm nay tôi không thể uống nhiều vì còn có việc bận."

Thấy cái ly rượu rỗng trong tay Hạ Diệp Kỳ thì Lam Nhựt Nhựt cũng yên tâm trong lòng: "Hạ tiểu thư, tôi còn có việc bận hẹn cô khi khác cùng bàn luận vậy."

"Hẹn cô khi khác..." Hạ Diệp Kỳ cũng cười như không cười trả lời.

Lam Nhựt Nhựt xoay lưng bỏ đi.

Trong lòng cô ta cực kì khinh thường.

Quả nhiên ngu ngốc vẫn là ngu ngốc, tôi rất mong chờ tình huống đặc sắc mà cô sẽ mang lại cho bữa tiệc hôm nay.

Hạ Diệp Kỳ cô tốt nhất đừng làm tôi thất vọng.

Nhìn bóng lưng Lam Nhựt Nhựt đi xa, Hạ Diệp Kỳ cũng xoay người vào nhà vệ sinh.

Vừa đến nơi góc khuất của hành lang, Hạ Diệp Kỳ liền phun chất lỏng màu đỏ vào trong ly, một giọt cũng không thừa.

Lúc này cô chỉ làm bộ như đã uống, nhưng thực ra cô chỉ giữ rượu trong miệng của mình.

Trò này thuốc kích dục này của Lam Nhựt Nhựt và Du Tiểu Mỹ quả thực không làm khó được cô.

'AAAAAAAAA, buông tôi ra...'

Một tiếng hét kinh hoàng vang lên.

Mọi người xung quanh đều nháo nhào cả lên.

"Chuyện gì xảy ra vậy."

"Hình như có một tiếng hét ở vườn hoa."

Lam Nhựt Nhựt cong khóe miệng cười cười, xem ra kịch hay sắp bắt đầu rồi.

Mọi người chạy đến nơi phát ra tiếng hét.

Chỉ thấy cách đó không xa là những mảnh vải vụn.

Lam Nhựt Nhựt rất tự nhiên nhập vai, cô ta nhặt những mảnh vải lên hơi suy tư: "Là trang phục của nữ, xem ra có người ở đây làm loạn rồi."

Mọi người xung quanh nghe vậy thì kinh ngạc vô cùng, lại có người gan to tay trời như vậy, ở đây làm bậy sao?

Đi thêm chút nữa mọi người phát hiện ra có hai bóng người trần trụi quấy quýt lấy nhau.

"Thật mất mát." Có rất nhiều người xấu hổ quay người đi, việc này cũng dám làm.

Mấy người phụ nữ cạnh đó thì lập tức lấy tay che mặt, ngay cả Lam Nhục Nhục cũng giả bộ lấy tay che mặt, bày ra một bộ dáng bắt đắc dĩ.

Đột nhiên cô gái đang nằm dưới thân người đàn ông nhìn qua phía họ kêu gào: "Làm ơn cứu tôi với." tiếng nói của cô gái đó nấc nghẹn, nước mắt rơi lã chã, gương mặt xinh đẹp bị đánh có chút sưng tấy nhưng mọi người đều nhận ra cô gái đó.

Du Tiểu Mỹ??????

Lam Nhục Nhục kinh ngạc nhìn đến quên cả phản ứng.

Vì sao lại là Du Tiểu Mỹ mà không phải là Hạ Diệp Kỳ.

"Nhục Nhục, cứu tớ với...."

Bị tiếng kêu của Du Tiểu Mỹ đánh cho tỉnh, Lam Nhục Nhục đột nhiên rống lên: "Người đâu, nhanh tách hai người bọn họ ra. Còn có các vị xin vui lòng rời bước khỏi đây."

Giọng cô ta lạnh giống như băng, nhất định là tiện nhân Hạ Diệp Kỳ.

Việc này cô ta sẽ không tha cho tiện nhân đó.

Mà mọi người bị tiếng quát của Lam Nhục Nhục làm cho kinh sợ, cô gái dụ ngoan của thành phố A cũng có một mặt như này, thật là mở rộng tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Cái Này Gọi Là Ác Giả Ác Báo

Đợi đến khi mọi người rời đi, Du Tiểu Mỹ cũng được an toàn cứu ra.

Cô ta ôm lấy tấm khăn được nhân viên quán lên người mà khóc nức lên, ủy khuất nhìn Lam Nhục Nhục: "Nhục Nhục...."

Lam Nhục Nhục đau lòng nhìn bạn mình lại nhìn tên đàn ông dơ bẩn bị đám nhân viên giữ lại: "Mang hần cho chó ăn, đến bạn của tôi cũng dám động vào. Thật sự là quá to gan mà."

Du Tiểu Mỹ đang khóc nghe vậy thì đôi mắt của cô ta chớp nên rét lạnh: "Khoan đã..."

Sau đó trước ánh mắt ngỡ ngàng của những người vệ sĩ kia trực tiếp đến gần người đàn ông đang ngất vì ngấm thuốc kia, cô ta cong chân đạp vài cái vào hạ bộ của hắn, xong rồi mới thỏa mãn phát tay ý bảo mọi người mang hắn đi.

Những người vệ sĩ xung quanh cũng có chút rung mình, không nghĩ đến bề ngoài Du Tiểu Mỹ bình thường hiền lành thánh nữ hóa ra lại là ác nữ.

Đợi đến khi bọn họ đi xa Du Tiểu Mỹ ngồi sụp xuống, khóc nức nở. Lam Nhục Nhục cau mày nhìn cô ta: "Tiểu Mỹ, không phải cậu đang ở bên chỗ Tiết Hạo Thiên sao? vì sao lại ra sau vườn."

"Chuyện tớ giả bộ bị trẹo chân bị Tiết Hạo Thiên phát hiện, hắn đã mặc kệ tớ trở lại đại sảnh tìm tiện nhân kia." Du Tiểu Mỹ hận nghiền răng nghiền lợi nói: "Sau đó hắn đột nhiên nhắn tin cho tớ, bảo tớ ra sau vườn, chuyện tiếp theo cậu cũng biết rồi."

Chết tiết tiện nhân Hạ Diệp Kỳ, cô dám cướp người đàn ông của tôi, tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết.

Lam Nhục Nhục nghe vậy thì vẻ mặt cũng trở nên nặng nề, cô ta đã dựng nên một vở kịch bất gian để hạ nhục Hạ Diệp Kỳ.

Cho Hạ Diệp Kỳ uống thuốc kích dục sau đó cho người mang cô ta ra sau vườn để thực hiện kế hoạch của mình lại không nghĩ tới...

"Nhục Nhục cậu rốt cuộc có cho cô ta uống thuốc kích dục hay không? Hay là..." Du Tiểu Mỹ đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, ngẩng đầu nhìn Lam Nhục Nhục bằng đôi mắt đầy ẩn ý.

Kế hoạch này là do cô ta và Lam Nhục Nhục nghĩ ra, nhưng vì sao người bị không phải là Hạ Diệp Kỳ mà lại đổi thành cô ta chứ?

LamNhược Nhược đột nhiên cau mày: " Cậu nghi ngờ tôi?" Đôi mắt như rắn độc nhìn về phía Du Tiểu Mỹ: " Cậu thừa biết tôi còn hận tiện nhân Hạ Diệp Kỳ kia hơn cậu rất nhiều lần. Cậu dựa vào đâu mà không tin tôi?"

Nghe vậy Du Tiểu Mỹ cũng im lặng, cuối đầu.

" Tôi đã cho cô ta uống thuốc kích dục liều mạnh, cũng sắp xếp một màn kịch đặc sắc. Theo như cô nói thì Tiết Hạo Thiên hẹn cô ra đây vậy có nghĩa là hẳn ta đã biết được cái gì đó, trách là trách cô vô dụng, ngay cả một người đàn ông cũng không giữ nổi. Cô không có tư cách trách tôi, hiểu không Du Tiểu Mỹ? "

LamNhược Nhược cười lạnh, đôi mắt không có cảm tình gì nhìn Du Tiểu Mỹ, vốn cô ta còn nghĩ con ả này còn có chút thông minh để lợi dụng, lại không nghĩ đến một con rối nào heo không ai bằng.

Cô ta nâng mặt Du Tiểu Mỹ lên, vuốt nhẹ một đường trên khuôn mặt xinh xắn ấy: " Chuyện tối nay tôi sẽ giúp cô bịt miệng bọn họ, nhưng tôi cũng nói cho cô biết nếu lần sau cô còn vô dụng như vậy thì đừng trách tôi ác độc... À còn nữa cái thân thể rách này của tôi cho dù tôi đem cô làm kỹ nữ cũng không được mấy đồng, nên cô tốt nhất nắm lấy Tiết Hạo Thiên để còn làm bà Tiết."

Du Tiểu Mỹ rung sợ nhìn LamNhược Nhược bằng đôi mắt không thể tin, cô ta biết LamNhược Nhược là rắn độc nhưng không ngờ lại độc như vậy.

Thấy bộ dạng nhát gan của Du Tiểu Mỹ khiến LamNhược Nhược càng khinh thường, cô ta xoay người bỏ đi, bỏ lại một Du Tiểu Mỹ đang hoảng sợ đến không biết phải làm gì.

LamNhược Nhược đi được một lúc thì Du Tiểu Mỹ cũng khó khăn đứng dậy rồi đi.

Đôi mắt của Du Tiểu Mỹ ẩn sau mái tóc là một sự thù hận...

Hắc hắc Hạ Diệp Kỳ còn có LamNhược Nhược, các người xoay tôi trong vòng bàn tay vậy tôi sẽ không khách khí với các người đâu.

Cách đó không xa Hạ Diệp Kỳ dựa vào tường, cô đứng cách đó không xa không gần nhưng đủ để nghe hết những lời của hai người kia.

Khỏe miệng cô cong lên một nụ cười, xem ra đúng như cô nghĩ LamNhược Nhược và Du Tiểu Mỹ cũng không phải bạn thân như bề ngoài mà chỉ là con cò của nhau mà thôi.

Bất quá LamNhược Nhược này không hổ danh là rắn độc, việc cô ta làm đúng là khiến cho người ta phải nhìn bằng con mắt khác.

Nhưng cô càng hứng thú với người sau lưng LamNhược Nhược hơn.

Khi cô đang suy nghĩ thất thần thì có một bàn tay lớn đem cô kéo vô lòng. Hạ Diệp Kỳ kinh ngạc muốn kêu to thì bàn tay kia đã chặn miệng cô lại.

Cả người Hạ Diệp Kỳ nằm gọn trong lòng người kia.

Cô chỉ nghe thấy hương thơm bạc hà thoang thoảng, bàn tay thon dài của người kia đặt ngay miệng của cô khiến cho cô có cảm giác nhột nhột.

Hạ Diệp Kỳ cong khuỷu tay muốn thúc vào bụng người kia lại bị chặn lại.

" Không tồi, không giống như bình thường là hét mà là tìm cách thoát thân." Một giọng nói thâm trầm đầy tà tính vang lên bên tai cô, đó một hương thơm bạc hà khiến cho cô ngây ngất không thôi.

Cô kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt: " Là anh, Hạ Dật Thần?" Vì sao anh lại ở đây, trong bữa tiệc cô cũng không thấy anh.

Hạ Dật Thần buông lỏng tay, ánh mắt hứng thú quan sát vẻ mặt của cô: " Thật không nghĩ tới cô còn nghĩ đến kẻ sách này, thật đúng là tạo cho người khác một mảng vô cùng đặc sắc."

" Vậy sao? không nghĩ tới anh cũng là một người thích xem kịch như vậy." Hạ Diệp Kỳ khinh thường hất tay anh ra khỏi mình, sau đó rời đi.

Nhìn theo bóng của cô Hạ Dật Thần có chút bất đắc dĩ...

Thật ra lúc cô bước vào đại sảnh anh đã thấy cô, chỉ là cô gái nhỏ này chỉ ham mê nói chuyện nên không nhìn thấy anh ở phía xa.

Lúc Tiết Hạo Thiên rời đi anh đã tính đến gần cô thì LamNhược Nhược lại cướp trước, nên anh đành đứng lại xem cô diễn.

Khi LamNhược Nhược mời cô uống ly rượu đó anh đã biết chắc chắn có vấn đề, anh muốn đến giải nguy cho cô thì lại bị mấy lão già kia chắn đường.

Đợi anh giải quyết xong thì cô nhóc này đã uống cạn ly rượu.

Lúc ấy anh chỉ nghĩ, nếu như cô thực có chuyện gì anh sẽ lập tức giải quyết cho cô.

Lại không nghĩ đến Hạ Diệp Kỳ sau khi rời khỏi chỗ đông người lập tức đem rượu phun ra.

Anh thật sự vô cùng ngạc nhiên, có nghĩa là cô đã sớm biết nhưng vẫn cố tình uống.

Sau đó cô gọi điện cho Tiết Hạo Thiên, hai người nói gì đó quá nhỏ anh không nghe được.

Đợi đến khi một mùng vừa rồi xảy ra anh đã biết thì ra Hạ Diệp Kỳ cũng thâm độc vô cùng.

Thế giới phụ nữ quả thực rất đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Nam Việt Triệt

Sau ngày hôm ấy cuộc sống của Hạ Diệp Kỳ vẫn yên ổn như thường, các mặt báo vậy như thường lệ đăng tin giữa cô và Tiết Hạo Thiên.

Mẹ Hạ lúc đầu còn tức giận nhưng ngay sau đó liền xem như một thói quen, quen rồi sẽ không cảm thấy tức giận nữa, bà quyết định đi đến thành phố S du lịch.

Còn ba Hạ thì trở về Italy để giải quyết công việc, Hạ Dật Thần thì đi công tác tại Mỹ một tuần.

Vậy là cô ở tại thành phố A một mình tung hoành.

Trong thời gian này đúng là bình yên, nhưng cô biết nó là bình yên trước cơn sóng gió.

Hôm nay là chủ nhật, cô cũng không phải đến công ty vì thế cô quyết định đến khu vườn hoa hồng trắng lần trước.

Đứng trước cổng biệt thự, cô đắn đo một hồi lâu cũng không dám bấm chuông.

Đột nhiên bác quản gia chạy đến.

"Tiểu thư, thiếu gia cho mời cô..." Bác quản gia cười hiền lành nhìn cô, trong lòng không khỏi khen ngợi, quả thực là một cô gái xinh đẹp.

Hôm nay cô mặc một bộ đồ đơn giản, chỉ là chiếc quần jean cùng áo thun đơn giản, mái tóc dài được cột gọn gàng, trông cô khác hẳn lần đầu tiên đến đây nhưng lại có thêm vài phần trẻ trung.

Hạ Diệp Kỳ không để ý đến ánh mắt đánh giá của vị quản gia trước mặt, cô chỉ hơi ngạc nhiên vì không nghĩ đến người đàn ông kia lại biết cô đến.

Quả thực quá thần rồi.

Đi theo quản gia vào vườn hoa, chỉ thấy cách đó không xa là một bức tranh vô cùng xinh đẹp, người đàn ông này vẫn giống như lần trước, vẫn đẹp như vậy, vẫn khiến người ta cảm nhận được sự ôn nhu.

"Sáng nay khi thức dậy, anh cảm thấy hôm nay có quý nhân đến nhà, lại không ngờ có khách đến thật." Người đàn ông kia nhìn thấy cô thì cười dịu dàng nói.

Hạ Diệp Kỳ cũng cười: "Anh cũng quá thần rồi."

Lại nhìn trên bàn một đĩa bánh ngọt giống như lần trước cô ăn kèm theo một ly trà vẫn còn hơi nóng, điều đó cho cô biết anh chắc chắn nghĩ rằng hôm nay cô sẽ đến.

"A~, là món bánh lần trước." Hạ Diệp Kỳ ngồi vào bàn, đôi mắt phát sáng, người này thật sự rất chu đáo.

Cô lấy thìa bỏ vào miệng, hương thơm của kem lan tỏa trong miệng, nhân bánh mềm mịn thật khiến người ta muốn buông tay cũng khó.

Bị bộ dáng của cô chọc người, người đàn ông kia đẩy đĩa bánh của mình qua trước mặt cô: "Nếu đã thích như vậy, vậy khi về anh sẽ cho người gói cho em một ít mang về."

"Như vậy thật tốt." Lúc trước khi còn nhỏ cô đã vô cùng thích bánh ngọt chỉ là lúc ba mẹ mất cô còn quá nhỏ làm sao có thể được ăn những món ăn này được.

"À phải rồi anh..." Sau đó cô giật mình nhận ra, ngay cả tên người đàn ông trước mặt cô cũng không biết, vì thế ngượng ngịu ho khan: "Chúng ta đã gặp nhau hai lần nhưng em cũng chưa biết tên của anh."

"Gọi anh A Triệt là tốt rồi." Người đàn ông kia chỉ nói tên mình là A Triệt, ngay cả họ tên đầy đủ cũng không nói rõ nhưng cô biết nếu đã không nói vậy chắc chắn có nguyên nhân, vẫn không nên vặn hỏi thì hơn.

"Vậy anh gọi em là Tiểu Vy đi." Hạ Diệp Kỳ không dùng tên của nguyên chủ mà lại dùng chính tên của mình, không hiểu vì sao cô lại rất có cảm tình với người đàn ông trước mặt: "À phải rồi A Triệt, bánh ngọt này của anh thực sự quá ngon, nếu anh mở tiệm bánh chắc chắn sẽ rất đông khách."

Bán tay cầm sách của A Triệt dừng lại, đuôi mắt cong lên, hắn nở một nụ cười cưng chiều: "Tiểu Vy, em đây là khen món bánh của anh, muốn anh mở tiệm cho em ngày nào cũng qua ăn kè sao?"

"Em trông giống người xấu như vậy sao?" Hạ Diệp Kỳ phồng má bất mãn.

A Triệt im lặng chứng tỏ cô nói đúng rồi khiến cho cô tức điên.

"Hừ, người ta chỉ cảm thấy món bánh này của anh nếu mở tiệm bánh chắc chắn sẽ rất hút khách, anh lại nghĩ xấu cho em."

"Được rồi, được rồi. Anh sai rồi, là em đang nghĩ cách kiếm tiền cho anh được chưa." A Triệt bắt đắc dĩ cong khóe môi, cô gái này hình như đã buông lỏng nguy trang khi ở bên anh mất rồi.

"Xem như anh còn có lương tâm." Nói xong Hạ Diệp Kỳ âm thầm cười trộm.

Hắc hắc, luận về diễn kịch cô đã học tập mặt dày của Tiết Hạo Thiên rất nhiều, màng vừa rồi quả thực không tồi, ngày khác còn có thể áp dụng được.

Tại một nơi nào đó:

Tiết Hạo Thiên liên tục hắc xì: "Quái lạ, mình hình như bị cảm mất rồi. A~ là quá lao lực mà."

Trợ lý Tiết Hạo Thiên khinh thường hừ lạnh: "Tiết thiếu, anh đừng đóng kịch trốn làm. Anh còn sáu cảnh quay chưa xong đó, chưa quay xong thì đừng mong đi về." Hừ, tôi sẽ không để anh dụ tôi nữa đâu.

Thực tế là bị anh lừa nhiều như vậy tôi đã hoàn toàn mất niềm tin vào anh rồi.

Không khí trong vườn cứ thế thật hòa hợp.

A Triệt ngồi xem sách, Hạ Diệp Kỳ vừa ăn bánh vừa nói chuyện với hắn.

Thường là hắn im lặng nghe cô nói, nếu tâm tình không tồi thì A Triệt sẽ trả lời vài câu.

Đột nhiên quán gia chạy lại, gương mặt già nua của ông hiện lên vài phần lo lắng: "Thiếu gia, có chuyện không hay rồi."

"Có chuyện gì." A Triệt cau mày, gương mặt tuấn nữ đã thu liễm khí chất ôn nhu đi chỉ khiến cho người khác lạnh sống lưng.

"Việc đó..." Quán gia ngập ngừng nhìn Hạ Diệp Kỳ, vì thế cô liền biết chuyện này có cô liền không tiện nói.

Hạ Diệp Kỳ đứng dậy nhìn ra phía vườn hoa, lại thấy có một bóng nhỏ màu trắng lẫn trong vườn hoa, ánh mắt cô liền sáng lên: "Hai người cứ nói chuyện, tôi đi qua kia."

Nói rồi cô cũng chạy nhanh theo cái bóng trắng kia, mà tâm trạng nở hoa.

Hắc hắc, là vật tốt a~

Nhìn cô đi xa A Triệt cũng nở một nụ cười ôn nhu.

Cô gái nhỏ này lắm lúc như cụ non hóa ra còn có một mặt như thiên sứ như vậy.

Nhìn thấy nụ cười của A Triệt, quán gia cũng ngây ngẩn.

Hình như ông đến không đúng lúc thì phải, không biết đã bao lâu rồi thiếu gia mới cười như vậy, chắc là do cái chết của người đó đã khiến thiếu gia triệt để âm trầm đi.

"Có chuyện gì." A Triệt lạnh lùng nhìn quán gia, đôi mắt của hắn lạnh như băng giống như chỉ cần nhìn liền bị ánh mắt đó nuốt sống.

Quán gia lập tức hồi thần lại: "Thiếu gia, bên Italy xảy ra chuyện. Gia chủ mời ngài chở về để giải quyết công việc."

" Nếu tôi không về..."

" Nếu ngài không về họ liền giết chết Tiểu Mặc." Quân gia run rẩy nói, ông biết ngoại trừ người đó thì Tiểu Mặc chính là điểm chí mạng của thiếu gia.

Quả nhiên ông nhìn thấy A Triệt đang rũ mi mắt chỉ giấu sự phẫn nộ.

Đột nhiên một tiếng cười khanh khách vọng lại, chỉ thấy Hạ Diệp Kỳ ôm một con chó trắng tinh đang cười rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hình Như Hạ Tiểu Thư Thất Tình.

Đột nhiên một tiếng cười khanh khách vọng lại, chỉ thấy Hạ Diệp Kỳ ôm một con chó trắng tinh đang cười rất vui vẻ.

A Triệt thấy nụ cười trong suốt cùng bóng dáng của cô lại khiến lòng hấn dịu lại: " Được, nói với họ tôi sẽ trở về."

" Thiếu gia...." Quân gia thở dài, lại thấy ánh mắt của thiếu gia nhìn về phía vị tiểu thư kia mà lòng ông nặng trĩu: " Thiếu gia, tôi đi trước thông báo."

Hiện tại nếu thiếu gia rơi vào lưới tình, lại bị người trong gia tộc biết được thì vị tiểu thư kia chắc chắn sẽ rất thảm.

Thấy bóng lưng quân gia rời đi, Hạ Diệp Kỳ vui vẻ ôm con chó lại chỗ A Triệt: " A Triệt, hình như em cảm thấy anh không vui."

" Không có, chỉ là sắp xa em nên có chút không nỡ." A Triệt đột nhiên nổi lên ý định trêu chọc, hấn vuốt mái tóc của cô.

Nhưng Hạ Diệp Kỳ lại không để ý: " Anh sắp đi xa sao?"

" Phải. Tiểu Vy, anh phải đi Italy một thời gian."

" Là đi bao lâu?"

" Anh cũng không biết."

Có thể là một tháng, có thể là một năm mà cũng có thể là sẽ không bao giờ trở lại.

Hạ Diệp Kỳ bị bộ dáng đau thương này của hấn chọc cho sắp mù mắt rồi: " A Triệt, em không biết anh vì chuyện gì phải rời đi, chúng ta chỉ gặp nhau có hai lần đã xem nhau như tri kỷ. Em tặng anh cái vòng này. Những lúc em muốn buông bỏ chính nó đã cho em động lực, vì thế anh giữ lấy nó, chỉ cần gặp khó khăn hãy nhìn nó và nhớ đến em, anh nhất định phải cố gắng."

Cô lấy ra một sợi dây chuyền, đó là một sợi dây chuyền có mặt hình ngôi sao năm cánh, ánh sáng lấp lánh vừa nhìn đã biết là vật quý giá.

Cầm sợi dây chuyền trên tay, tâm A Triệt cũng mềm ra: " Cảm ơn em."

Khi chia tay cùng A Triệt cô cũng không gặp lại người đó.

Những cảm xúc lẫn lộn khiến cho cô rối tinh rối mù, có lẽ người đàn ông ôn nhu chỉ gặp mặt hai lần kia đã khiến cho cô có chút không nỡ xa.

Hắn cho cô một cảm giác rất quen thuộc, một cảm giác rất ấm áp.

Ngồi trong phòng làm việc Hạ Diệp Kỳ nằm sụp ra bàn, vẻ mặt chán nản khiến Dương Thừa Vũ bên cạnh muốn tập trung làm việc cũng không tập trung nổi.

" Tiểu Kỳ, mấy hôm nay em làm sao vậy?" Dương Thừa Vũ cuối cùng vẫn nhịn không nổi mà mở miệng.

Đại tiểu thư người ta buồn chán hấn phải nhận mệnh mà đi hỏi tình hình chứ.

Hạ Diệp Kỳ đang chán nản đột nhiên hai mắt phát sáng lên: " Tiểu Vũ Vũ, em hỏi anh một vấn đề." Cô kéo cái ghế qua ngồi đối diện Dương Thừa Vũ, ánh mắt giống như radar lắp lảnh nhìn anh.

Tiểu Vũ Vũ là cái quý gì? Hấn tên Dương Thừa Vũ, một người đàn ông cao một thước tám lại bị đặt một cái tên hoa mỹ như vậy, sau này anh còn mặt mũi đâu mà gặp người khác.

Tiểu Vũ Vũ cái em gái cô....

Dương Thừa Vũ mi mắt giật giật: " Tiểu Kỳ, em có việc gì cứ nói đi."

Không thèm nghe lời hắn, cũng không thèm để ý đến vẻ mặt như mướp đắng của hắn:

" Tiểu Vũ Vũ, anh có từng yêu bao giờ chưa?"

Nhắc tới chuyện này Dương Thừa Vũ lập tức quăng ngay vẻ mặt như mướp đắng, hắn rất tự hào tuyên bố: " Tất nhiên là có rồi. Hơn nữa còn rất..."

Nhìn bộ dạng hận không thể lập tức nói hết của hắn thì Hạ Diệp Kỳ gật gật đầu, xem ra người này thật sự yêu rồi.

" Vậy em hỏi anh, anh có tin vào chuyện vừa gặp đã yêu không?"

" Vừa gặp đã yêu? " Dương Thừa Vũ lắc đầu, đối với hắn tình yêu phải là sự xuất phát từ tình hiểu hai phía và phát sinh khi ở cùng nhau thời gian dài: " Nếu ngày xưa thì anh còn tin chứ bây giờ thì chắc không có."

Hạ Diệp Kỳ gật gật đầu, cô cũng không tin vào chuyện vừa gặp đã yêu: " Vậy nếu anh chỉ mới gặp một người con gái hai lần, cảm thấy cô ấy thực ôn nhu thực ấm áp những cảm xúc quen thuộc và anh có hảo cảm với cô gái đó. Bỗng nhiên có một ngày cô ấy nói, cô ấy phải rời đi anh lại cảm thấy bức rức khó chịu, đó có phải là anh yêu cô ấy không?"

Hồi tưởng lại những ngày qua, từ khi A Triệt nói với cô rằng anh ấy sẽ đi cô lại cảm thấy rất mất mát.

" Em cảm thấy mất mát, khó chịu và bức bối?"

" Phải."

" Cái đó có thể là yêu cũng chưa hẳn là yêu." Dương Thừa Vũ vừa nói vừa gật đầu, lại lắc đầu.

Hạ Diệp Kỳ sốt ruột hỏi: " Vậy rốt cuộc là yêu hay không yêu?"

" Thật ra thì anh nghĩ nếu như theo lời em nói. Nếu anh thật sự gặp được một cô gái như lời em nói, thì anh thích cô ấy chứ không phải là yêu. Thích nó khác yêu, anh thích cô gái đó vì cảm giác quen thuộc như từng gặp nhau, vì cô ấy ôn nhu và vì cô ấy đem đến sự ấm áp. Nhưng thích nó khác yêu." Dương Thừa Vũ nói một hơi sau đó cảm thấy cổ họng hơi khô.

Hạ Diệp Kỳ lập tức đưa một ly nước qua cho hắn: " A~ em hiểu rồi. Tiểu Vũ Vũ, anh thật sự là cứu tinh đời em mà."

Dương Thừa Vũ hài lòng gật gật đầu, sau đó đột nhiên nhớ đến cái gì đó: " Thật ra Tiểu Kỳ à, anh không thích những cô gái ôn nhu ấm áp."

Mặt Hạ Diệp Kỳ đang hân hoan đột nhiên đen lại, vậy này giờ anh nói như đúng rồi vậy, uổng công em còn xưng anh là thần.

" Tiểu Vũ Vũ, anh thật sự khiến em quá thất vọng mà." Nói rồi cô bỏ ra khỏi phòng.

Chỉ là đi được vài bước lại bị Dương Thừa Vũ gọi lại: " Tiểu Kỳ em đi đâu vậy?"

" Đi ăn trưa."

" Cái kia, bây giờ đến giờ nghỉ trưa còn tận hai tiếng mà." Dương Thừa Vũ nhìn đồng hồ trên tường, vẻ mặt rất đau khổ.

Đại tiểu thư à ~ cô nhanh đói như vậy sao? Hắn nhớ cô vừa mới ăn xong cách đây một tiếng mà.

"..." Hạ Diệp Kỳ tròn mắt, sau đó ho khan: " Em đi pha ly cà phê."

Nhìn theo bóng lưng của cô, Dương Thừa Vũ có điều suy nghĩ. Hắn lấy điện thoại ra, bấm số gọi đi.

" Phu nhân, hình như Hạ tiểu thư thất tình."

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Bị Đóng Gói Sang Mỹ Không Rõ Lý Do

10:00 PM

Hạ Diệp Kỳ đứng giữa sân bay với tâm trạng cực kì hoang man, cô hiện tại đang ở sân bay quốc tế từ thành phố A đến ban California.

Lý do vì sao ư?

Nếu vậy thì phải quay về thời gian mười mấy tiếng trước, khi cô đang bận sửa lại mấy bản vẽ cho dự án với công ty I & R nhưng không nghĩ tới sắp tới giờ gặp đối tác mẹ Hạ lại xuất hiện.

--- -----

Mười sáu giờ trước.

Hạ Diệp Kỳ vẫn bộ dạng què mùa đến công ty, cô vội vàng bước vào thang máy, vừa đi vừa cầm tập tài liệu của người bên cạnh: "Chu Tiểu Tinh, lần này đối tác bên kia muốn một bộ thiết kế như thế nào?"

"Họ bảo cần một bản thiết kế cho bộ phim truyền hình mới, họ muốn độc quyền trang sức vì bộ trang sức này sẽ được đưa vào trong phim nên hy vọng công ty chúng ta sẽ đưa ra được một bộ có thiết kế đặc giá nhất." Chu Tiểu Tinh vẫn một bộ dạng như chim công, quần áo vạn phần sắc sỡ, nhưng không giống như trước đây tùy tiện trước mặt cô.

Các trường hợp độc quyền trang sức cho các bộ phim truyền hình công ty cũng gặp khá nhiều, hơn nữa bộ phim truyền hình lần này nghe nói là của một đạo diễn nổi tiếng thế giới hơn nữa còn có các ảnh hậu ảnh đế sẽ tham gia bộ phim lần này.

Mà công ty trang sức này của Hạ gia chỉ mới phát triển có hai năm nếu như dành được hợp đồng lần này thì chỗ đứng của Hạ gia trên ngành trang sức lại có thêm một bước tiến mới.

Vì thế Chu Tiểu Tinh nghĩ đi nghĩ lại thì đi tìm Hạ Diệp Kỳ là tốt nhất, vì dù sao người kia cũng học thiết kế từ một trường thiết kế danh tiếng.

Mà sự thật là Chu Tiểu Tinh đã đi tìm đúng người rồi: "Được rồi, Tiểu Tinh, cô giúp tôi tìm hiểu một chút kịch bản của bộ phim truyền hình lần này được không?"

Hạ Diệp Kỳ không chắc nói, dù sao các bộ phim chỉ đơn giản tiết lộ một số tình tiết nhỏ để làm tuyên truyền chứ không công bố hoàn toàn nội dung phim, hơn nữa bộ phim này vẫn chưa khởi quay.

Chỉ là vừa nghe câu nói này của cô Chu Tiểu Tinh đã đưa đến cho cô một tập tài liệu khác: "Tôi biết cô sẽ nói câu này nên đã rất cẩn thận làm một bản cung cấp thông tin cho cô rồi.

Thực ra bộ phim này là một bộ phim lấy bối cảnh là một nữ bậc thầy nổi tiếng của giới thiết kế đáng tiếc vì tai nạn giao thông hủy đi một đôi tay mà không thể thiết kế tiếp. Cô gái kia trở về nước tiếp nhận làm trợ lý thiết kế cho một công ty thiết kế có tiếng trong nước.

Có phát sinh tình cảm với trưởng phòng thiết kế, sau đó là một đoạn tình cảm rất đẹp chỉ đáng tiếc được vài tháng thì vị hôn thê của vị trưởng phòng thiết kế dẫn theo một cậu nhóc tìm đến cửa. Cô gái kia bị xem là người thứ ba bị người đời nhục mạ, hơn nữa thường ngày cô gái này lại có vẻ rất tự tin về mặt thiết kế nhưng chưa bao giờ vẽ được gì nên hồn nên mâu thuẫn lại càng mâu thuẫn. . . "

Chưa nghe Chu Tiểu Tinh kể xong Hạ Diệp Kỳ đã biết kết quả: "Tốt rồi, tôi hiểu nên vẽ gì rồi."

Dứt lời thì thang máy cũng dừng ở tầng 20, cô không nói hai lời bỏ đi để lại một Chu Tiểu Tinh đang rất mông lung.

Cứ nghe một nửa đã biết nên vẽ gì rồi?

Uổng công cô trộm kịch bản nha. Trộm đến xem không còn mạng trở lại, mà người ta chỉ nghe một nửa.

Đang này Chu Tiểu Tinh ai oán đằng kia Hạ Diệp Kỳ bình thản vào phòng vẽ bản thiết kế.

Chỉ là vừa vẽ xong chưa kịp làm gì thì mẹ Hạ như cơn gió lốc lao vào phòng.

"Bảo bối..." Mẹ Hạ hốt hải chạy vào.

Hạ Diệp Kỳ đang vờn vai gặp thật to thì bị bộ dạng của mẹ Hạ làm cho dật mình xem chút là cắn vào lưỡi: "Mẹ à, có có việc gì mà mẹ lại vội vã như vậy. Hơn nữa mẹ không phải đến thành phố S du lịch sao?"

Mẹ Hạ bực bội hứ mũi, bà ngồi lên ghế sofa với bộ dáng.

Còn không phải tại con nếu không mẹ sẽ ở lại đó vài ngày để thăm mấy người bạn.

Mẹ Hạ rất không vui chun mũi: "Bảo bối, thực ra mẹ có việc cực kì quan trọng mới phải về sớm... Mà việc quan trọng này chỉ con mới có thể giải quyết."

" Cho nên..."

Cho nên hiện tại bây giờ cô đang ở đây mà tiếp theo cô phải đến chỗ của người kia theo lệnh của mẹ Hạ.

Hạ Diệp Kỳ chán nản kéo va li, bỏ đi ai kêu cô anh hùng chưa kịp biết chuyện quan trọng của mẹ Hạ là gì đã đồng ý giúp đỡ.

Theo địa chỉ trên giấy, Hạ Diệp Kỳ đã đến được khách sạn.

" Tôi có thể giúp gì cho cô." Nữ tiếp tân vô cùng xinh đẹp, phát âm tiếng anh vô cùng dễ nghe.

Thân hình Hạ Diệp Kỳ rất nhỏ hơn nữa lại đậm chất phương Đông nên đi giữa đám người này lại tạo thành hình ảnh cực kì vui mắt. " Xin chào, tôi đến đây tìm người này."

Vừa nói cô vừa đưa ra một tấm danh thiếp, bên dưới còn kèm theo một tờ giấy nhỏ. Nữ tiếp tân cầm tờ giấy kia lên xem thì lập tức hiểu rõ, cô ấy không nói hai lời liền đưa cho cô một chìa khóa: " Tiểu thư đây là chìa khóa phòng, cô cứ đi lên tầng 36 phòng 2202 sẽ tìm được người đó."

Hạ Diệp Kỳ có chút khó hiểu vì sao khách sạn lớn như vậy tùy tiện tìm người mà nữ tiếp tân hình như cũng rất tự nhiên đưa chìa khóa phòng, sẽ không sợ bị lừa sao?

Nhưng mà như thế nào thì cô vẫn cảm thấy mình bị người khác lừa bán hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Thì Ra Anh Hạ Thích Khỏa Thân Ngủ

Hạ Diệp Kỳ ôm một tâm trạng cực kỳ không thoải mái bước vào căn phòng 2202. Hệ thống điện được đặt tự động, chỉ cần có người vào phòng thì đèn lập tức sáng lên.

Đó là một căn phòng rất lớn giống như một căn hộ vậy. Phòng khách rộng có ghế sofa và bàn trà được sắp xếp rất đơn giản, ở giữa là một bộ cá cảnh lớn. Một căn phòng đơn giản nhưng lại rất gọn gàng khiến cho người ta muốn chán ghét cũng chán ghét không được.

Ngồi phịch lên ghế sofa Hạ Diệp Kỳ thỏa mãn cong khoe môi, ở đây thực sự thoải mái, nhất là sau khi ngồi hàng giờ liền trên máy bay.

Cô lẩn qua lẩn lại cười thoải mái.

Thật mềm, đúng là khách sạn cao cấp, ngay cả ghế sofa cũng rộng như vậy cũng mềm như vậy.

Hạ Diệp Kỳ đưa mắt nhìn qua cách đó không xa cô đột nhiên đờ người.

Đẹp quá, thật sự rất đẹp.

Trước mắt cô là một người đàn ông cao hơn một mét tám, người đàn ông kia hẳn là vừa tắm xong, anh đang cầm khăn lau tóc, những giọt nước nhỏ giọt trên thân hình thon dài cân đối, vòng ngực săn chắc, cơ bụng tám múi quyến rũ, lại nhìn xuống đôi chân thon dài được quần khăn tắm lại càng quyến rũ hơn, khiến cho cô nhìn không được nuốt nước miếng.

A~ cô thật sự muốn nổi máu sắc nữ mà.

Nhưng mà người này thật sự là cực phẩm mà.

Kiếp trước cô ba mươi tuổi chưa từng được thấy cảnh đẹp như vậy nhưng kiếp này cô lại được thấy cảnh đẹp này đúng là sống không còn gì nuối tiếc.

Mà người đàn ông kia không ai khác chính là Hạ Dật Thần, không ngờ bình thường anh một mặt lạnh lùng nhưng lại có thân hình quyến rũ.

Hạ Dật Thần ngạc nhiên nhìn qua cô gái nhỏ đang nằm dài trên ghế sofa: " Vì sao cô lại ở đây?" Hơn nữa bộ dáng tùy tiện của cô thật không dám khen tặng.

Giọng anh trầm trầm giống như tiếng cầm hút lòng người, phối hợp cùng thân hình cân xứng của anh thật đúng là hoàn mỹ.

Bị anh nhìn bằng ánh mắt không một chút cảm tình như vậy cô có chút khó chịu: "Thưa tổng giám đốc, vì lý do công việc nên anh phải ở đây thêm một tuần, công ty cử tôi đến đây giúp đỡ anh với thân phận là thư ký đặc biệt. Anh còn cái gì thắc mắc thì tự mà đi hỏi."

Nghe cô nói như vậy thì anh cũng hiểu ra phân nửa là do mẹ Hạ bảo cô đến đây.

"Tôi biết rồi." Hạ Dật Thần gật gật đầu, sau đó anh thấy vali đồ của cô thì nheo mắt: "Cô đừng nói tôi nay cô sẽ ở đây?"

Hạ Diệp Kỳ cũng bị anh nhắc đến tỉnh, cô khó chịu đứng dậy gật gật đầu: "Bên kia nói khách sạn này không còn phòng vì vậy tôi phải ở cùng anh. Dù sao cũng không phải là lần đầu ở cùng nhau."

Lời cô rất đơn giản nhưng người nghe lại không thể đơn giản hóa lời của cô nói được.

Hạ Dật Thần im lặng nhìn cô một lúc lâu, sau đó nhàn nhạt quăng cho cô hai chữ: "Tùy cô." Dứt lời anh cũng quay bước đi vào phòng ngủ, không một lời dư thừa nào dành cho cô.

Nhưng ý tứ rất rõ ràng ý của anh là cô có thể ngủ ở đây nhưng phòng ngủ nhất định là của anh.

Hạ Diệp Kỳ hừ mũi, người đàn ông này lúc nóng lúc lạnh chẳng thể hiểu nổi.

Lại còn bày đặt quần khăn tắm đi lung tung, bà đây cầu cho anh đang đi thi khăn tắm tuột ra khiến tiểu JJ bị ghê lạnh.

Sự thật là lời nói thâm trong bụng của cô chưa bao giờ thành hiện thực nhưng bây giờ lại thành hiện thực một cách bất bình thường.

Vì Hạ Dật Thần vừa xoay người khăn tắm liền tuột xuống và tiểu JJ của anh đúng là lộ ra ngoài.

"..." Hạ Diệp Kỳ cầm nín nhìn trời một lúc lâu sau đó hừ một tiếng đi lại ghế sofa bấm điện thoại, ngoài về ngoài hùng vĩ thì chẳng có gì đặc biệt.

Tuy nói như vậy nhưng cô vẫn rất không tự nhiên liếc nhìn anh, chỉ thấy anh cầm khăn lên không những không che lại mà còn ngang nhiên để vậy rồi đi.

Một vẻ mặt của anh ý: Đã như vậy thì khỏi quần khăn nữa, dù gì thì quần khăn cũng khó chịu.

Hạ Diệp Kỳ đen mặt, người đàn ông này có nhiều lúc nhìn thực nghiêm túc, nhiều lúc lại giống trẻ con, nhiều lúc cô cảm thấy người này hình như có bệnh mà.

Nói chung người đàn ông này không có một chút ga lăng phong độ gì cả, thực sự nói phòng ngủ là của anh thì liền là của anh, không một chút nhân nhượng.

Đã vậy bốn tiểu thư cũng mặc kệ anh, ngủ sofa thì ngủ sofa, dù sao lúc ở bệnh viện cô còn ngủ trên bàn mổ là chuyện bình thường.

Nửa đêm Hạ Diệp Kỳ nằm trên sofa, lăn qua lăn lại không ngủ được. Trong đầu cô nghĩ đến bộ dáng của anh lúc này ánh mắt không tự chủ mờ to hơn, máu mũi không tự giác trào ra.

Chết tiệt, cô thực sự điên rồi, bị anh quyến rũ đến điên rồi.

Đột nhiên cô nghĩ đến trò gì đó thực ngây thơ.

Cô cựa quậy bò dậy cầm điện thoại bên cạnh, rất nhẹ nhàng lên vào phòng ngủ của Hạ Dật Thần.

Trong căn phòng có ánh sáng đèn ngủ mờ mờ khiến cho cô thấy rõ mọi việc trong phòng, trên giường một người đàn ông đang lả lả trên giường.

Thì ra anh Hạ thích khóa thân khi ngủ...

Hạ Diệp Kỳ chun mũi, thực ra cô học ngành y nên thấy qua cái này của đàn ông, hơn nữa còn bị giáo sư bắt vẽ lại nên cũng không thấy gì lạ.

Chỉ là tiểu JJ của người này thực sự rất lớn nha, lon lon mấy cái cô từng thấy tại trường, khu khu...phi phi~ cô thật bậy bạ mà.

Cầm điện thoại trên tay cô lại càng cười nham hiểm hơn.

Hạ Dật Thần, lần trước anh hại tôi ngã cầu thang hơn nữa lại hại tôi ngủ sofa còn mình thì nằm trên giường ngủ ngon lành như vậy, thực sự là đáng ghét mà.

Càng nghĩ cô càng chụp thật nhiều hình. Đột nhiên anh trở mình khiến cho Hạ Diệp Kỳ dật mình xem chút nữa là quăng luôn cái điện thoại vô anh.

Cô đợi một lúc lâu thấy anh không có phản ứng gì mới yên tâm thở phào, cô nhẹ nhàng lùi lại lại không ngờ va phải cái gần đó, cô hốt hải chụp lấy cái bình dựng lên, nhưng không ngờ khi cô vội vàng lại làm rơi điện thoại xuống đất, may là độ cao không cao hơn nữa lại rơi trên thảm nên không phát ra tiếng động lớn.

Cô lập tức ngồi xuống cầm lấy điện thoại rồi lập tức bò ra khỏi phòng mà không biết người trên giường từ lúc cô vào một phút cũng chưa từng ngủ.

Hạ Dật Thần mở mắt im lặng nhìn cô gái nhỏ kia rồi đi mà trong phòng không rõ tư vị gì.

Nhìn được một lúc anh đột nhiên cảm thấy lạnh, quyết định đứng dậy mặc đồ ngủ.

--- ---

Tiểu An: HDT, đàn ông ba mươi tuổi phải biết liêm sỉ chứ, cổ tình trắng trợn như vậy là không tốt. Hơn nữa tôi nói HDK cô cũng quá ngây thơ rồi.

HDK im lặng cuối đầu....

HDT: Tiểu An, cô còn muốn làm tác giả nữa không?

Tiểu An: Ông ngoại à ~ nếu tôi không làm tác giả nữa thì hai người cũng đừng hòng đến với nhau.

HDT: cô còn dám nói....

Tiểu An lơ đãng ai đó: Trời hôm nay thực đẹp, thay vì viết chương mới bà đây quyết định đi dạo mua đồ.

HDK:....

Dạo này bệnh thần kinh còn có thể lây truyền qua đường không khí sao?

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Địa Ngục Trần Gian

Trong một nhà kho cũ nằm ở ngoài ngoại ô thành phố, những ánh sáng yếu ớt từ cái bóng đèn duy nhất đang cố gắng chiếu sáng cả căn phòng ảm mốc cũ kĩ.

Bên trong là những tiếng nói tục, những tiếng cười dâm tặc, những tiếng vật nặng đập vào người, những tiếng kêu khóc của các thiếu nữ trẻ tuổi.

Đây hẳn là một nơi của tội ác, nơi địa ngục của những cô gái cũng là nơi khiến người ta phải hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Cách đó không xa, ở trong bóng đêm dày đặc có một người đàn ông đang hút thuốc, gương mặt kì dị được dấu sau bóng tối lại khiến người ta càng thêm quỷ dị.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên giữa khung cảnh man rợ này lại càng khiến người khác lạnh sống lưng.

" Chuyện gì." Giọng người đàn ông gần như không một chút độ ấm, lạnh lùng mà tàn nhẫn.

Bên đầu dây lại trái ngược hoàn toàn với giọng nói tu la của người đàn ông nọ, thay vào đó là một giọng nói phụ nữ réo rắc như chuông bạc: " Chào anh Báo Đen, đã lâu không gặp."

Nghe được giọng nói kia, người đàn ông được gọi là Báo Đen thoáng ngạc nhiên nhưng rất nhanh lại khôi phục với vẻ mặt khác máu như hàng ngày. " Lam Nhục Nhục, cô còn biết gọi đến tôi sao?"

" Là tôi." Lam Nhục Nhục bên kia hiếm khi tàn nhẫn nói: " Tôi tìm anh là bàn chuyện làm ăn."

Báo đen cười lạnh: " Bàn chuyện làm ăn? Tam đương gia tìm tôi bàn chuyện làm ăn thật sự rất hiếm khi nha." Giọng hằn lạnh đến đáng sợ.

Hắn biết Lam Nhục Nhục mà cô ta cũng biết hắn, hẳn hiểu cô ta là loại người gì. Chỉ cần thích là tự mình làm chưa bao giờ mà nói đến việc bàn chuyện làm ăn với kẻ khác.

Mà nếu có bàn chuyện làm ăn thật thì cũng chưa chắc là chuyện tốt đẹp gì.

" Ha ha, Báo Đen anh đừng cảnh giác như vậy. Không phải anh có vài lô hàng mỹ thiếu nữ sao. " Lam Nhục Nhục cũng không để ý đến sự uy hiếp của Báo Đen, cô ta đi vào hắc đạo lâu như vậy mấy cái trò dọa nạt này cô ta cũng làm nhiều rồi.

Hơn nữa bên kia quả thực đang có tiếng kêu gào của các thiếu nữ, hẳn là hắn đang ở nơi huấn luyện các thiếu nữ ấy.

Mặt của Báo Đen ở trong bóng tối lại càng thêm quỷ dị: " Cho nên cô đang uy hiếp tôi sao?"

Cuộc đời hằn ghét nhất là bị người khác uy hiếp, mà bị phụ nữ uy hiếp lại khiến hằn càng chán ghét: " Lam Nhược Nhược, cô hình như quên mất chuyện gì thì phải?"

" Tôi nói này Báo Đen, tính tình anh vẫn không tốt như ngày nào. Tôi biết anh muốn nuôi một đàn mỹ thiếu nữ ngoan ngoãn, tôi chỉ giới thiệu cho anh thêm vài người thôi, không biết anh có hứng thú hay không?"

Giới thiệu thêm vài người?

Tam đương gia Lam Nhược Nhược cũng có lúc tốt như vậy?

Hằn mới không tin con người làm việc chỉ biết có lợi ích như con rắn độc kia lại biết cách giúp đỡ người ta.

" Tam đương gia cô nên hiểu một điều, so với việc bị uy hiếp tôi càng chán ghét bị người ta lợi dụng, hơn nữa lại còn là một người phụ nữ." Giọng Báo Đen có vài phần thả lỏng, có vẻ như hằn cũng không mấy tức giận.

Nhận thấy điều này thì tâm tình của Lam Nhược Nhược tốt hơn một chút: " Anh yên tâm, việc này không tình là lợi dụng, chỉ là hợp tác đôi bên cùng có lợi mà thôi. Hơn nữa anh yên tâm, tôi sẽ gửi đến anh ba mỹ thiếu nữ là vụ vật trời ban. Chỉ là hơi khó huấn luyện một chút mà thôi."

Lam Nhược Nhược nói lời đó có rất nhiều ẩn ý, dù sao con người thích trình phục như Báo Đen khi nghe xong câu này chắc chắn sẽ rất có hứng thú.

Quả nhiên Báo Đen nghe lời cô ta nói xong thì ánh mắt tàn độc của hằn ta lóe lên vài phần thích thú: " Nếu tam đương gia có nhã ý như vậy thì tôi quả thực không nhận là không được rồi."

" Tốt, hợp tác vui vẻ."

" Hợp tác vui vẻ."

Sau khi cúp điện thoại, ánh mắt Báo Đen có chút kích động nhìn về những mỹ thiếu nữ toàn thân đầy máu ở đằng kia, có rất nhiều người không chịu nổi đánh đập đã ngất đi.

Đột nhiên có một người phụ nữ chạy tới chỗ hằn, nhưng chạy được vài bước lại bị những tên đàn ông man rợ kia bắt lại.

Người phụ nữ kia cố gắng dùng hơi sức còn lại của mình cố gắng vùng vẫy đến dưới chân của Báo Đen, cô ta dùng bàn tay đầm máu của mình ôm lấy chân Báo Đen, nước mắt dần dựa nói: " Tôi xin ngài, tôi cầu xin ngài, ngài tha cho tôi đi. Từ nay về sau ngày nói gì tôi cũng nghe theo, ngài đừng đánh nữa, tôi cầu xin ngài. "

Cô ta càng nói càng lộn xộn, càng nói nước mắt càng chảy ra, nơi này là địa ngục, tất cả mọi thứ đều là địa ngục.

Nhưng Báo Đen vẫn đứng bất động, gương mặt dour trong bóng tối của hằn vẫn không có chút thay đổi, hằn vẫn như vậy không quan tâm đến sự dơ bẩn của người phụ nữ kia. Nhưng ánh mắt hằn nhìn người đàn ông kia tuyệt đối như nhìn một kẻ chết.

Người đàn ông kia hoảng sợ, hằn ta gạt mạnh người phụ nữ kia về chỗ cũ, trong miệng còn lẩm bẩm: " Thứ tiện nhân này, mày không muốn sống nữa rồi sao." Hằn ta vừa nói vừa lấy roi quất mạnh vào người phụ nữ kia.

" Dừng tay." Đột nhiên Báo Đen nghĩ đến cái gì đó. Hằn đến cạnh người phụ nữ vừa rồi, từ từ ngồi xuống cạnh người phụ nữ kia: " Cô nói chỉ cần không đánh cô nữa, cô cái gì cũng làm có phải không."

Người phụ nữ kia nghe vậy thì vui mừng gật đầu, chỉ cần không ở đây chịu sự đánh đập như địa ngục này cô cái gì cũng chịu: " Phải phải."

Báo Đen nghe câu trả lời của cô ta, thì ánh mắt trở nên không vui, hằn lạnh lùng cười: " Vậy thì cô đi chết đi." Nói rồi hằn rút một con dao lưu loát đâm vào tim người phụ nữ kia.

Máu tươi vung vãi đầy sàn nhà, ánh mắt người phụ nữ không dám tin nhìn người đàn ông tàn nhẫn trước mặt. Cô ta cứ như vậy mà chết đi. chết với những vết thương loan lỗ máu.

Báo Đen từ tốn đứng dậy, lau những vết máu dính trên mặt. Về mặt hằn vẫn lạnh lùng như cũ, hằn thích cảm giác chinh phục, chinh phục được rồi thì vật đó chẳng còn một giá trị nào cả.

Người đàn ông đánh người phụ nữ lúc này cũng không nhận được rung mình, hằn ta biết Báo Đen trong hắc đạo là loại người gì, vì thế người phụ nữ vừa rồi quả thực vô cùng ngu ngốc.

Tại một căn phòng khác, Lam Nhược Nhược khoác một bộ đồ tắm khiêu gợi nằm trên giường.

Cách đó không xa, một người đàn ông đang đứng trước cửa sổ, bóng tối che đi một nửa thân hình của hắn.

"Boss, tôi đã liên hệ với Báo Đen, việc lần này chắc chắn sẽ thành công."

Người đàn ông kia cầm một ly rượu, hắn ta nhấp một ngụm rượu, giọng nói quý dị tàn nhẫn: "Cô cứ liệu sự mà làm, tôi muốn Hạ gia mỗi một người đều phải thân bại danh liệt."

Lam Nhược Nhược cũng cười, cô ta từ trên giường đi xuống. Lã loi ôm lấy vòng eo của người đàn ông kia: "Boss yên tâm, tôi sẽ khiến cả Hạ gia sống không bằng chết."

Vừa nói, ánh mắt cô ta lại càng tàn nhẫn hơn.

Hạ Diệp Kỳ, là cô xui xẻo chọc giận BOSS, nên cô đừng trách tôi tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Gặp Người Quen

Sáng hôm sau Hạ Diệp Kỳ ôm một bộ dạng gấu trúc đứng trước gương.

Cô nhìn đi nhìn lại càng thấy mình thực thảm hại. Hai mắt thì thâm quầng, đôi mắt càng nhìn càng không có hồn.

Tối qua cô mất ngủ mà lý do cô mất ngủ chính là phần khích quá nên mất ngủ, cứ nghĩ chụp được đồng ảnh kia cô cảm thấy độ mặt dày của mình cao phết.

"Cô còn định đứng trong này bao lâu nữa." Một giọng nói lạnh lùng sau lưng khiến cho sống lưng cô lạnh toát.

Hạ Diệp Kỳ khó khăn quay đầu, chỉ thấy người nào đó đang dựa lưng vào cửa bày ra một bộ dáng rất không kiên nhẫn nhử mày.

Anh đã đợi cô hai tiếng, sau hai tiếng cô vẫn đứng trước gương với bộ dạng ngốc nghếch, rốt cuộc là kêu cô tới đây giúp anh hay làm trễ nải công việc của anh vậy.

Bị bộ dáng này của anh làm cho cô có chút chột dạ cuối đầu: "Cho tôi thêm mười lăm phút, tôi nhất định sẽ chuẩn bị xong."

Hạ Dật Thần nhìn cô từ trên xuống dưới sau đó miễn cưỡng phun ra một câu: "Tốt nhất là như vậy."

Sau đó anh cũng rời đi, cũng rất có phong độ đóng cửa lại cho cô, anh đi đến ghế sofa tối qua cô nằm ngủ, rất tự nhiên lấy cái điện thoại của cô lên.

Nhưng rất nhanh anh liền đặt về chỗ cũ. Ánh mắt anh ám ám nhìn về phía phòng tắm như có điều suy nghĩ.

Đợi đến khi anh hồi thần thì cô cũng đã chuẩn bị xong.

Quả thực cô chuẩn bị rất nhanh, chưa đến mười phút đã chuẩn bị xong.

Nhìn cô một thân váy dài màu đen kèm theo làn da trắng hồng nhìn thế nào cũng thực ma mị, mái tóc được búi cao lộ xương quai quẩy rũ.

Gương mặt không còn tiêu tụy như lúc nãy, đôi mắt thâm đen được một lớp phấn mỏng che đi càng nhìn càng thấy cô thực mong manh.

Hạ Diệp Kỳ nở một nụ cười xinh đẹp khi thấy anh có chút thất thần: "Anh Hạ, tôi như vậy rất tốt sao?"

Bị lời trêu chọc của cô làm cho tỉnh hẳn, anh hơi nhíu mày: "Rất xấu." Thực ra anh rất muốn khen ngợi cô nhưng nghĩ đến bộ dáng kiêu ngạo của cô, lời khen từ miệng anh phát ra lại là một lời chê.

Thấy anh chê mình cô không những không tức giận mà còn cong môi cười khiêu khích, cô bước lại gần anh, giúp anh sửa lại phần cổ áo sơ mi cùng cà vạt.

Hành động bất ngờ của cô làm cho anh có chút ngẩn ngơ.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, anh dường như có thể ngửi thấy hương thơm tự nhiên trên người cô, hơn nữa từ cô cao chỉ gần tới vai của anh, thân hình nhỏ nhắn giống như bị thân hình to lớn của anh bao trùm, càng nhìn càng vui mắt.

Trong khi anh thất thần thì Hạ Diệp Kỳ lại không cảm thấy gì, đợi đến khi cô sửa xong cà vạt thì đột nhiên cảm thấy mình hình như làm ra một động tác

kính thiên động địa thì phải.

Kiếp trước cô cũng vì người đàn ông kia mà tử tử như vậy nhưng hình như cô quên mất Hạ Dật Thần không phải là người đàn ông kia.

Hít một hơi, khoe miệng cô cố gắng nâng lên một nụ cười thản nhiên: "Chúng ta đi thôi."

Dường như Hạ Dật Thần cũng phát hiện hình như không còn sớm nữa, anh liền gật đầu. Nhưng trong lòng anh lại có một cảm xúc ảm áp không biết tên.

Hai người cùng nhau đi đến nhà hàng đã đặt trước.

Khi Hạ Dật Thần bước vào, những cô gái xung quanh nhìn không được phải nhìn thêm vài lần, vì đây quả thực là một người đàn ông hoàn mỹ, từ tướng mạo đến thân hình cao hơn một thước tám, thân hình thon dài khoác trên mình bộ âu phục đắt tiền, càng khiến anh trở nên bắt mắt,

Mấy cô gái phục vụ cũng là người phương đông mà Hạ Dật Thần lại là mẫu đàn ông lý tưởng của các cô gái phương đông nên khi thấy anh, mấy cô gái lập tức chỉnh trang phục, giả là nở một nụ cười tuyệt đẹp.

Nhưng khi thấy anh dừng lại một chút, khuỷu tay hơi cong như chờ đợi điều gì đó. Đợi đến khi họ hồi thần liền thấy một cô gái phương đông trong một bộ váy đen xé lộ ra đôi chân thon dài quyến rũ cùng xinh đẹp.

Mà cô gái này không ai khác chính là Hạ Diệp Kỳ, cô rất tự nhiên vòng tay qua khuỷu tay anh, hơi nở nụ cười chuyên nghiệp với nữ phục vụ.

Thấy được Hạ Diệp Kỳ xinh đẹp như mỹ nhân cùng với tuấn nam lạnh lùng bên cạnh, càng nhìn càng cảm thấy hợp mắt, mấy nữ phục vụ liền có chút thất vọng.

Ai nha, tuấn nam mỹ nữ, trời sinh một đôi như vậy, muốn chia cắt cũng chia cắt không được.

"Tiên sinh, tiểu thư. Không biết hai vị có hẹn trước hay là cần phòng bao riêng." Nữ phục vụ tiêu chuẩn nói, dù có chút tiếc nuối nhưng cũng hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Hạ Dật Thần lạnh lùng nhìn nữ phục vụ: "Phòng 125."

Chỉ lạnh nhạt nói tên phòng cũng không nói thêm bất cứ điều gì nhưng người phục vụ liền hiểu, cô ấy lập tức dẫn hai người đến phòng 125.

Khi vừa vào phòng đập vào mắt hai người là kiểu trang trí khá đơn giản, chỉ có một bàn tròn lớn, xung quanh mỗi góc tường được trang trí thêm bốn chậu cây lớn, ở giữa được treo một bức tranh nghệ thuật nổi tiếng.

Trong phòng có hai người đàn ông và một người phụ nữ hết sức là sặc sỡ.

Một người đàn ông mặc âu phục màu xám, gương mặt cương nghị có vài phần âm độc, được người phụ nữ ăn mặc sặc sỡ nép vào lòng không ngừng vuốt ve, còn hẳn thì ngã ngóm uống rượu, ánh mắt đánh giá Hạ Dật Thần lại đánh giá Hạ Diệp Kỳ, nụ cười thêm vài phần thâm ý: "Thần, đến trễ rồi đấy. Hơn nữa còn mang theo một đại mỹ nhân như vậy, thực hiếm thấy."

Hạ Dật Thần không để ý đến lời châm chọc của tên kia, ngược lại rất tự nhiên dắt cô đến ghế ngồi gần đó. Hạ Diệp Kỳ khoe miệng giật giật khi bị ánh mắt ghen tị của nữ nhân kia bắn đến.

Vì sao cô cứ có cảm giác người phụ nữ kia chỉ cần có cơ hội liền xé rách cô vậy.

Hơn nữa lại nhìn người đàn ông đeo gọng kính đen, Hạ Diệp Kỳ liền nở nụ cười.

Lại gặp người quen rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Nhà Thiết Kế Nổi Tiếng Với Cánh Bướm Đêm

Vì sao cô cứ có cảm giác người phụ nữ kia chỉ cần có cơ hội liền xé rách cô vậy.

Hơn nữa lại nhìn người đàn ông đeo gọng kính đen, Hạ Diệp Kỳ liền nở nụ cười.

Lại gặp người quen rồi.

Hạ Diệp Kỳ vừa ngồi xuống ghế vừa nở nụ cười xinh đẹp: "Anh Mạc, chúng ta lại gặp lại nhau rồi."

Người mà cô gọi là anh Mạc chính là Quân Mạc, nhị thiếu gia nhà họ Quân, cũng chính là một người tài tại trường thiết kế của cô hơn nữa Quân Mạc còn là bạn thân của Tuấn Phi.

Quân Mạc là mẫu đàn ông cổ điển điển hình, hần khá bảo thủ trong cách ăn mặc và cặp kính gọng đen dày cộm lúc nào cũng đi theo hần, che đi gương mặt tuấn mỹ vốn có nhưng vẫn tôn lên một sự cấm dục mà chỉ cần là phụ nữ đều muốn đập vỡ sự cấm dục này.

Hần dương đôi mắt hồ phách của hần lên nhìn cô: "May, đã lâu không gặp. Ba năm không gặp lại đẹp lên không ít rồi." Hơn nữa hần cũng rất vui khi cô buông được nỗi ám ảnh về sự ra đi của người kia.

Cô cũng cười ngượng: "Anh Mạc, anh lại quá khen rồi. Ba năm không gặp, Anh Mạc lại cấm dục hơn không ít."

Nghe lời cô nói Quân Mạc cũng vui vẻ cười hắc hắc, nói thật bình thường nhìn Quân Mạc có vẻ ôn hòa nhưng rất ít khi cười to như vậy, nhưng kì lạ mỗi lần hần gặp May, tâm tình của hần liền tốt lên không ít.

Người đàn ông ngã ngóm kia cong đôi chân mày rậm của mình lên, ánh mắt thích thú nhìn Quân Mạc: "Mạc, cậu cũng quen vị mỹ nữ này sao?"

Quân Mạc không trả lời hần, ngược lại ánh mắt chán ghét liếc nhìn hần tỏ vẻ không quan tâm.

Người đàn ông ngã ngóm thấy vậy cũng không tức giận, ngược lại hần ta còn vô cùng mặt dày đưa đôi bàn tay thon dài của hần đến trước mặt cô: "Vị tiểu thư xinh đẹp này, tôi tên là Ris, rất vui được gặp cô."

"Rất vui được gặp anh." Không nhiệt tình như hần ta, cô chỉ đơn giản quăng ra một câu.

Vậy là tay của Ris dừng ở trên không mấy giây cũng không thấy người con gái kia đưa tay ra, hần ta liền biết cô hình như bài xích hần.

Ris thu tay lại ho khan vài tiếng sau đó ôm lấy người đẹp bên cạnh.

Người đẹp bên cạnh đương nhiên cũng nhìn thấy một màn này, cô ta khinh thường nhìn Hạ Diệp Kỳ, giọng điệu châm chọc nói: "Đầu năm nay thực lắm hồ ly, quyến rũ lên giường với một người đàn ông chưa đủ, lại muốn quyến rũ thêm vài người đàn ông khác. Boss à, anh phải nhìn thật kĩ nha, người ta chỉ tâm tâm niệm niệm anh thôi."

Người phụ nữ vừa nói vừa quyến rũ dựa vào lòng Ris giống như một con rắn không ngừng uốn éo khiêu khích.

"..." Hạ Diệp Kỳ và Ris khó có dịp cùng một biểu cảm, cả hai khóe mắt đều co rút như nhau.

Người này nói người ta nhưng tại sao lại không nhìn mình đang làm cái trò gì vậy.

Quân Mạc thì hơi nhíu mày, trừng mắt cảnh cáo Ris, ý bảo hần quản tốt người phụ nữ của mình.

Hạ Diệp Kỳ cả người phát lạnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn qua người phụ nữ kia: "Hàng này kiếm ở đâu ra vậy? Nếu không biết điều như vậy thì quăng đi."

Bị ánh mắt lạnh như băng của anh miểu sát, Ris rút cuộc chịu không nổi buông lỏng tay đang ôm người phụ nữ sắc sỡ kia ra: "Đi đi."

Người phụ nữ kia bị tình cảnh này làm cho khó chịu, cô ta cong khóe môi úy khuất về loại trên ngực Ris: "Boss à, anh nở lòng nào tuyệt tình đuổi người ta như vậy. Người ta sẽ thương tâm nha."

Cô ta thấy Ris im lặng cuối đầu thì càng nũng nịu hơn: "Người ta cũng nói đâu có sai, anh đứng đối xử như vậy với người ta mà." Càng nói cô ta càng đắc ý nhìn Hạ Diệp Kỳ.

Hạ Diệp Kỳ chọn không thêm quan tâm đến cô gái kia, cô cầm lấy ly rượu nhấp một ngụm sau đó thỏa mãn gật đầu.

Lại nghe tiếng rống phát ra từ miệng Ris: "Cút, hoặc là tôi cho người mời cô đi." Ris cũng không còn ngã ngóm ngược lại lúc phát uy lại khiến cho các cô gái nhỏ cảm thấy sợ hãi.

Cô gái kia nước mắt rung rung không tình nguyện đi ra khỏi phòng.

Đợi khi cô ta ra khỏi phòng Ris lại lần nữa khôi phục dáng vẻ ngã ngóm: "Thần, Mạc, hai cậu lần này gọi tớ đến đây có việc gì." Vừa nói hần vừa nhiệt tình búng điện về phía cô.

Quân Mạc tất nhiên cũng thấy, hần ôn hòa nói: "Ris, cậu còn bằng điện nữa tôi sẽ cho cậu thử thuốc mới chế thành của tôi đây."

Nghe lời cảnh cáo của Quân Mạc, sống lưng Ris lạnh ngắt. Hần ta tất nhiên biết loại thuốc mới kia là thứ gì, chỉ cần thử một giọt hần ta nhất định sẽ phải hối hận cả đời cho mà xem.

Thấy Ris ngoan ngoãn ngồi im không dám ho he gì thì Quân Mạc hài lòng gật đầu: "Thần, lần này bản hợp đồng thiết kế ở Anh chắc dao lại cho bên cậu rồi."

Hạ Diệp Kỳ hiểu thì ra hai người đàn ông này chính là trợ thủ tại mỹ cho Hạ Dật Thần cũng là nơi đại bản doanh của Hạ gia đi.

Nghe xong lời Quân Mạc nói thì Ris trợn mắt nhìn hấn như sinh vật ngoài hành tinh. Phải biết hạng mục thiết kế lần này được đưa cho Quân Mạc là hợp lý nhất vì dù sao hấn cũng là thiên tài thiết kế ở Anh, chỉ cần là bản thiết kế được đưa ra dưới tên Mạc đều bán với giá trên trời, vậy mà hấn lại nhường cho Thần. Hấn đúng là điên rồi.

"Quân Mạc, cậu phát điên cái gì vậy?"

Nhưng mà hình như thấy Ris chưa đủ đã kích, Hạ Dật Thần không có ý kiến gật đầu đồng ý: "Tốt."

Tốt cái em gái cậu chứ tốt.

Bộ dáng ngẫ ngớm của Ris không còn, hấn hứ mũi không tán thành: "Đây hai người kia. Quyết định cũng phải hỏi ý kiến tôi chứ, ông đây còn chưa tốt."

Lại nói đến một người ngoại quốc lại dùng tiếng của người thành phố A nói lên câu ủy khuất như vậy, lại còn rõ ràng như vậy thật khiến người ta chịu không nổi mà.

Quân Mạc lại cực kì ôn hòa nhìn Ris: "Sao, cậu có ý kiến gì sao?" Ánh mắt của hấn rất rõ ràng, chỉ cần không đúng ý hấn Ris liền chết chắc.

Nhưng Ris vẫn không phục, cau mày khó chịu: "Ý kiến, tất nhiên có. Bản thiết của cậu nhiều tiền hơn. Hơn nữa nếu đưa qua cho Thần, bên đó không có người nào tốt hơn cậu, việc như vậy tôi không đồng ý."

"Sao cậu biết bên thần không có người tài hơn tôi."

"Nói thừa, cậu là Mạc thiên tài thiết kế đấy ngoại trừ May ra thì ai so sánh với cậu được chứ. Chấn lễ bên Thần lại có kẻ biến thái May sao."

Ris nói xong một hơi thì ngừng lại, thấy ánh mắt tán thưởng của Quân Mạc thì hấn kinh ngạc đến há hốc mồm: "Đừng nói là bên Thần có May."

"Chính xác, hiện tại cậu có ý gì không."

Mất Ris hưng phấn reo lên, ý kiến nào dám ý kiến chứ, hấn mừng còn không kịp: "Thần, đây là sự thật sao? Bên cậu thật sự mời được 'cánh bướm đêm' của LONDON sao?"

Hạ Dật Thần vừa nhấp rượu vừa lạnh nhạt phun ra một chữ: "Ừ."

Nghe câu chắc chắn của anh thì hấn lập tức muốn bay lên trời.

"Thực tốt quá, vậy dự án này đưa cho cậu. Còn nữa Thần tớ muốn xin chữ kí của người kia, cậu có thể cho tớ biết người đó là ai không. Mà vì sao cậu có thể mời được người đó. Nhanh tiết lộ một chút."

Một bên Ris đang lải nhải một bên Quân Mạc đang thâm ý nhìn biểu hiện vô cùng bình thường như không liên quan đến mình của cô.

Hạ Diệp Kỳ cũng chỉ cười nhạt, không để ý. Dù sao hư danh đó cũng là của nguyên chủ chứ không phải là của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tâm Sự Cùng Quân Mạc

Bốn người bọn họ ngồi trong phòng ăn nói chuyện mà thường đều là Ris ba hoa còn ba người ngồi nghe, dù sao thì cả ba người đều là người có tính kiên nhẫn, nghe một tên ba hoa nói chuyện hấn một chữ ba người không mệt.

Mọi người cùng nhau trong nhà hàng khoảng hai tiếng thì tự động chia tay trong quyết định bản thiết kế mới sẽ do Hạ Dật Thần xử lý.

Khi cô chuẩn bị cùng Hạ Dật Thần rời đi thì Quân Mạc lại xuất hiện trước xe của hai người.

Hấn vĩnh viễn một bộ dạng ôn nhu, nhưng cô biết rõ con người hấn tâm có bao nhiêu lạnh lẽo.

Quân Mạc dịu dàng nhìn cô cùng Hạ Dật Thần, nụ cười nhạt nhẽo cùng với ánh mắt không rõ ý tứ: "Thần, cậu có thể cho tớ mượn vị mỹ nhân này một chút được không."

Hạ Dật Thần chơi cùng với hân từ nhỏ, tự nhiên anh cũng rất rõ con người của người này, hiếm khi người thoát nhìn ôn nhu này lại để ý đến một nữ nhân, xem đúng như anh nghĩ cô chính là 'cánh bướm đêm', không nhìn ra em gái mà mình lúc trước không coi trọng lại là một nhân vật phong vân như vậy.

Anh lạnh lùng gật đầu rồi tự động tránh đi chỗ khác nhường không gian riêng tư cho hai người.

Nhìn bóng lưng đi xa của anh Quân Mạc có hơi suy ngẫm điều gì đó.

Thấy hân thất thần Hạ Diệp Kỳ cũng đột nhiên nổi hứng trêu chọc: "Anh Mạc, không phải anh thích anh ấy đấy chứ."

Nghe đến lời trêu chọc nghịch ngợm của cô, Quân Mạc không khỏi dờ khóc dờ cười. Nha đầu này mấy năm không gặp vẫn còn tính cách thích trêu chọc hân như vậy.

Nhớ ngày xưa nha đầu này tuy là một nhân tài kiệt xuất nhưng lại là một kẻ lưu manh điển hình khiến cho lão sư cũng phải đau đầu.

"Nha đầu, em không trêu chọc anh em liền chết à." Quân Mạc thờ dãi ngao ngán nói.

Bị bộ dạng bất đắc dĩ của hân làm cho buồn cười, cô cũng cong khóe miệng nở một nụ cười xinh đẹp: "Ấy ấy, anh Mạc đừng bày ra bộ dáng như vậy, nếu mấy cô gái thâm thương trộm nhớ anh thấy được, chắc chắn sẽ không buông tha cho em"

Quân Mạc bất đắc dĩ bóp chán: "Nha đầu, anh có chuyện muốn nói nghiêm túc với em, em dự định sẽ trốn tránh thân phận của mình đến khi nào? Anh nhận được một số tin tức rằng Lam Nhục Nhục và Báo Đen đã cùng nhau thương lượng một hiệp nghị, mà đối tượng thương lượng là em cùng Tiểu Nhu."

Vừa nói sắc mặt ôn nhu của Quân Mạc cũng biến mất, thêm vào đó là một vẻ mặt đầy âm trầm đáng sợ, hân có cái gián điệp bên trong Báo Đen và cũng mới biết được việc này, nếu như Hạ Diệp Kỳ không về London chỉ sợ sẽ có nguy hiểm đến với nha đầu này.

Nghe lời nói của Quân Mạc, cộng thêm vẻ mặt âm trầm của hân, cô tất nhiên biết được việc này xem ra không đơn giản như cô nghĩ.

"Bọn họ sẽ không đánh chủ ý lên đầu Hạ gia ở đây chứ?"

Quân Mạc lắc đầu: "Không phải. Đoán chừng bọn họ cũng không biết gốc rễ của Hạ gia, nhưng kế hoạch em nuôi lâu như vậy nếu lần này mà bị bọn chúng đào lên. Tính mạng em khẳng định bị uy hiếp."

Có một sự thật mà ít người biết đến đó chính là Hạ gia nổi tiếng ở thành phố A chưa là gì, đó chẳng qua là một gia đình nhỏ mà thôi.

Hạ gia ở thành phố A vốn là một nhánh nhỏ của đại gia tộc Hạ gia tại ban california nước Mỹ, một trong những gia tộc thương nghiệp lớn trên thế giới.

Hạ Dật Thần sẽ được kế nhiệm làm gia chủ đời tiếp theo còn Hạ Diệp Kỳ nguyên bản con ruột của Hạ gia lại không có một chức vị gì trong gia tộc.

Điều đó khiến cho nguyên chủ khá bất mãn về gia tộc nên khi đến LONDON ngoài việc học thiết kế cô ấy còn dùng mười năm ở anh của mình để dựng lên một thế lực ngầm cho mình, mà Quân Mạc chính là một quân cờ của nguyên chủ đặt vào gia tộc Hạ gia.

Mà theo như lời Quân Mạc, nếu như chuyện cô là con cháu Hạ gia lại nuôi một đội quân hùng hậu tại anh thì bọn người của gia tộc cùng đám người Lam Nhục Nhục sẽ bắt đầu cần xé cô, cô ở giữa lại không có khả năng tiêu diệt nhiều phía như vậy, nên chắc chắn sẽ rơi vào thế bị động.

Hạ Diệp Kỳ chẳng khác nào một miếng cá bị ép ở giữa, đám người kia tùy thời mà nuốt mất.

"Anh Mạc, em biết tiếp theo nên làm gì rồi. Anh đừng lo lắng cho em, hơn nữa chúng ta cũng nên tạm biệt thôi, nếu không sẽ có người nghi ngờ đấy."

Nói rồi cô hơi liếc mắt nhìn về phía Hạ Dật Thần đang đứng ở phía xa, anh tựa lưng vào tường như đang suy nghĩ một điều gì đó.

Quân Mạc cũng nhìn qua Hạ Dật Thần phía xa, ánh mắt ám ám lên một điều gì đó: "Nha đầu, anh với hân chơi với nhau từ nhỏ. Người kia rất đáng sợ, nếu như có thể thu phục liền thu phục còn không thể thu phục thì dùng sắc dụ hân đi. Có hân kế hoạch của em nhất định sẽ không có vấn đề gì."

Nghe lời của Quân Mạc thì mặt cô liền đen lại, người này cũng thực là, bảo cô lấy sắc dụ đại BOSS, chẳng khác nào bảo cô tự sát.

"Anh Mạc à, anh muốn chết phải không" Hạ Diệp Kỳ âm trầm nói.

Có kí ức của nguyên chủ, cô đương nhiên biết được người đàn ông kia có bao nhiêu là nguy hiểm, chỉ cần sơ xuất, anh ta liền không khách khí hút khô máu của cô, vì vậy người này vẫn không nên đắc tội a~

Quân Mạc thấy bộ dáng này của cô thì tâm tình đột nhiên có chút vui vẻ có vẻ như cô không còn quá để ý sự ra đi của người kia, như vậy cũng tốt ít nhất nha đầu này sẽ không vì người kia mà đau lòng nữa.

Hân hơi vỗ vai của cô nở một nụ cười ma mãnh, còn không kiên dè đưa cho cô một lọ thuốc bằng thủy tinh có chất lỏng trong suốt ma mị." Thử tốt đấy,

nếu không thu phục được em liền cho hấn uống cái này."

Dứt lời hấn cũng đi lại chỗ Hạ Dật Thần đứng để lại mỡ nữ nào đó ngổn ngang trong gió nhìn bình thuốc trên tay mà có điều suy nghĩ.

Cái này sẽ không phải là thuốc kích dục trong truyền thuyết chứ?

Quân Mạc đưa cho cô làm gì?

Hay là bảo cô dùng sắc dụ thật?

Cô cũng không có điên mà dùng thứ quỷ quái này đâu.

Hạ Diệp Kỳ muốn quăng nó đi nhưng lại nghĩ đến cái gì đó, cô quyết định bỏ nó vào túi sách của mình.

Bỏ đi, biết đâu sau này còn dùng đến thì sao?

Nhưng cô không biết cái thứ thuốc quỷ quái này thực sự phát huy tác dụng lấy sắc dụ người.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Gia Tộc Hạ Gia

Sau khi bàn công việc về bản thiết kế xong, hai người lại ở Mỹ bàn thêm một số dự án đấu thầu đang chuẩn bị về nước thì lại xảy ra sự cố.

Đó là vào một buổi sáng tự nhiên từ đâu xuất hiện một đám người mặc đồ đen, rất không khách khí mời cả hai người đến một nơi.

Ngồi trên xe, Hạ Dật Thần vẫn bộ dáng ngán năm không đổi, mí mắt cũng không thèm nâng. Anh chỉ bình tĩnh ngồi đó, giống như cả một đám người này không ai có thể làm khó được anh.

Còn về phần Hạ Diệp Kỳ thì hơi cau mày suy nghĩ, dường như cô cũng nhận ra phần nào đám người này là người của ai.

Rất nhanh cả một đoàn xe dừng lại một tòa biệt thự rộng lớn, ở hai bên cổng tòa biệt thự này là một hàng người mặc đồ đen với bộ dáng cao to vạm vỡ.

Điều đáng chú ý ở đây không phải là đám người cao to vạm vỡ mặc đồ đen mà điều đáng chú ý là ở giữa hai hàng người kia lại là một bóng dáng quý mị của một cô gái có thân hình bốc lửa trong bộ âu phục màu đen, nhìn như thế nào cũng thể hợp mắt được.

Khi thấy Hạ Dật Thần và Hạ Diệp Kỳ thì người phụ nữ kia hơi cuối đầu cung kính nói:

"Chào mừng thiếu gia trở về." Cô ta vừa dứt lời cả một đoàn người cũng nghiêng mình kính cẩn chào anh: "Mừng thiếu gia trở về."

Từ đầu đến cuối họ coi Hạ Diệp Kỳ như không khí, bởi bọn họ xem loại người không biết như cô không xứng làm tiểu thư Hạ gia đích thực.

Hạ Diệp Kỳ cong khỏe môi, cô không để ý cười cười. Danh môn gì đó đối với cô chỉ là phù du vì dù sao lúc nhỏ cô là trẻ mồ côi, tất nhiên là không thích cái kiểu tranh đấu trong gia tộc gì, lại càng không thích làm tiểu thư trong một gia tộc máu lạnh như này.

Mà Hạ Dật Thần hơi nhíu mày nhìn người phụ nữ đang đứng giữa kia, nhân nhạ phun ra một câu: "Đây là nhị tiểu thư, từ sau vẫn nên biết thân phận mình một chút."

Dứt lời đôi mắt anh sắc lạnh nhìn về phía người phụ nữ kia, có vẻ chỉ cần người phụ nữ kia không chào anh lập tức liền phế cô ta.

Bị ánh mắt cảnh cáo của anh nhìn có chút khó chịu nhưng không thể không chào, chỉ đành miễn cưỡng nhìn cô bằng con mắt chán ghét: "Tiểu thư, chào mừng ngài đến đây."

Lời cô ta rất rõ ràng, thiếu gia là mừng ngài trở về còn tiểu thư là chào mừng ngài đến đây, loại đả ngôn như vậy thực đúng là không thể chấp nhận.

Mà đám người kia nghe lời cô ta chào cũng chỉ miễn cưỡng nói một câu giống vậy, không hề có tinh thần chào đón một chút nào.

Hạ Diệp Kỳ chỉ cười nhạt: "Sau này không cần chào."

Lời của cô vừa dứt toàn trường im lặng, vị tiểu thư này ý tứ có phải hay không quá rõ ràng đi.

Cũng chính lời này của cô dần đánh thức cô gái kia, cô ta xám mặt sau đó lấy lại bộ dáng tươi cười.

"Nhị tiểu thư, phải chào chứ. Cô mới chính là chủ nhân a~" Lời này rõ ràng là nói cho Hạ Dật Thần nghe.

Nhưng mà cô ta nghĩ nhiều rồi Hạ Dật Thần căn bản không giận mà ngược lại chỉ hơi nhú mày xem như nghe không lọt lời của cô ta vào tai.

"Huệ Văn, nên nhớ bổn phận của mình một chút, đừng quá phận." Đột nhiên một tiếng nói âm trầm vang lên. Mà chủ nhân của giọng nói này không ai khác chính là Quân Mạc.

Quân Mạc vẫn bộ dáng như thường ngày, hần ôn nhu bước đến, nhưng cả người hần đều tỏa ra một loại khí chất đáng sợ.

Huệ Văn là người phụ nữ xinh đẹp kia thấy cô ta không mở miệng nữa không nói gì nữa, Quân Mạc hơi cong người trước mặt Hạ Diệp Kỳ: "Xin lỗi tiểu chủ nhân, mừng tiểu chủ nhân trở về." Hần không cong người trước mặt Hạ Dật Thần bởi vì trong lòng hần Hạ Dật Thần là bạn còn cô mới chính là tiểu thư đích thực.

Mà đám người xung quanh kia nghe vậy cũng hít một ngụm khí lạnh, cuối thấp đầu không nói gì.

Hạ Diệp Kỳ cười cười: "Anh Mạc khách khí rồi."

"Đó là lễ nghi, không phải khách khí." Sau đó hần quay qua nói với một người gần đó: "Nhanh đưa tiểu chủ nhân vào trong, còn ngây ngẩn cái gì."

Người bị hần điểm danh cũng lập tức phản ứng: "Thiếu gia, tiểu thư, mời đi bên này."

Đội hai người đi xa người phụ nữ xinh đẹp kia cũng muốn rời đi lại bị Quân Mạc kéo lại: "Huệ Văn, tôi nói cho cô biết nếu cô còn không an phận. Cô đừng trách tôi tuyệt tình."

Huệ Văn cũng cười, cô ta cười một cách đắc ý: "Con mắt nào của anh thấy tôi quá phận."

Cầm cô ta nâng cao, cô ta không tin người khôn khéo như cô ta lại dễ bị người khác bắt bài được.

A! Cô ta khiêu khích hần sao, đuôi mắt của Quân Mạc lại lóe lên cái gì đó: "Hai mắt của tôi đều thấy. Hơn nữa còn thấy rất rõ."

"Anh..." Huệ Văn nhú mày, đôi mắt xinh đẹp của cô ta nổi lên tia tàn độc, giống như chỉ cần hần phật ý cô ta, cô ta liền giết chết hần.

Nhưng mà Quân Mạc không những không sợ, lại còn bồi thêm một câu:

"Huệ Văn với thân phận của cô, thấy chủ nhân không cho chủ nhân vào nhà nhanh lại cố tình đứng đây ba hoa cái gì."

Lần này đến lượt cô ta nghẹn lời. Thấy cô ta im miệng Quân Mạc cũng cười tàn nhẫn: "Huệ Văn, có những cái gia chủ có thể dung túng cô, nhưng cô dám nổi sát ý với người kia thì cô chắc chắn sẽ sống không bằng chết."

Nói rồi hần quay qua đám người đồ đen kia: "Các người cũng tự biết chủ nhân của mình là ai, tôi không rảnh để nhắc nhở từng người. Nếu các người còn giống như hôm nay thì đừng trách tôi."

Dứt lời thì Quân Mạc cũng bỏ đi bỏ lại cô gái tên Huệ Văn đang nhìn hần bằng ánh mắt như rắn độc.

Quân Mạc, muốn cảnh cáo tôi anh vẫn chưa đủ tư cách.

(Góc nhỏ tâm sự tại nhà tác giả)

Tiểu An: Xin chào Anh Mạc, cảm giác của anh khi lần đầu nằm trên một người đàn ông là như thế nào?

Quân Mạc: Cảm xúc chẳng ra sao.

Tiểu An bắt mắt nhìn hần: Anh Mạc, anh không thể dối lòng như vậy. Em sẽ mách anh Thiên vì anh bảo nằm anh nằm trên anh ấy chẳng có cảm xúc gì cả.

Quân Mạc lập tức đáng thương: Ấy đừng, thực ra thì cảm xúc cũng không tệ.

Tiểu An hài lòng gật đầu: Thật ra Anh Thiên ngoài cái mã phong tình, phụ nữ nhiều như nước. Thật ra nằm dưới rên cũng rất tốt.. trời sinh làm thụ.

Tiết Hạo Thiên đen mặt: HAI NGƯỜI CÁC NGƯỜI MUỐN CHẾT À. Ông đây là THẮNG là THẮNG ... Nằm dưới cái em gái các người.

Tiểu An cùng Quân Mạc không hẹn cùng nhau đi trốn. BOSS khủng đến, chạy thôi...huhu

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Bị Người Ta Đè Ép.

Bên kia giường cung bật kiếm thì bên này cũng không khác gì.

Hạ Diệp Kỳ cong khoe môi không khách khí châm chọc người bên cạnh: "Cảm giác bị thuộc hạ làm lơ có tốt không."

Phá lệ lần này Hạ Dật Thần không những không vui, ngược lại còn nở nụ cười cực kì khuyh thành: "Vẫn nên hỏi cô cảm giác như thế nào, không phải sao?"

"Hừ, con nuôi cũng chỉ là con nuôi. Có gì tài giỏi." Cô dùng ánh mắt đầy ý cười nhìn anh mà anh cũng hiểu ánh mắt của cô là gì nên cũng hết sức thuận theo cô.

Anh thật ra chán ghét vở kịch này, nhưng anh biết không làm như vậy người phía sau sao lộ được đuôi cáo già chứ: "Vẫn còn đỡ hơn người không đáng tin."

Nghe lời anh, cô lựa chọn im lặng.

Nhưng đôi mắt của người dẫn đường sáng lên vì lời thoại của hai người này đúng ý của chủ thượng thật, xem ra lời đồn hai người này không hòa thuận là thật.

Thấy bóng lưng vui vẻ của người dẫn đường, đuôi mắt của Hạ Diệp Kỳ thần kì lóe lên ánh sáng. Đúng như dự đoán của cô, đám người này muốn dùng kế hoạch khiến cho cô cùng anh không hòa thuận, tự động chém giết lẫn nhau đến lúc đó họ là kẻ ngư ông đắc lợi.

Trong lúc cô đang suy nghĩ thì người dẫn đường đã dẫn cô đến trước phòng khách của biệt thự. Ở phòng khách là một lão nhân gia râu tóc bạc phếch, một bộ dáng hiền từ nhìn cô cùng Hạ Dật Thần.

"Quân lão." Hạ Dật Thần thấy người này cũng chỉ lạnh nhạt thừa hai chữ xem như coi trọng trường bối.

Còn về phần Hạ Diệp Kỳ cô lại có chút nhiệt tình hơn rất nhiều, cô cong khoe môi nở một nụ cười hết chỉ là nhu thuận, chạy lại nũng nịu kéo tay ông ta: "Quân Lão, cháu rất nhớ ông nha."

Thấy bộ dáng không thay đổi của cô thì Quân Lão trong lòng cũng thả xuống đề phòng, vì mấy ngày trước ông nghe được tin tức nha đầu kia đổi tình, không ngang ngạnh nữa mà tin tức này tất nhiên không tốt cho ông rồi.

Tất nhiên thì vị lão thúc thúc nhìn có vẻ hiền từ này có bao nhiêu phần là rắn độc sợ không ai hiểu rõ hơn cô, nhớ khi nguyên chủ ở Anh lão ta cho sát thủ cấp cao ám sát nguyên chủ mấy lần suýt chết, làm sao có thể là người hiền lành gì.

"Thiếu gia, tiểu thư. Lâu rồi không gặp, hai người cũng lớn thật nhanh." Ông ta đứng dậy, hiền từ nhìn hai người, trong ánh mắt có một mảnh âm trầm không biết tên.

Anh lạnh lùng nhìn lão già trước mặt: "Quân lão, đúng là lâu rồi không gặp, ông vẫn còn khỏe như vậy thực rất tốt."

"Này, anh không được vô lễ với Quân lão chứ." Hạ Diệp Kỳ bắt mẫn cong môi, không đồng tình nói.

Quân lão là cáo già sao không nghe ra ẩn ý của anh, lão ta cười cười nhưng trong lòng cũng cân nhắc, xem ra Hạ Dật Thần không dễ thao túng, vậy thì ông liền chuyển hướng sang người phụ nữ ngu ngốc kia vậy.

"Ha ha, sao có thể vẫn còn khỏe được. Ta già rồi đâu giống như bộ sương tốt của người trẻ tuổi chứ." Nói rồi ông ta từ ái nhìn cô: "Tiểu Kỳ, lâu rồi không gặp. Cháu có thể bồi lão già này đi dạo một chút không?"

Mà nghe như vậy thì tất nhiên cả cô và anh đều hiểu. Lão già này đánh chủ ý lên người cô a~

Bất quá không phải đi đúng kế hoạch sao, vì vậy cô cực kì nhu thuận, còn bày ra bộ dáng đắc ý nhìn anh: "Vâng."

Sau đó cô còn cực kì hiểu lòng người diu Quân lão đi.

Nhìn theo bóng lưng của hai người, ánh mắt Hạ Dật Thần nổi lên một ánh sáng khác lạ.

Mà người dẫn đường lúc này vẫn đứng bên cạnh anh, vốn chưa hề rời đi, hần ta thuận theo kịch bản của Huê Văn nói: "Thiếu gia, ngài đừng lo lắng. Trong lòng bọn tôi, ngài mới là chủ nhân thực sự."

Phải không? Trong bàn cờ này, bất kể là Hạ Diệp Kỳ hay anh đều là quân cờ trong tay đám người kia. Chỉ cần có cơ hội diệt họ thì bọn người kia sẽ

không từ thủ đoạn.

Cái gọi là chủ nhân thực sự thật đúng là nhận không nổi.

Hạ Diệp Kỳ dìu Quân lão ra vườn hoa. Cô nhu thuận nở nụ cười thật tươi: "Quân lão, mấy năm nay gia gia có sống tốt không. Con thực sự rất nhớ gia gia mà."

Nghe lời cô nói, lão ta cũng cười vô cùng từ ái:

"Nha đầu, ta già rồi, mấy năm nay lại bị người kia chèn ép đến thở không nổi rồi."

Mà người kia trong lời lão ta, cô tất nhiên biết là ai.

Lão già này tìm sắp đình công đến nơi nhưng vẫn cáo già như vậy: "Quân lão, người yên tâm, con nhất định sẽ nhanh nhanh hạ gục hắn, cho gia gia có ngày được bình yên."

Quân lão nghe vậy thì bất đắc dĩ cười cười: "Nha đầu này, con đừng nói như vậy. Hắn là người nguy hiểm, ngay cả ta cũng thể lung lay hắn. Con cái nha đầu chỉ biết lo chơi, thật khiến cho ta không yên tâm mà."

Nghe lời bất đắc dĩ của lão thì cô âm thầm cười lạnh, người này đúng là cáo già, diễn cũng tốt như vậy thật khiến người ta khâm phục.

"Gia gia yên tâm, con tự có cách của mình." Nói rồi cô cũng phối hợp nở một nụ cười âm độc tàn nhẫn.

Thấy bộ dáng này của cô thì Quân lão cũng yên tâm hơn, lão ta cười càng hiền lành: "Nha đầu, con đừng có mà manh động biết không. Tuy ba mẹ con thương con nhưng nếu con làm loạn chắc chắn sẽ rất nguy hiểm."

"Quân gia gia, con xem giống con người không suy nghĩ như vậy sao." Nói rồi cô còn hết sức đắc ý vênh cao mặt: "Gia gia đừng lo, con sẽ khiến hắn sống không bằng chết, vì chiếm đi sự yêu thương của ba mẹ con."

Lão ta nuốt chút nữa đã ừ ra tiếng nhưng rất nhanh lại kiềm chế được.

Tốt lắm, đây chính là cái mà lão muốn nhất.

Tiểu An: Anh Thân ơi, chị nhà anh cùng người ta muốn xử lý anh kia.

HDT: Không sao.

Tiểu An: Anh không sợ chị nhà giết anh sao.

HDT: Chết trên người vợ, anh cũng cam lòng.

Tiểu An lựa chọn im lặng..

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Vừa Về Nước Đã Có Chuyện Xảy Ra.

Xong cuộc nói chuyện với lão già Quân lão thì mấy lão già kia cũng lần lượt đến làm phiền hai người.

Sau đó hai người không hẹn mà cùng nhau ăn ý diễn một vở kịch bất hòa, khiến cho đám người kia không nghi ngờ gì nữa mà thả họ về nước.

Ngồi trên máy bay, Hạ Diệp Kỳ một mình dựa lưng về phía sau. Đám người kia thực phiền phức, từng người từng người tìm cô gây phiền phức, người thì xuất hiện để lôi kéo cô người thì xuất hiện châm chọc cô.

Chuyến đi sang Mỹ lần này đúng là hút cạn tinh lực của cô mà.

Nhưng mà cái người mặt lạnh bên cạnh cũng thực tàn quá đi, một người đến anh liền lạnh lùng giải quyết một người, ngay cả mí mắt cũng không chớp, cô hiện tại thực khâm phục anh quá.

Nghĩ như vậy, đôi mắt cô long lanh nhìn người đang đọc báo bên cạnh: "Đại BOSS, mấy ngày nay anh thực sự không thấy phiền sao?"

Phiền? Hạ Dật Thần không hiểu cau mày nhìn cô, rốt cuộc cô đang nói đến việc gì vậy.

Nhìn gương mặt tuấn mỹ lạnh như băng của anh khiến cô có chút bốc đồng, anh chỉ nhíu mày cũng đẹp xuất thần như vậy thật khiến người khác ghen tị mà.

Bất quá người này thực sự là lạnh mà, cứ như vậy phụ nữ xung quanh anh chắc chắn sẽ chạy hết.

"Đại boss à, ý tôi là mấy lão già kia làm phiền anh như vậy anh không thấy phiền sao."

Lần này Hạ Dật Thần mới hiểu được cô gái nhỏ này ý kiến cái gì, anh lại nghĩ đến tình cảnh bị làm phiền hai ngày qua: "Đúng là phiền thật. Sao vậy, không quen?"

"Đương nhiên không quen rồi, mấy lão già kia nói thực nhiều, nhưng mà mấy lão già này tìm sắp đình công rồi, tóc cũng bạc hết vậy mà không ai chịu thua ai. Gia đình hào môn thực đáng sợ mà. "

Nói một hơi lại nghĩ đến bộ dáng nói chuyện lạnh nhạt của anh không khỏi suy tư: "Ngược lại anh cũng quá thần rồi, dễ dàng ứng phó bọn họ như vậy."

"Gặp nhiều sẽ quen thôi."

Gặp nhiều sẽ quen thôi, nói chuyện với anh nghe dễ quá. Đó là kịch tình tranh đấu gia tộc, đấu đến người chết ta sống đấy được không lão đại.

"Nói nghe dễ quá, theo tôi biết gia tộc nào chẳng vì chức gia chủ mà đánh nhau sức đầu mẻ trán chứ. Chẳng lẽ anh không ham sao?"

"Cô xem nhiều tiểu thuyết quá rồi. Thực ra mọi chuyện cũng không phức tạp như cô nghĩ." Hiếm khi tâm tình anh rất tốt nên bởi cô tâm sự một chút.

A! nghe anh nói cô có chút khó hiểu: "Vậy ý anh là không đấu đến người chết đến người chết ta sống sao?"

"Hạ Diệp Kỳ, tôi từng nghĩ cô rất thông minh." Vì sao hôm nay lại lảm nhảm như vậy. Hơn nữa việc đơn giản như vậy còn cần hỏi anh.

Hạ Diệp Kỳ nghe anh nói thì lập tức ngậm miệng, bắt đầu cảm thấy câu hỏi của mình thực sự quá ngu ngốc: "Tôi không thông minh như anh." Cô cong khóe môi, còn bày ra một bộ dáng bốn tiểu thư không chấp anh nữa.

Nghe được người nào đó 'khen tặng', khóe môi anh bất giác nâng lên tạo thành một đường cong tuyệt mỹ, giọng điệu cũng dịu dàng đi đôi chút: "Quá khen rồi."

Hạ Diệp Kỳ có chút ngẩn ngơ, cô khen anh bao giờ mà anh trả lời như vậy. Còn nữa người này thật sự là thuốc độc mà, chỉ một nụ cười kèm theo ba chữ với giọng điệu dịu dàng như vậy, thực sự làm cho cô rung động, muốn bỏ nhào vào anh mà...

Ôi! Tuy cô đã qua cái thời mơ mộng của thiếu nữ lâu rồi, nhưng người đàn ông này thực sự làm cho cô nhìn không được mà bị hấp dẫn a~

Hơn nữa tính cách của anh rất lạnh lùng nhưng cô biết người đàn ông này thực ra không lạnh lùng chút nào.

Phải nói là, người đàn ông mặt lạnh mang tâm hồn thiếu nữ.

Đúng rồi, chính là như vậy.

Vì vậy cô rất chi là hứng khởi, gương mặt xinh đẹp của cô đột nhiên bừng sáng lên bởi nụ cười khuyếch thành: "Hạ Dật Thần, sau này anh nên cười nhiều một chút. Tôi phát hiện ra nụ cười của anh thực sự rất hấp dẫn."

Nếu như Hạ Dật Thần biết được suy nghĩ trong lòng cô chắc chắn sẽ có chuyện vô cùng thú vị đây mà.

"Được, nghe theo cô."

Cô cứ nghĩ anh sẽ từ chối ý kiến điên rồ của cô nhưng không ngờ lại nghe được người đàn ông lạnh lùng nào đó lại rất đơn giản nhận lời, không kì kèo gì nhiều.

Suy nghĩ của cô bay cao bay xa một đoạn đợi đến khi cô hồi thần muốn nói gì thêm lại thấy anh nhắm mắt ngủ, tưởng anh quá mệt mỏi nên rất thức thời ngậm miệng.

Bỏ đi, giấc ngủ quan trọng hơn.

Hạ Diệp Kỳ cầm tấm chăn bên cạnh anh sau đó nhẹ nhàng phủ lên người anh, kiếp trước cô là y tá, những việc như thế này làm rất nhiều lần nên cô không cảm thấy gì lạ.

Chỉ là người đàn ông nào đó đang nhắm mắt giả bộ ngủ lại có một cảm giác khác thường, tâm của anh hung hăng rung động.

Người con gái này có lắm lúc làm cho anh không thể hiểu nổi. Nhưng ở bên cô anh lại cảm thấy rất ấm áp.

Khi cả hai bay về đến thành phố A đó là chuyện của mười hai tiếng sau.

Vừa bước xuống sân bay lại nhận được tin động trời. Trước khi đến Mỹ cô đã từng vẽ một bản vẽ thiết kế cho một bộ phim truyền hình.

Nhưng hai tiếng trước nhận được tin bản vẽ của cô đáng lý ra là của công ty dưới danh người thiết kế là cô, lại không nghĩ đến lại bị công ty đối thủ đánh trước.

Hơn nữa còn hung hăng bảo công ty ăn cướp bản quyền thiết kế, muốn kiện công ty.

Vì vậy sau chuyến đi dài vó cô và anh quyết định sẽ về nhà nghỉ ngơi một chút thì lại bị gọi hồn đến công ty tìm giải pháp.

Hạ Diệp Kỳ tức giận nhũn mày, gương mặt xinh đẹp của cô đột nhiên lạnh như băng.

Cuộc đời cô ghét nhất là bị người khác vu oan, hơn nữa còn trắng trợn vu oan, việc lần này đừng để cô biết được là ai, nếu không cô sẽ phé kẻ đó.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Hạ Tiểu Thư Rất Thích Trêu Chọc Người

Hạ Diệp Kỳ hốt hoảng chạy đến công ty mà không nhận ra cô chưa kịp cải trang.

Trước khi lên máy bay cô chỉ mặc đại một bộ đồ khá đơn giản, một cái áo sơ mi màu xanh nhạt cộng thêm quần jeans và đi giày thể thao, trông cô không khác gì mấy sinh viên đại học năm một năm hai.

Cộng thêm gương mặt trắng nõn, ngũ quan cân xứng, mái tóc dài được cột gọn gàng, càng nhìn càng thấy cô là một cô gái năng động, nhanh nhẹn.

Có lẽ do hấp tấp từ biệt thự của Hạ Dật Thần chạy đến công ty nên trên cái trán của cô xuất hiện vài giọt mồ hôi nhưng vẫn không ảnh hưởng đến bộ dáng xinh đẹp của cô.

Cô vừa bước vào đại sảnh đã có rất nhiều người nhận ra vì cô rất hay cùng Tiết Hạo Thiên xuất hiện trên trang đầu của bài báo. Nên vừa thấy cô có người liền nhận ra liền.

"Đó chính là Hạ nhị tiểu thư sao?"

"Người ngoài đời còn đẹp hơn trên báo a~"

"Phải. Hơn nữa mặc đồ đơn giản như vậy còn có phẩm vị hơn cả khi mặc mấy bộ đồ hở hang."

"Đúng vậy, đúng vậy. Chỉ đáng tiếc người đẹp nhưng phẩm chất thật không dám khen tặng mà."

"Người ta là người có tiền, mình không xen vào được. Hơn nữa nhìn bộ dáng hấp tấp như vậy, chắc lại gây chuyện gì đó phiền phức nữa đây."

Người kia vừa dứt lời thì một đám người cùng nhau thờ dài, người nhà giàu thật đúng là không thể khen tặng mà. Xem ra Hạ gia lại một phen đau đầu.

Sự thật đúng như họ nói, cô đúng là có phiền phức, nhưng không phải cô gây nên mà là bị người ta gây ra nhằm khó dễ cô nha.

Hạ Diệp Kỳ không để ý đến những lời bàn tán xung quanh, cô chạy nhanh vào thang máy vừa bấm thang máy vừa bấm số gọi cho Chu Tiểu Tinh.

"Chu Tiểu Tinh, nhanh lên phòng của tôi."

Vừa dứt lời thì thang máy cũng đến nơi. Cô tắt điện thoại bình tĩnh đi đến chỗ bàn làm việc của mình khó khăn ngồi xuống.

Rất nhanh Chu Tiểu Tinh cũng đến phòng làm việc của cô, so với cô thì cô nàng càng gấp như kiến bò trên chảo nóng.

Gương mặt được trang điểm kỹ càng có xuất hiện nét hoảng loạn, cô nàng hấp tấp chạy vào phòng quên luôn cả lễ nghi gõ cửa: "Tôi nói Tiểu Hạ, chuyện lần này..."

Nói đến một nửa thì Chu Tiểu Tinh ngừng lại, kinh ngạc nhìn vị tiểu thư nào đó đang ngồi trên ghế, thì lập tức phản xạ có điều kiện: " Xin lỗi Hạ tiểu thư, tôi đi nhầm phòng."

Lần này xong rồi, vì sao mình có thể nhầm lẫn như vậy, ngộ nhờ vị tiểu thư nào đó nổi giận, cô chắc chắn gánh không nổi.

Sau đó liền hốt hoảng chạy ra còn không kịp để cho Hạ Diệp Kỳ phản ứng thì người đã đi mất hút, nhưng đến khi đóng cửa thì cô nàng lại thấy tấm bảng ' Thư ký tổng giám đốc: Diệp Kỳ Hạ.'

Chu Tiểu Tinh cố gắng dụi mắt hai lần, sau đó vẫn thấy tấm bảng trên phòng vẫn như cũ không thay đổi thì hóa đá.

Vì sao Hạ tiểu thư lại ở trong phòng của Tiểu Hạ.

Người thì ở ngoài cửa đầu tranh tư tưởng, người ở trong phòng thì không thể thoát khỏi cảnh dở khóc dở cười.

Hạ Diệp Kỳ lúc này mới nhận ra lúc này nhận được điện thoại liền phi đến công ty, ngay cả đồ cũng chưa kịp thay. Lại xem bộ dáng của con chim công sắc sỡ kia, e rằng bị sốc không nhẹ khi thấy cô.

" Chu Tiểu Tinh, cô đứng ngoài đó làm gì. Nhanh vào đây. Thời gian cấp bách."

Nghe được giọng nói này, Chu Tiểu Tinh lại một lần nữa mất hồn. Cô nàng hốt hoảng mở cửa lần nữa, lại vẫn thấy Hạ Diệp Kỳ đang ngồi trên ghế của Tiểu Hạ dễ thương của cô nàng.

Chu Tiểu Tinh với bộ dáng sắc sỡ mà mặt khó khăn nặng ra một nụ cười miễn cưỡng: " Cái kia, Hạ tiểu thư, tôi lúc này có nghe tiếng của Diệp thư ký. Không biết..."

Thấy bộ dáng này của cô nàng, Hạ Diệp Kỳ đột nhiên lóe lên vài phần trêu chọc. Cô cong khóe môi.

" Cô là hỏi cô ta sao? " Hạ Diệp Kỳ hỏi đổi giọng cho giọng mình trở nên cao hơn, cô bày ra một bộ mặt nghiền ngẫm: " Cô ta sợ quá nên trốn rồi. Cô cũng biết đánh cắp bản vẽ không phải là tội nhỏ."

" Không thể nào..." Nghe được lời của cô thì Chu Tiểu Tinh liền phủ định: " Tôi rõ ràng vừa nghe tiếng của Tiểu Hạ, hơn nữa Tiểu Hạ cũng không phải người như vậy. Phiên Hạ tiểu thư ăn nói cho đàng hoàng."

Hạ Diệp Kỳ buồn cười nhìn con chim công đang xù lông trước mặt. Rõ ràng một phút trước còn sợ hãi muốn chết, một phút sau liền hóa thành gà mẹ bảo vệ con, thật sự là ngạc nhiên khôn cùng mà.

Nhưng mà cô trêu chọc chưa đã, khóe miệng cô nâng lên châm chọc nói: " Sao cô biết được cô ta không phải người như vậy. Chu Tiểu Tinh cô làm trưởng phòng lâu như vậy, nhìn qua không ít bao nhiêu người vì sao vẫn còn ngây thơ như vậy. Tôi chỉ cảm thấy cô gái kia thật là một người không có trách nhiệm, lại gian dối đi ăn cắp bản vẽ của người khác, đúng là kẻ thực đáng khinh mà."

" Tôi... " Chu Tiểu Tinh nghẹn lời, nhưng nghĩ đến Tiểu Hạ.

Cô nàng lại có chút không cam lòng: " Hạ tiểu thư, tôi mặc kệ cô là tiểu thư nhà giàu có, nhưng cô không có quyền phán xét người khác như vậy.

Dù thế nào tôi cũng tin Tiểu Hạ không phải người như vậy, hơn nữa Tiểu Hạ lại được đào tạo bên nước ngoài nhiều năm như vậy, chắc chắn không làm việc hạ tiện như vậy. Ngược lại là cô, chỉ là một tiểu thư thế gia, lớn lên trong nhung lụa thì biết cái gì chứ."

Tuy có hơi sợ hãi chọc giận vị tiểu thư này sẽ bị đuổi việc, nhưng vị tiểu thư này bình thường hống hách thì không nói, hiện tại còn hạ nhục người cô nàng xem trọng, thực đáng giận mà.

Đuổi việc cái gì, Chu Tiểu Tinh quyết không sợ.

Thấy bộ dáng này của cô nàng thì Hạ Diệp Kỳ không thể nhịn cười nữa, cô cười sặc sụa.

Cười đến khi cô nàng chìm công kia bức bối cô mới lấy từ trong học tủ ra một cặp kính dây cột đeo lên.

Vừa nhìn thấy gương mặt khi đeo kính của cô thì Chu Tiểu Tinh liền kinh ngạc đến há hốc mồm: " Tiểu Hạ..."

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Bị Âm Hại

Vừa nhìn thấy gương mặt khi đeo kính của cô thì Chu Tiểu Tinh liền kinh ngạc đến há hốc mồm: "Tiểu Hạ..."

Hạ Diệp Kỳ cong môi cười cười: "Chu Tiểu Tinh, cảm ơn cô đã tin tưởng tôi."

Chỉ là cô vừa dứt lời Chu Tiểu Tinh giống như hồ vồ ập vào cô, nhanh chóng cướp cặp kính ra trả lại gương mặt xinh đẹp cho cô.

Cô nàng tròn mắt không thể tin được nhìn cặp kính trên tay, cặp kính này thực đáng sợ, giống như cặp kính của quý.

Một cô gái xinh đẹp đeo lên liền biến thành một bà cô quê mùa, thực sự thần kì đến đáng sợ.

Hon nữa đáng sợ hơn chính là 'Tiểu Hạ' lại chính là Hạ Diệp Kỳ - nhị tiểu thư Hạ gia, nổi tiếng là người không học vấn không tài đức của thành phố A.

Là một bình hoa di động không hơn không kém, hơn nữa còn chanh chua tùy hứng, ăn chơi vô độ, háo sắc thành tính.

Liên hệ với 'Tiểu Hạ' tuy có chút quê mùa, nhưng lại tài giỏi, thiết kế đẹp hơn nữa lại còn là một người khiêm tốn, chưa bao giờ tự đắc trước thành quả của mọi người.

Liên hệ hai người này với nhau thực đúng là khác nhau một trời một vực mà. Hơn nữa còn khác đến nỗi không thể chấp nhận nổi.

Nhưng mà hai người này thật sự là một... là một a~

Trái tim bé nhỏ của cô nàng bị đã kích toàn tập. Chu Tiểu Tinh khó khăn ngồi xuống cái ghế gần đó, lấy tay xoa xoa trái tim bé nhỏ đang kích động trong ngực của mình. Càng vuốt càng không thể thờ được, càng vuốt lại càng kích động muốn bay ra ngoài.

Thấy vậy Hạ Diệp Kỳ hơi nhú mày: "Chu Tiểu Tinh, cô làm sao vậy?" Lần này nói chuyện cô lấy lại giọng nói hàng ngày của mình.

Vì thế bạn học Chu Tiểu Tinh nào đó càng kích động muốn đập người.

Cô nàng rung rẩy nói: "Tôi cần bình tĩnh một chút, Tiểu Hạ ... à không Hạ tiểu thư, cô thực sự làm tôi quá mức rung động không nói nên lời rồi."

Nói xong còn hết sức phì phò cho hành động của mình, đáng sợ quá a, thật sự quá đáng sợ mà.

Hạ Diệp Kỳ lựa chọn im lặng, cô chỉ có thể buồn cười trong lòng.

Thực ra cô cũng không nghĩ chuyện mình là Diệp Kỳ Hạ lại khiến cho người này đã kích đến vậy, hơn nữa cái mắt kính của mẹ Hạ đưa cho cô cũng thực quá thần kì rồi.

Khiến cho một người bình thường lúc nào cũng bình tĩnh như Chu Tiểu Tinh cũng có lúc đuối đến độ đau tim.

Thực ra thì cô có phải đưa người này vào bệnh viện không.

Thực tế thì cô nghĩ nhiều rồi, Chu Tiểu Tinh kích động đến hai má hồng rực, hơn nữa kích động là vì cô, hoàn toàn không liên quan gì đến cái mắt kính cả.

Qua một lúc lâu Chu Tiểu Tinh lấy lại tinh thần, mới nhớ đến công việc hệ trọng mình cần làm khi đến đây.

Cô nàng lập tức đưa tài liệu qua cho cô: "Tiểu Hạ... à không Hạ tiểu thư, cô mau xem cái này."

Nhận lấy tập tài liệu, Hạ Diệp Kỳ cũng bần quơ nói một câu: "Gọi tôi là Diệp Kỳ được rồi. Không cần phải khách khí một câu Hạ tiểu thư, hai câu Hạ tiểu thư như vậy. Nghe thực không quen."

"À được..." Chu Tiểu Tinh khó khăn nặn ra một chữ.

Lại nhìn người nào đó đang chăm chú coi tài liệu, trong lòng không khỏi thở dài. Thực ra Hạ tiểu thư không xấu, vì sao nhiều báo bôi đen cô ấy như vậy. Thật sự không thể tin những gì báo chí nói mà.

Tâm trạng cô nàng bay cao bay xa còn Hạ Diệp Kỳ hết sức tập chung vào tập tài liệu trên tay, vừa lật mấy cô càng nhú mày: "Đây là?"

Chu Tiểu Tinh bị tiếng cô làm cho hồn thật, cô nàng lập tức giải thích: "Thật ra là như thế này. Đây là bản vẽ mà khi cô qua Mỹ đã gọi tôi tới văn phòng lấy, còn đây là bản vẽ mà chúng tôi nhận được từ bên công ty WJ."

Cô nàng lấy ra hai bản vẽ đặt trước mặt cô: "Diệp Kỳ, cô nhìn xem. Bản vẽ mà cô kêu tôi tới văn phòng lấy cô lại quá sơ suất, không kí tên nhưng bản vẽ của công ty đối thủ lại có chữ kí hằn hoi. Hơn nữa điểm kì lạ là bình thường các tác phẩm của cô đều kí tên, vì sao lần này không kí." Nói đến đây cô nàng lại lấy ra thêm một tập tài liệu: "Đây là giám định bút pháp, cô xem một chút."

Hạ Diệp Kỳ cầm tập tài liệu giám định búp pháp lên, giống nhau đến 95%. Hơn nữa bản thiết kế của cô nộp đi cho khách hàng không có chữ kí, mà bản thiết kế của công ty kia lại có chữ kí hẳn hoi, xem ra lần này cô khó đường mà thoát tội rồi.

Giương mặt cô trầm xuống, lạnh lùng cầm tập tài liệu: " Cô có thể điều tra ra người thiết kế này không?"

Chu Tiểu Tình giống như sẽ biết cô sẽ hỏi đến điều này, lập tức lấy ra một tờ giấy khác đưa cho cô. Đó là một tờ sơ yếu lý lịch: " Người này tên là Hà Uyển - là người mới tốt nghiệp đại học thiết kế Bắc Hà tại thành phố S. Thành tích không quá nổi trội, một tháng trước gia nhập làm thực tập sinh của công ty WJ.

Tuy năng lực không xuất chúng nhưng cô ta là người khá tâm kê lại rất biết dùng sắc đẹp của mình, một tuần trước được trưởng phòng cân nhắc cho lên là nhân viên chính thức. Sau đó không biết vì sao lại có bản vẽ của chúng ta nên danh chính ngôn thuận nổi tiếng với bản thiết kế sắc xảo."

Nói đến đây Chu Tiểu Tình nhin không được chăm chọc vài tiếng, người phụ nữ chết tiệt kia lại quá gan rồi.

Lúc trước cô nàng cứ nghĩ là cướp thiết kế của Tiểu Hạ, một người không có gia thế địa vị chắc chắn sẽ không thể nói tiếng nào. Hiện tại thì hay rồi, Tiểu Hạ lại là Hạ gia nhị tiểu thư nổi tiếng tàn độc.

Người kia thật đúng là xấu số.

Nghĩ đến đây Chu Tiểu Tình lại càng nhin không được cong khóe môi.

" Tiểu Tình, giúp tôi cho người điều tra bút tích của người này. Còn nữa tìm hiểu xem cô ta trong thời gian này có quan hệ với những ai. Về phần bản thiết kế này, không cần quá lo lắng, tôi đã có cách xử lý rồi." Hạ Diệp Kỳ cười cười nói.

Nghe được lời cô Chu Tiểu Tình cũng yên tâm rồi đi.

Nhìn bóng lưng của cô nàng đi xa, đôi mắt Hạ Diệp Kỳ lóe lên một ánh sáng lạnh. Tôi rất muốn xem các người muốn chơi trò gì.

Nghĩ thế cô cũng cầm túi sách của mình đứng dậy rồi đi.

Mà không biết trong túi cô có rơi ra một vật, lẫn dãi trên đất. Nếu nhìn kĩ có thể nhận ra đó là lọ thuốc mà Quân Mặc đưa cho cô.

Đợi đến cô đi xa thì gần đó cũng xuất hiện một bóng người, người đó nhặt lọ thuốc lên, đưa lên mũi gửi gửi vài cái sau đó đôi mắt liền lóe lên tia âm độc khác thường..

Diệp Kỳ Hạ lại là Hạ Diệp Kỳ...

Thực bất ngờ, có điều thứ này của cô ta cũng thực thú vị.

Đây chẳng phải là thuốc kích dục có tên ' Mị Hoặc' sao. Mỗi năm chỉ có ba lọ, mà thuốc này không mùi, không màu, không vị, chỉ cần một giọt dù có tinh thần cao đến mấy cũng phải đổ. . .

Đối với thứ này người này vốn không hề xa lạ vì khi ở bar ' Hoàng Cung ' người này từng dùng nó để hại người khác

Đúng là kẻ háo sắc, ngay cả thứ này cũng có.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Bị Hạ Dục

Ngày hôm sau Hạ Diệp Kỳ dậy sớm nấu bữa ăn sáng cho Hạ Dật Thần, rồi đến công ty làm việc như hàng ngày. Bất quá không giống với hôm qua, hôm nay đến cô lại khôi phục lại dáng vẻ cái trang như hàng ngày.

Cô không muốn lộ thân phận lúc này, nếu lộ ra cô chính là Diệp Kỳ Hạ, không những không hạ tin đồn xuống, mà tin đồn càng ác liệt hơn.

Ai có thể tin một vị tiểu thư không có tài năng gì có thể thiết kế ra một bản thiết kế sắc xảo, họ thà tin một kẻ gà mờ mới tốt nghiệp tại trường thiết kế hơn.

Vừa bước vào đại sảnh, bọn người kia thấy cô lại một lần nữa ồn ào.

" Xem kia, kẻ quê mùa cướp bản vẽ của người ta lại mặt dày đến công ty làm việc kia."

"Đúng vậy, đúng là một con gà mà, chẳng biết cô ta quê mùa như vậy, lại bỏ bùa gì cho chủ tịch mới leo lên vị trí ngày hôm nay."

"Đúng là thứ đàn bà đáng sợ mà."

Mấy người kia ồn ào đôi chút, đột nhiên từ đâu xuất hiện một người, cầm ly nước tạt vào cô, khiến cả người cô ước sững, còn không quen kèm theo một giọng điệu châm chọc: "Rác rưởi, biến khỏi công ty."

Những người xung quanh hả hê hòa theo. Cho chừa, thứ tiện nhân.

Hạ Diệp Kỳ nhú mày, khoe miệng nâng lên một nụ cười châm chọc khác thường. Thế giới này thực kì lạ. Nếu bạn là người không có địa vị, khi bạn thành công cái gì đó người ta sẽ không công nhận mà cho đó là điều đương nhiên, còn nếu bạn thất bại hoặc làm sai cái gì đó, sẽ bị người chà đạp cho đến chết.

Cô đưa tay gạt đi mái tóc ước sững của mình, âm thầm bước lại gần người kia, những bước chân của cô khiến cho khoảng cách hai người càng gần hơn. Cô tao nhã cười nhạt, một tay nâng cằm cô nhân viên kia, tay còn lại thì đoạt đi ly nước còn một nửa của cô ta.

"Vị tiểu thư này, cô có biết hành động vừa rồi của cô là phi bảm người khác không?" Nói đến đây cô lập tức vuốt ve khuôn mặt đầy phấn của cô ta, chán ghét nhú mày: "Tôi nhớ tội phi bảm người khác, đã thương người khác là vi phạm quyền công dân. Thật ra thì kim chủ của tôi cũng rất có tiền, lại quen biết rộng, nếu như mời luật sư thì cô cũng phiền phức rồi."

Bàn tay ước đầm nước của cô lướt qua khuôn mặt của người phụ nữ kia, lại bị ánh mắt lạnh như băng của cô làm cho không đứng vững.

Cô ta rung rẩy như muốn khụy xuống lại được Hạ Diệp Kỳ đỡ lên: "Áy đừng ngã, cô ngã như vậy lại nói tôi đẩy cô. Tội này tôi gánh không nổi đâu. Còn nữa trước khi ra khỏi nhà cũng nhìn lại mình một chút, xem mình có thân phận gì, đứng vì một phút bốc đồng mà phi bảm người khác. May cho cô là cô gặp tôi nếu không thì cô thảm rồi."

Dứt lời cô cũng lùi vài bước, tàn nhẫn thả ly nước xuống dưới sàn.

"Xoảng" ly nước bể tan tành, nước còn thừa trong ly cũng bắn tung tóe cùng với những mảnh thủy tinh tạo thành một khung cảnh thực đáng sợ.

Những người xung quanh cũng nhin không được hít một ngụm khí lạnh.

Đợi đến khi cô xoay người bỏ đi bọn họ mới có thể khí thở bình thường.

Người phụ nữ thoát nhìn quê mùa, khiêm tốn này không ngờ lại là một phụ nữ đáng sợ.

Bỏ lại một đám người hoang mang, Hạ Diệp Kỳ lạnh lùng bỏ lên phòng làm việc của mình.

Trên đường đi bắt gặp Tiểu Văn.

Tiểu Văn nhìn quần áo trên người cô ướt sũng thì rung rung nước mắt: "Bảo bối Tiểu Hạ, sao cô lại xuất hiện như vậy. Rốt cuộc kẻ nào to gan như vậy, dám ăn hiếp cô. Tôi đi lấy mạng kẻ đó."

Hạ Diệp Kỳ nhú mày, không chút để ý: "Không sao." Dù sao thì kiếp trước cũng không phải chưa từng bị người khác ăn hiếp, bị mãi cũng thành một thói quen mà thôi.

Trên thế giới này, người không có địa vị chính là không có quyền lên tiếng.

Tiểu Văn nghe cô nói như vậy thì càng đau lòng, cô ta cầm lấy tay của cô kéo cô lên phòng của mình.

Sau đó từ đâu ra lấy ra một cái khăn mềm đưa cho cô: "Nhanh lau người đi, kéo cảm lạnh." Rồi cô ta như có phép biến hóa không biết từ đâu lấy một bình gừng nhiệt đưa cho cô: "Đây là canh gừng tôi chuẩn bị, cô mau uống khi còn nóng."

Hạ Diệp Kỳ có chút hoa mắt, người này là thần sao?

Tất cả mọi việc chuẩn bị cụ thể như vậy.

Thấy cô im lặng nhìn bình gừng nhiệt trên tay mình, Tiểu Văn có chút chột dạ: "Cái này là do hôm qua tôi bị nhiễm lạnh nên chuẩn bị, bắt quá hiện tại tôi cảm thấy tốt rồi nên không cần nữa. Cô mau uống đi, nếu không bị cảm lạnh thì nguy rồi."

Nghe như vậy cô cũng không nghi ngờ gì nữa, trước ánh mắt mong đợi của Tiểu Văn cô mở nắp bình gừng nhiệt, uống một ngụm lớn canh gừng.

Hơi ấm canh nhanh chóng chạm vào đầu lưỡi cô, một hương vị cay cay quen thuộc của canh gừng, cộng thêm hơi ấm canh, rất nhanh cô liền cảm thấy cổ họng của mình tốt hơn một chút.

"Cảm ơn." Hạ Diệp Kỳ nhàn nhạt cảm ơn.

Thấy cô uống canh gừng, Tiểu Văn cũng yên tâm hơn rất nhiều. Cô ta cười hết sức dịu dàng: "Đến giờ làm rồi, tôi đi trước đây, nếu đến trễ Chu trưởng

phòng nhất định sẽ lấy mạng tôi cho mà xem."

Nghe cô ta nói vậy Hạ Diệp Kỳ cũng buồn cười, cô nhớ đến bộ dáng sắc sỡ như chim công của Chu Tiểu Tinh không thể không lắc đầu bất đắc dĩ: "Cô đi đi."

Tiểu Văn rất nhanh rời đi, sau khi cô ta đi khuất bóng thì ánh mắt cô ta nổi lên một con sóng tàn nhẫn.

Hạ Diệp Kỳ cô đừng trách tôi, trách là trách cô quá tài giỏi.

Vừa nghĩ cô ta vừa bấm điện thoại nhắn tin tới một số điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Phát Tắt Tác Dụng Của Thuốc Thật Đáng Sợ

Hạ Diệp Kỳ thấy Tiểu Văn rời đi cũng lập tức cởi cái áo ước của mình ra vắt trên ghế. Cả người cô mệt mỏi ngã xuống cái ghế sa lông.

Hai tay nhu nhu trán, xem ra chuyện này không giải quyết sớm chắc chắn sẽ để lại hậu quả về sau đây.

Đột nhiên cánh cửa phòng mở ra, con chim công sắc sỡ nào đó phóng vào phòng, lo lắng nhìn cô: "Diệp Kỳ cực cung, lúc này vừa đến công ty nghe nói cô bị người ta ăn hiếp, cô có sao không."

Khỏe miệng Hạ Diệp Kỳ giật giật, bà cô này có thể gõ cửa trước khi vào phòng hay không: "Không sao, chỉ là chuyện vặt thôi. Quen rồi sẽ không sao."

"Cái gì mà quen rồi sẽ không sao." Chu Tiểu Tinh ngồi xuống ghế sa lông, tức giận phồng má: "Tôi nói cho cô biết, nếu cô không vùng dậy chắc chắn bọn người kia càng leo lên đầu cô ngồi cho mà xem. Tôi nghĩ cô nên nói với BOSS để anh ta giải quyết việc này."

Vừa nói vừa đưa cho cô ly nước ấm, rõ ý bảo cô nhanh uống đi.

À! Hạ Diệp Kỳ trì hoãn nhận ly nước trên tay Chu Tiểu Tinh, uống một ngụm: "Không cần, việc bản vẽ chưa giải quyết, lại âm ỉ chuyện nhỏ nhặt này thì đám người kia sẽ càng bắt nạt hơn. Cứ để một thời gian nữa rồi tính."

Chu Tiểu Tinh thấy cũng có lý, cô nàng gật gù: "Vẫn là cô suy tính kĩ." Lời cô vừa dứt thì ngoài cửa phòng có một tiếng rống giận: "Chu Tiểu Tinh."

Cả hai người phụ nữ trong phòng đều bất ngờ nhìn ra, chỉ thấy người đàn ông nổi tiếng ôn nhu Dương Thừa Vũ đang tức đến xanh mặt ở trước cửa phòng cô.

Gương mặt hắn có chút trắng nhợt, có lẽ là bị bệnh chưa khỏi.

Chu Tiểu Tinh hốt hoảng chạy lại đỡ lấy thân hình cao lớn đang xiêu xiêu vẹo vẹo kia: "Cái tên chết bầm này, không phải bảo ngoan ngoãn ở nhà đứng chạy loạn sao? Sao giờ còn xuất hiện ở đây."

Cô nàng vút ngay cái bộ dáng chim công hàng ngày, thay vào đó là một bộ dáng ôn nhu dịu dàng.

Còn Dương Thừa Vũ vốn ôn nhu hàng ngày lại biến thành một con khổng tước nổi giận: "Còn không phải tại cô sao?"

"Được rồi, được rồi. Tại tôi, anh đừng tức giận, không tốt cho tim mạch." Nói rồi cô nàng cũng dìu Dương Thừa Vũ đi đến phòng làm việc của hắn ta, vừa đi vừa nói: "Tôi nói, tôi sai rồi. Anh bệnh nặng như vậy còn ngoan cố đến đây, thật đúng là không làm người ta hết lo được mà."

Hai người bọn họ ân ái đến quên luôn sự hiện diện của cô, có thể nào hiểu cho nỗi lòng cô đơn của cô không hả.

Khỏe miệng Hạ Diệp Kỳ co giật liên hồi nhìn hai người biến mất khỏi cửa, cô đen mặt phẩy tay.

Được rồi, các người thấy vui vẻ là tốt rồi.

Cô thờ dài tính đi đến bàn làm việc hoàn thành công việc của mình thì lại cảm thấy cả người nóng bức khó chịu.

Cả người cô nóng rang, cảm giác toàn thân ngứa ngáy khó chịu, sắc mặt trắng nhợt chuyển sang hồng hào lạ thường.

Hạ Diệp Kỳ cảm giác như trống trải lạ thường.

Cô khó chịu nắm lấy cái áo sơ mi của mình, bàn tay của cô rung rẩy đến toát cả mồ hôi.

Biểu hiện là là biểu hiện của trúng thuốc kích dục.

Chết tiệt, là ai đã làm việc này. Hơn nữa lúc ở bệnh viện cô cũng từng tiếp xúc với thuốc này vì sao lúc này cô lại không nghĩ ra bị hạ được lúc nào.

Cô khó khăn ngồi dậy, bàn tay rung rẩy từ trong cặp tài liệu lấy ra một chiếc điện thoại.

Cầm điện thoại lạnh ngắt trên tay, thân thể cô càng khó chịu, cô cố hết sức bấm một dãy số.

Rất nhanh người đầu dây bên kia liền bắt máy.

" Cứu tôi."

Đầu dây bên kia nghe tiếng gọi của cô lập tức nhảy dựng lên: " Xảy ra chuyện gì. Cô đang ở đâu." Giọng nói khàn khàn của người đàn ông vang lên.

Nghe tiếng nói quỵến rũ kia cả người cô càng thêm khó chịu, các hoocmon trong cơ thể cô càng hoạt động với công suất cao hơn.

" Văn ... phòng... nhanh lên... cứu tôi..."

Người đàn ông kia không ai khác chính là Hạ Dật Thần anh chưa kịp nghe hết câu đã vọt đến phòng làm việc của cô.

Vừa vào phòng anh liền thấy cô chật vật nằm trên ghế sofa, cả bộ âu phục trên người cũng nhàu nhĩ đến khó coi.

Thấy cô chật vật như vậy thì gương mặt của anh rớt cuộc cũng xuất hiện vết nứt.

Bước chân của anh có chút lộn xộn khi đến gần cô. Sáng nay khi đến công ty anh có nghe được một số lời đồn, nhưng nghĩ cô là một người phụ nữ mạnh mẽ nên cũng không mấy để tâm, nhưng không ngờ sự vô tâm này của anh lại hại cô ra nông nỗi này.

Anh nhẹ nhàng ôm người con gái bé nhỏ vào trong lòng, ánh mắt lóe lên sự tàn nhẫn: " Hạ Diệp Kỳ, cô xảy ra chuyện gì vậy."

Hạ Diệp Kỳ được anh ôm vào lòng, cả người có chút mơ hồ, lại bị mùi hương bạc hà nam tính của anh làm cho càng mơ hồ hơn.

Bàn tay cô giống như ma quỷ lướt trên thân hình thon dài của anh, lại vẽ loạn lên bờ ngực quỵến rũ của anh: " Giúp tôi với, tôi thật sự rất khó chịu."

Thấy bộ dáng này của cô Hạ Dật Thần ngạc nhiên, cô trúng thuốc kích dục sao? Là ai hạ.

Trong lúc anh đang thất thần thì bàn tay cô càng làm loạn hơn, đợi đến khi anh hồi thần thì cô gái nhỏ kia đã muốn luồn tay vào áo sơ mi của anh.

Hạ Dật Thần sợ hết hồn, anh chặn tay của cô lại, khó khăn nói: " Không được làm loạn." Cô gái nhỏ này không biết nếu cô còn tiếp tục vuốt ve thì anh chắc chắn chịu không nổi nữa rồi: " Tôi đưa em đến bệnh viện." Nói rồi anh bế cô lên đứng chuẩn kiểu bế công chúa.

Nhưng mà cô đang bị ngất thuốc, gương mặt hồng rực, cô cong khoe miệng bất mãn nói: " Cho tôi, tôi khó chịu."

' Ầm ' Anh giống như bị sét đánh khi bàn tay như rắn nước của cô đang bò xuống bộ vị của anh.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Một Đêm Mê Loạn (1)

Nhưng mà cô đang bị ngất thuốc, gương mặt hồng rực, cô cong khoe miệng bất mãn nói: " Cho tôi, tôi khó chịu."

' Ầm ' Anh giống như bị sét đánh khi bàn tay như rắn nước của cô đang bò xuống bộ vị của anh.

Gương mặt tuấn mỹ của Hạ Dật Thần cuối cùng cũng xuất hiện vết nứt, anh lạnh lùng nắm lấy tay của cô âm trầm nói: " Hạ Diệp Kỳ, là em châm lửa, đừng trách tôi."

Dứt lời anh không nói hai lời bế ra khỏi phòng làm việc trước khi ôm cô đi còn không quên căn dặn Dương Thừa Vũ ngày hôm nay anh không tiếp khách, nếu có việc gấp mai lại đến tìm.

Dương Thừa Vũ vừa nghe được lời anh thì ngẩn ngơ, ai chẳng biết boss của bọn họ là người cuồng công việc vậy mà boss lại nói hôm nay sẽ không xử

lý bất cứ việc gì, nếu có việc mai hắn đến tìm.

Người này nhất định có vấn đề, hắn phải đi báo cho phu nhân mới được.

Bên này thì tâm trạng nở hoa muốn chết còn bên kia lại âm trầm đến mức muốn giết người.

Bởi vì mỗi nữ nào đó nằm trong lòng người đàn ông nào đó đang hết sức không an phận. Cô liên tục cọ cọ trên người Hạ Dật Thần khiến anh muốn phát điên.

Vừa đến bãi đỗ xe, anh không nhiều lời đã hung hăng ném cô lên ghế phụ của xe, sau đó không khách khí tháo cả vạt của mình trói tay cô lại.

Hạ Dật Thần cũng lên xe, cố gắng ép chế cơn thịnh nộ của mình, anh quyết định đưa cô đến bệnh viện, thực ra thì thân thể anh cũng ham muốn cô, nhưng anh không muốn dùng cách này để có được cô.

Mà Hạ Diệp Kỳ bị anh hung hăng ném lên ghế đầu óc rất nhanh thanh tỉnh hơn rất nhiều, cô mơ màng mở cặp mắt long lanh ánh nước nhìn anh, khóe môi hồng nhuận khó khăn nhếch lên, cổ họng khàn khàn.

Cô khó khăn xoay người lại phát hiện cổ tay của mình bị trói, cô bất mãn nhắm mắt: "Hạ Dật Thần, anh vì sao trói tôi."

Hạ Dật Thần nghe lời cô thì lập tức đặt mình quay đầu nhìn cô, chỉ thấy cô khó khăn xoay người, nhưng ánh mắt thanh tỉnh hơn rất nhiều.

Vì thế anh cũng yên tâm: "Bởi vì cô trúng thuốc kích dục, tôi trói cô lại vì sợ cô làm loạn. Ngoan một chút tôi đưa cô đến bệnh viện." Giọng nói anh vẫn lạnh như thường không nghe ra một tia mất kiên nhẫn nào.

Mà Hạ Diệp Kỳ nghe vậy thì nhủ mảy. Ba chữ thuốc kích dục như đánh vào đầu cô, cô cắn răng nghiêng lợi, cô cảm thấy sự thanh tỉnh của mình bảo trì không được bao lâu nữa, mà bệnh viện cách quá xa công ty, giờ này mà đến đó chắc chắn không kịp.

Hơn nữa Hạ Dật Thần ở bên cạnh cô, giọng nói nam tính cả mùi hương bạc hạ giống như càn khôn ép lý trí của cô hơn. Hạ Diệp Kỳ khó khăn nghiêng răng nhin sự ham muốn của mình, khó khăn mở miệng: "Không kịp nữa rồi... nhanh đưa tôi về nhà...."

Nhìn thấy bộ dáng kiềm nén của cô, Hạ Dật Thần loạn thành một đoàn, có hay không nên đánh gât cô sau đó đưa đến bệnh viện.

Nhưng cuối cùng anh vẫn quyết định nghe theo cô trở về biệt thự của mình. Vừa đến nơi anh gấp gáp ôm cô đi vào phòng tắm, sau đó vịn vòi nước từ từ xả nước vào bồn tắm.

Lúc này Hạ Diệp Kỳ trông thảm vô cùng, quần áo xốc xếch, đầu tóc rũ rượi, gương mặt bị dính thuốc mà trở nên hồng nhuận, bàn tay bị trói chặt, cả người cô mệt mỏi dựa vào thành bồn tắm, ngay cả ngón tay cũng không thể nhúc nhích được, cô cắn chặt môi cố nhịn cơn khát vọng của mình, không để mình phát ra những tiếng rên rỉ, lông mày của cô nhíu chặt như có thể kẹp chết một con ruồi.

Thân hình mảnh khảnh của cô rất nhanh chìm trong nước, quần áo trên người cô khi gặp nước lập tức thấm ướt ôm lấy cơ thể xinh đẹp của cô.

Trông cô không khác gì là vừa mới bị người ta chà đạp.

Nghĩ đến điều này anh thực có chút không dám nhìn thẳng. Móc điện thoại của mình ra anh bấm một dãy số.

"Cát lão, nhanh đến biệt thự của tôi." Đầu dây bên kia vừa bắt máy, anh lập tức lạnh lùng mở miệng.

Sau khi cúp điện thoại vẫn thấy cô khép hờ hai mắt, không biết là được tính đã vui đi hay là cô nhóc này đã mệt đến ngất.

"Rất nhanh bác sĩ sẽ đến, cố gắng cầm cự một chút." Hạ Dật Thần quyết định ra ngoài phòng chờ đợi bác sĩ.

Gương mặt lạnh lùng của anh lúc này mới để ý đến sự thay đổi của căn phòng này.

Lúc trước căn phòng này rất âm u và lạnh lẽo nhưng từ ngày có cô vào ở thì mọi thứ đã khác, cả căn phòng này trở nên ấm áp hơn cũng trở nên có sức sống hơn rất nhiều.

Những vật dụng trong phòng rất đơn giản nhưng người trang trí nó đều rất dụng tâm khi đặt mỗi vật trong căn phòng.

Anh ngồi trên giường, quay lưng lại với cửa nhà tắm nên anh không hề biết cô gái nhỏ nào đó đã ra khỏi phòng tắm.

Hạ Diệp Kỳ khó khăn bước những bước nặng nề, mái tóc dài mượt của cô bị nước làm cho ướt một mảnh, quần áo trên người cô cũng ướt đẫm lộ đường cong mê người, mà bàn tay bị trói của cô không biết đã bị bung ra lúc nào.

Cô khó chịu mở vài cúc áo trên áo sơ mi của mình, nhưng cả người của cô càng nóng hơn.

Không được, cô không thể nào chịu đựng được cơn hành hạ này nữa.

Chương 43: Một Đêm Mê Loạn (2)

Vừa nhìn thấy bóng lưng cao ngất của Hạ Dật Thần đang ngồi bên giường cô liền cắn răng quyết định.

Đành phải ích kỷ lần này, Hạ Dật Thần tôi đem lần đầu cho anh, anh cũng không lỗ vốn gì. Sau hôm nay chúng ta sẽ không còn nợ gì nhau nữa.

Nghĩ như vậy cô lập tức ôm lấy thân hình cao ngất của anh.

Hạ Dật Thần đang mãi suy nghĩ nên không biết cô gái nào đó đã đến gần anh.

Đợi đến khi anh hồi thần thì đã bị thân hình ẩm ướt của ai đó nện vào lòng.

Hạ Diệp Kỳ vừa nằm vào lòng anh, bị hương vị nam tính của anh hấp dẫn, khiến cho cô càng mê muội hơn.

Cô ma mị vòng tay qua cổ anh, hung hăng kéo đầu anh xuống. Tiến hành cường hôn.

Cứ nghĩ việc này sẽ có bao nhiêu khả năng nhưng lại không ngờ đến nó lại mê hoặc hơn cô nghĩ. Môi cô vừa tiếp xúc với môi của anh liền cảm nhận được môi của anh thật mềm, hơn thở nam tính của anh thực mị hoặc khiến cô càng mạnh bạo hơn.

Cô vương đầu lưỡi nhỏ nhắn của mình, nhẹ nhàng tác môi anh ra. Trúc trắc dò thám, anh không có giống như những người đàn ông khác hút thuốc, khoan miệng anh mang một hương thơm không biết tên khiến cô trầm luân hơn.

Hạ Dật Thần ngạc nhiên quên cả phản ứng nhưng rất nhanh anh hồi phục tinh thần dành lại thể chủ động.

Vươn bàn tay thon dài của mình nâng đầu cô lên, đầu lưỡi to của anh bá đạo hút lấy mật ngọt của cô.

Nụ hôn của anh không giống cô trúc trắc đơn thuần không một chút kỹ thuật ngược lại nó lại mang đến sự cuồng dã bá đạo khiến cô có chút khó thở.

Nhưng cô cũng không cam chịu yếu thế, bàn tay của cô không ngừng vẽ loạn trên ngực anh, không ngừng khiêu khích, không ngừng châm lửa.

Hạ Dật Thần cứng đờ, không nghĩ đến bàn tay của cô lại có lực như vậy, khiến cho người anh em của anh nổi lên phản ứng.

Anh dùng lý trí còn lại của mình, khó khăn tách cô ra, gương mặt của anh không còn lạnh lùng như trước ngược lại có chút hồng, đôi mắt anh xuất hiện một tia dục vọng: "Hạ Diệp Kỳ, cô nhìn kỹ xem tôi là ai?" Nếu cô còn như vậy anh sợ mình sẽ chịu không nổi mất.

"Tôi muốn anh." Ngược lại với sự kiềm nén của anh, bàn tay của cô càng làm loạn trên người anh, còn có xu hướng càn rỡ đến bạo lực, cô dùng lực mạnh đem áo sơ mi của anh xé rách.

Sau đó hết sức to gan đưa đầu lưỡi liếm mút ngực anh, cô càng liếm càng thấy không đủ, cô đẩy mạnh anh ngã ra giường, hung hăng đặt anh phía dưới.

Mặt Hạ Dật Thần đen lại, trên môi xuất hiện nụ cười khổ hiếm thấy.

Hạ Diệp Kỳ, trúng thuốc cũng được, tự nguyện cũng được, nhưng kể từ đây phút cô hung hăng đặt tôi dưới thân thì cô liền dung cả đời này bồi thường cho tôi đi.

Nghĩ như vậy anh hơi dùng lực, lật người một cái cô đã choáng váng nằm dưới thân anh. Cả người ướt sũng, thân hình của cô như ẩn như hiện trong bộ âu phục khiến cho anh càng thêm điên cuồng.

Hạ Dật Thần đưa tay nâng chiếc cảm tình té của cô, để ánh mắt mơ màng của cô đối diện với mình.

"Hạ Diệp Kỳ, sống ba mươi năm lần đầu tiên tôi có cảm xúc điên cuồng muốn giết chết một người như vậy." Giọng điệu anh không còn lạnh lùng nữa, ngược lại có chút tà mị.

Anh khom người môi kề bên tai cô tà mị thổi khí: "Cũng là lần đầu tiên tôi bị một cô gái hung hăng đặt dưới thân mà người này lại là 'em gái' của mình. Cảm giác này thật đúng là điên cuồng".

Mà nằm dưới thân anh, cô gái nào đó đã ngất thuốc hoàn toàn, các hoocmon phụ nữ trên người cô bị hơi thở của anh kích thích đến điên rồi.

Lại bị anh thổi khí bên tai, cả người cô mẫn cảm đến rung rẩy kịch liệt, cô căn bản không còn là trí đâu mà chống lại sự quyến rũ này của anh.

Cô máy móc ôm lấy thân hình thon dài của anh, kiêu mị than: " Tội ngửa quá, cho tôi, tôi muốn anh, làm ơn giúp tôi. "

" A, ngoan ngoãn nói cho tôi biết tôi là ai. Tôi sẽ giúp em thỏa mãn. " Anh thấy bộ dáng khó chịu của cô thì nổi lên ác ý muốn trêu chọc.

Bàn tay của anh càn rỡ chạy trên đường cong của cô khiến cho cô càng thêm ngứa ngáy.

Cô uốn cong người, miệng nhỏ cất lên tiếng rên khê mê hôn: " Ừm... Thật lạnh, thật dễ chịu... "

Bàn tay nhỏ nhắn của cô vội vàng kéo bàn tay của anh muốn nó đem đến sự thỏa mãn cho mình.

Thấy cô như vậy anh cũng không vội, bàn tay anh dường như rất biết nghe lời, cô kéo đến chỗ nào liền đi nó liền đi theo đó.

Quả nhiên cô rất nhanh liền rời thấy đủ, cả người dính nước khiến cho cô càng khó chịu.

Cô nức nở cầu xin: " Giúp tôi. "

" Vậy nói xem, tôi là ai? "

Âm thanh trầm trầm khăn khăn pha chút dục vọng, rõ ràng anh đã nhận không nổi nhưng vẫn muốn nghe câu trả lời của cô.

Hạ Diệp Kỳ khó khăn mà mắt, mơ màng nhìn anh: " Ha Dật Thần...um"

Cô vừa dứt lời, bàn tay anh giống như được giải khai ma trù.

Anh xé toạc cái áo sơ mi của cô, còn rất không khách khí cời luôn chiếc váy ôm của cô...

Dưới ánh sáng của buổi ban trưa, cả người cô xinh đẹp đến lạ thường, hơn nữa cô kiêu mị rên rỉ như vậy khiến anh có chút không cảm lòng được.

Mặt Hạ Dật Thần tối sầm lại, anh hung hăng thoát nội y của cô sau cũng cời quần mình ra, còn thịt thô to dựng đứng cứ như vậy mà lộ rõ.

Anh không chút lưu tình tách hai chân của cô ra, đặt còn thịt vào ngay giữa hoa huyệt, không một màng đạo đầu cứ như tuyết tình xuyên qua cô, xuyên qua tấm màng mỏng kia.

Hạ Diệp Kỳ đang mơ màng cũng bị anh đâm đến tỉnh, cô không ngừng lắc đầu muốn trốn tránh nhưng anh càng điên cuồng ra vào hơn, nước mắt cô từng giọt giọt lăn dài trên mặt cô nhưng cô một lời cũng không kêu ra.

Đau quá. Cảm giác dưới thân hung hăng bị xé rách, cảm giác đau đến muốn chết đi sống lại.

Mà Hạ Dật Thần càng điên cuồng hơn, anh không để ý đến cảm giác của cô, cứ như vậy hết lần này đến lần khác chiếm đoạt cô.

Hạ Diệp Kỳ, nhớ rõ cảm giác đau đớn này là do tôi ban tặng, em tuyệt đối đừng quên.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Quyết Tuyệt

Khi Hạ Diệp Kỳ tỉnh lại lần nữa thời gian đã hơn nửa đêm. Cô khó khăn ngồi dậy trong đống hỗn độn, mùi vị chua xót dưới thân nói cho cô biết cô đã không còn xử nữ nữa rồi, hơn nữa nhớ đến vừa rồi tất cả đều là cô chủ động mà người ta chỉ là chiều theo cô mà thôi.

Cô nở nụ cười bất đắc dĩ nhìn qua bên cạnh, bên cạnh cô ngoài một đống hỗn độn thì không có thêm người nào, hơn nữa bên cạnh cũng không có hơi ấm chứng tỏ người ta đã đi rất lâu rồi.

Cô khó khăn bước xuống giường, vừa đặt hai chân xuống cảm giác chua xót từ hạ thân truyền đến khiến cô chao đảo, lại nhìn trên người cô đầy vết xanh xanh tím tím trông thật chói mắt.

Hạ Diệp Kỳ cố gắng bước vào nhà tắm.

Vừa bước vào nhà tắm cô liền ngã nhào vào bồn nước, không cần biết nước đó có ấm hay không, cô chỉ điên cuồng dùng khăn tắm chà mạnh vào thân thể của mình.

Kiếp trước giữ trinh tiết cho người mình yêu, kiếp này lại lên giường với một kẻ chỉ là 'anh trai' đúng là thật khiến người ta châm chọc mà.

Nghĩ lại lúc đó, Hạ Dật Thần đúng là đối với cô một chút dịu dàng cũng không có mà chỉ gần như phát tiết.

Cô biết dù thái độ anh không biểu hiện gì nhưng chắc chắn trong thâm tâm anh vô cùng chán ghét cô, chán ghét đến mức không thể tự tay bóp chết cô.

Hạ Diệp Kỳ chán nản dựa vào bồn tắm sau đó thả người cả người cô từ từ chìm vào bồn tắm rộng lớn.

Nhưng cô không những không vùng vẫy, ngược lại còn phó mặc cho số mệnh. Cô ước gì việc sống lại này là một giấc mơ, cô không muốn tiếp tục mơ giấc mơ dịu kì này nữa.

' Rào '

Ngay lúc cô gần như không thở nổi nữa thì Hạ Dật Thần từ đâu xuất hiện, vội vã bế cô ra khỏi bồn tắm.

"Hạ Diệp Kỳ, cô phát điên cái gì hả." Giọng của anh rất lạnh, ánh nhìn của anh cũng rất lạnh, lạnh đến mức khiến người ta run sợ.

Nhưng cô lại không sợ, cô mở đôi mắt đau rát của mình khó khăn nặn ra một nụ cười, một nụ cười thê lương: "Không phải anh thấy rồi sao?"

Hạ Dật Thần âm trầm nhìn cô, nhìn nụ cười thê lương trên khuôn mặt tái nhợt của cô khiến cho anh có chút chịu không nổi.

Anh cười lạnh: "Hạ Diệp Kỳ, cô muốn tự sát?"

Nghe câu hỏi của anh cô cũng chỉ cười, cô thực ra không muốn tự sát chỉ đơn giản là muốn mình tỉnh lại mà thôi.

Nhưng sự im lặng của cô khiến Hạ Dật Thần nổi giận, anh hung hăng quăng cô lên tường gạch lạnh băng, cả thân hình cao lớn của anh đè lên cô: "Hạ Diệp Kỳ, tôi nói cho cô biết. Đã lên giường với tôi rồi dù cô có tự sát tôi cũng không tha cho cô." Giọng điệu anh sắc lạnh chứa đựng một sự phẫn nộ không biết tên.

Thật ra lúc này công ty có việc nên anh phải rời đi, trên đường đi anh nghĩ đến rất nhiều việc, lại nghĩ đến tư vị mất hồn trên giường của cô khiến anh càng không thể buông xuống được.

Anh muốn nhanh nhanh giải quyết công việc rồi trở về, nhưng không nghĩ đến khi trở về không thấy cô đâu nên anh nghĩ cô ở trong phòng tắm, lại đợi thêm một chút nhưng không thấy cô bước ra, anh liền hốt hoảng đập cửa chạy vào, nhưng ngàn vạn lần anh không nghĩ tới người phụ nữ điên rồ này lại muốn tự sát.

Hạ Diệp Kỳ bị anh quăng đến đầu óc quay cuồng, cô nở một nụ cười châm chọc: "Nói xem anh sẽ làm gì tôi. "

Thấy ánh mắt kiên định của cô tâm anh có chút lung lay, anh nở một nụ cười tà mị nâng lấy cằm cô để cô đối diện với anh: "Gả cho tôi."

Phụt. ha ha ha.

Hạ Diệp Kỳ nở một nụ cười có chút điên dại.

Gả cho anh? Thật buồn cười: "Hạ Dật Thần, anh đừng buồn cười như vậy. Vì sao tôi phải gả cho anh? Anh không biết chúng ta là anh em sao, gả cho anh như vậy là loạn luân đó."

"Cô không phải là em tôi." Anh lạnh giọng nói.

Từ trước đến nay anh vốn không xem cô là em gái, loạn luân cái gì? Hơn nữa cô vốn dĩ là vị hôn thê của anh.

"Mặc kệ anh nói như thế nào, chúng ta vẫn là anh em trên pháp luật."

"Vậy chỉ cần không phải anh em, cô liền gả cho tôi."

Bị một câu nói của anh làm cho nghẹn, cô tức giận muốn đẩy anh ra: "Hạ Dật Thần, anh phát điên cái gì, chúng ta căn bản là không thể."

Thân hình của anh một chút cũng nhúc nhích, ánh mắt sắc lạnh của anh vẫn cứ như vậy nhìn cô.

"Vậy lúc chúng ta lên giường thì tình là gì? Nên nhớ là cô cầu xin tôi."

"Chúng ta đã lớn hết rồi, chuyện đó vốn dĩ là một sai lầm. Tôi hy vọng anh cũng nên quên nó đi."

"Kể cả mất đi lần đầu tiên cô cũng muốn quên đi sao." Hạ Dật Thần nhắc đến chuyện này cũng có chút ngạc nhiên, không nghĩ tới cô gái chuyên quyền rũ đàn ông này lại vẫn còn là xử nữ.

"Phải lần đầu tiên quan trọng sao??"

A! Nghe được lời cô anh cong khóe môi nâng lên một nụ cười châm chọc.

Không nhất thiết phải lên giường với người đàn ông đầu tiên sao?

Hạ Dật Thần đột nhiên vát cả người cô lên vai dọa cô sợ một trận: "Hạ Dật Thần, anh lại muốn làm cái gì." cô cố gắng vùng vẫy: "Nhanh để tôi xuống."

Trả lời cô là anh hùng hăng ném cô lên giường sau đó cô chưa nghĩ gì thì anh đã cởi quần áo trên người.

Hạ Diệp Kỳ rung rẩy nhìn anh, sau đó cô mới phát hiện mình không mặc quần áo, cô tức giận muốn đá anh một cái nhưng lại bị anh ngăn cản được.

"Cô không phải nói lần đầu tiên không quan trọng, chúng ta làm thêm vài lần nữa thì có gì quan trọng." Nói rồi anh hùng hăng đâm vào người cô.

Vẫn như trước không có một khúc dạo đầu, không có thương hương tiếc ngọc. Chỉ có điên cuồng đâm tới.

Hạ Diệp Kỳ nằm trên giường nước mắt chảy dài trên khuôn mặt.

Đau quá, thực sự rất đau, đàn ông đứng là lũ cầm thú hoạt động bằng nửa thân dưới. Nhưng cô ngay cả một tiếng rên cũng không hề kêu lên.

Hạ Dật Thần sau khi bình ổn tinh thần mới phát hiện sự khác thường của cô, nhìn thấy nước mắt của cô khiến anh có chút mềm lòng mà thả chậm tốc độ, động tác ra vào có ôn nhu hơn nhưng vẫn không thể khiến cô dễ chịu.

Bàn tay thon dài của anh che đi đôi mắt oán hận của cô, môi mỏng nhẹ nhàng đặt lên môi cô, dịu dàng hôn.

Tay còn lại của anh không ngừng châm lửa trên người cô, rất nhanh cô thả lỏng người, cả người buông lỏng thoát nhìn dễ chịu hơn rất nhiều.

Sau khi kích tình qua đi, nhìn cô bị anh làm đến mức ngất đi.

Ngồi bên giường anh vươn tay vuốt nhẹ mái tóc có chút rối của cô, lại xoa đi dòng nước mắt trên mặt cô.

Anh không biết mình phát điên cái gì nhưng mà anh hình như đã có cảm giác với cô gái nhỏ này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Thông Đồng Diễn Kịch

Sáng hôm sau khi Hạ Diệp Kỳ tỉnh lại, trong phòng đã không còn một bóng người, hơn nữa mùi vị mập mờ cũng không còn nữa chỉ còn lại một đồng hồ ồn. Cô vô lực nhìn trần nhà, cảm giác chua xót dưới thân lại truyền đến khiến cô không thể không oán hận.

Người kia thật sự đối với cô chỉ là phát tiết, ngoài phát tiết ra một chút dịu dàng cũng không có.

Cái này là cô tự làm tự chịu, không thể trách ai được.

Khó khăn từ trên giường bò dậy cô bay nhanh vào phòng tắm tắm rửa sau đó chuẩn bị đi đến công ty.

Hôm nay vẫn phải giải quyết vấn đề bản thảo của cô bị người ta đánh cắp.

Lúc Hạ Diệp Kỳ đi ngang qua phòng bếp liền thấy trên bàn có một hộp thức ăn, bên trên có dán một tờ giấy dán màu vàng nhạt.

Cầm tờ giấy lên đọc, đập vào mắt cô là một dòng chữ cứng cỏi kiên nghị.

'Sáng nay mẹ cho người làm mang qua, cô ăn xong rồi ở nhà nghỉ ngơi, chuyện công ty tôi sẽ giải quyết, cô không cần lo lắng'.

Chỉ vòn vẹn một câu nhưng cô lại không thể hiểu nổi, người này lúc thì lạnh lùng lúc lại ân cần với cô.

Thực sự quá đau đầu mà.

Mở hộp thức ăn ra, bên trong đều là những món cô thích ăn nhất.

Xem ra mẹ Hạ đã chuẩn bị rất chu đáo.

Gắp một miếng thức ăn bỏ vào miệng, Hạ Diệp Kỳ liền miễn cưỡng quên cả cảm giác đau nhức cùng mệt mỏi.

Hôm qua không được ăn uống tử tế, lại bị tên cầm thú kia hành hạ sống dở chết dở sáng nay có đồ ăn ngon cô tất nhiên là phải miễn cưỡng rồi.

Tuy mùi vị của mấy món ăn này cũng không giống mấy món trước kia mẹ Hạ từng làm nhưng mùi vị rất ngon, vì vậy cô rất nhanh đã càn quét xong cả hộp thức ăn.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại của cô vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

"Xin chào". Hạ Diệp Kỳ vừa nghe điện thoại vừa thỏa mãn xoa bụng tròn vo của mình.

Bên đầu dây bên kia im lặng mấy giây sau đó mấy giây sau mới hồi phục tinh thần, khó khăn mở miệng.

"Bà cô của tôi ơi, đại tiểu thư của tôi ơi, cô đừng nói với tôi hiện tại cô đang ở nhà hưởng thụ sung sướng?" Giọng nói mưng mưng khiến cho cô bật cười.

Hạ Diệp Kỳ xoa xoa cái mũi nhỏ của mình cười ngượng ngùng: "Thế nào Tiểu Tinh, đã điều tra ra được gì sao?"

"À, đã điều tra được. Giám định bút pháp trước đây của Hà Uyển cứ mơ hồ không rõ, hơn nữa theo điều tra của thám tử tư thì Hà Uyển này lúc còn ở trường là một tay chuyên bắt chước nét vẽ của người khác. Những cái này không thể làm rõ được chuyện gì vì từ trước đến nay Hà Uyển chưa từng dùng chung một nét vẽ".

A? Thân kì như vậy? Xem ra con người này làm việc thật sự rất thú vị.

Hạ Diệp Kỳ cong khóe môi, cô không tin trên đời này thật sự có người nào làm việc mà không để lại bất cứ một sai sót nào.

"Tiểu Tinh cô cho người điều tra mối quan hệ của Hà Uyển, à còn nữa cô giúp tôi điều tra xem ở công ty đặc biệt chú trọng là nhân viên phòng thiết kế xem ai từng có liên hệ với vị này hoặc người bên công ty WJ".

"Đợi một chút..." Chu Tiểu Tinh nghe cô nói thì lập tức lục cái gì đó.

Sau đó rất nhanh liền hồi âm với cô: "Việc này tôi cũng cho thám tử điều tra ngon ngành rồi. Trong phòng thiết kế không ai có liên hệ với công ty WJ. Nhưng thực ra tôi còn phát hiện một sự kiện vô cùng xuất sắc. Đó là em trai của Tiểu Văn trước kia đã từng theo đuổi Hà Uyển nhưng không thành. Sau đó lại bị Hà Uyển cướp bản vẽ hại bản thân bị đuổi khỏi trường học, hiện tại đang là kẻ lêu lổng không việc làm. Xem ra nếu không phải vì Hà Uyển cướp bản vẽ của chúng ta thì chúng ta vẫn phải cho cô ta một bài học."

Khoan đã, Chu Tiểu Tinh vừa nói đến Tiểu Văn?

Đột nhiên Hạ Diệp Kỳ nhớ đến cái gì đó, đôi mắt phát lạnh.

Ngày hôm qua cô gặp nạn bị một nhân viên hắt nước ở trước cửa công ty sau đó Tiểu Văn từ đâu đó xuất hiện vừa ân cần vừa hỏi thăm.

Cuối cùng đưa cho cô một bình nước gừng nói là để giữ ấm, sau đó lại kêu Chu Tiểu Tinh lên phòng của cô.

Hiện tại nếu sâu chuỗi các sự việc lại liền thấy mọi việc không giống như trùng hợp nhất thời mà có kẻ cố tình sắp đặt.

Xem ra mọi việc cũng không đơn giản như cô nghĩ.

"Chu Tiểu Tinh, giúp tôi điều tra một việc nữa."

"A~ việc gì?"

"Giúp tôi điều tra xem trước ngày cô làm mất bản vẽ Tiểu Văn đã làm những việc gì."

"Việc này thì đơn giản thôi..." Chu Tiểu Tinh nói một nửa liền ngừng lại, sau đó không thể tượng tượng nổi la to: "Sẽ không phải nghi ngờ Tiểu Văn phản bội chúng ta chứ. Việc này không thể nào, ai trong phòng thiết kế cũng có thể phản bội chúng ta nhưng Tiểu Văn thì không thể. Nhất là em trai của cô ấy bị hạ thảm như vậy làm sao có thể giúp kẻ thù việc này lại càng không thể."

Hạ Diệp Kỳ nghe câu hỏi của Chu Tiểu Tinh thì lặng im một chút sau đó mới nhàn nhạt nói.

"Hôm qua tôi bị một nhân viên tạt nước ở đại sảnh chắc cô cũng biết chứ?"

Chu Tiểu Tinh bên đầu dây bên kia im lặng lựa chọn cho câu trả lời của mình, Hạ Diệp Kỳ cũng không để ý nói tiếp.

"Sau đó....." Hạ Diệp Kỳ rất nhẹ nhàng kể lại đầu đuôi câu chuyện, trừ việc giữa cô và Hạ Dật Thần là cô không hề nhắc đến.

Nghe cô kể sau thì Chu Tiểu Tinh không còn bình tĩnh nữa.

Việc này không thể nào?

Chẳng lẽ Tiểu Văn chính là nội gián thực?

Không được việc này cô nàng nhất định sẽ phải điều tra cho thực kĩ.

"Tiểu Hạ, nếu thật sự như lời cô nói tôi nhất định sẽ điều tra đàng hoàng cho cô một câu trả lời hoàn chỉnh."

"Thật ra thì có một cách còn nhanh hơn cả điều tra, chỉ cần cô và tôi diễn một vở kịch lật mặt là tốt rồi."

"Vở kịch lật mặt???"

"Phải..."

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Dụ Rắn Xuất Động

Chu Tiểu Tinh tức giận hất bàn làm việc, tất cả mọi tài liệu bị cô nàng hất đổ trên sàn nhà.

Sau đó còn vô cùng tức giận đập mấy bình hoa trong phòng tạo thành tiếng 'loảng xoảng' chói tai vô cùng.

Mấy nhân viên trong phòng thiết kế cũng ngồi lại cùng nhau trợn mắt nhìn phóng của trưởng phòng chim công.

Một người nhịn không được lên tiếng: "Sáng nay từ khi đến phòng làm việc, trưởng phòng chim công của chúng ta như ăn phải thuốc nổ, cả người bốc hỏa, hiện tại không việc vì việc gì còn đập phông làm việc, sẽ không phải đem cả phòng làm việc dỡ bỏ chứ."

"Xem tình hình thì chắc chắn sẽ như vậy rồi. Nếu BOSS biết được chắc chắn sẽ đuổi việc mất. Chúng ta có cần khuyên can cái gì không?"

"Tôi cũng nghĩ vậy, hay chúng ta đi khuyên trưởng phòng một chút..."

Người ta vừa dứt lời, trưởng phòng chim công đột nhiên đẩy ngã cả bàn làm việc lẫn ra đất tạo thành tiếng 'rầm' rõ to khiến người kia cũng im miệng.

Cả một đám đều thức thòi ngậm miệng chạy về chỗ làm việc của mình.

Hiếm khi cùng chung một động tác vô cùng thật thà thiết kế.

Không có việc gì tốt nhất đừng trêu chọc thì hơn, khéo mình sẽ chết không toàn thây.

Tiểu Văn hơi liếc mắt nhìn căn phòng đầy tiếng đổ vỡ của Chu Tiểu Tinh, đôi mắt lóe lên sự suy tính gì đó.

Cuối cùng vẫn quyết định bước lại gõ cửa phòng Chu Tiểu Tinh trước con mắt kinh ngạc của nhiều người.

'Cộc cộc'

Tiểu Văn dùng sức gõ cửa để áp đi tiếng đập đồ trong phòng: "Trưởng phòng, trưởng phòng, chị có chuyện gì vậy?"

Nghe được tiếng gọi của cô ả thì Chu Tiểu Tinh trong phòng thờ phỉ phò nheo mắt, ánh mắt phẫn nộ ngồi lên ghế sofa.

Tức giận mở miệng: "Không có việc gì."

"Thật sự không có việc gì sao?" Tiểu Văn nghi ngờ hỏi.

Chu Tiểu Tinh hít một hơi bình tĩnh, sau đó mở cửa phòng làm việc, ánh mắt vẫn còn vương một chút phẫn nộ nhìn Tiểu Văn: "Có việc gì sao?"

Mấy người xung quanh đang đồng loạt nhìn về phía cửa phòng làm việc đột nhiên không hện mà dời mắt đi chỗ khác.

Chỉ có Tiểu Văn hơi nghiêng đầu nhìn đồ vật đổ nát trong phòng thì khó xử mở miệng: "Chỉ muốn nhắc nhở chị một chút, nếu có việc gì thì cứ nói em không cần phải đập hết đồ, nếu không chị sẽ bị đại boss đuổi việc mất".

Chu Tiểu Tinh đang bình ổn tinh thần nghe cô ả nói vậy thì lập tức nổi đóa, cô nàng hung hăng trợn mắt.

"Đuổi việc liền đuổi việc, cái công ty khốn kiếp này không tin bà, bà đây không làm nữa." Nói rồi còn đập mạnh vào cánh cửa phòng. Nhưng không nghĩ cánh cửa dội lại đập mạnh vào người cô nàng khiến cô nàng suýt xoa đến muốn khóc:

"Chết tiệt! ngay cả cái cửa cũng muốn chống đối bà".

Chu Tiểu Tinh hung hăng xoa cái chân đau của mình, ai oán muốn chết.

Mấy người xung quanh đều hít một ngum khí lạnh, rõ ràng là tự làm tự chịu sao lại đổ tội lên mình cái cánh cửa đáng thương kia chứ.

Vì thế cả một đám người không lo lắng cho vết thương của trưởng phòng mình mà ai nấy đều thương cảm cho cánh cửa xấu số.

Tiểu Văn thấy hành động của cô nàng ánh mắt liền lóe lên, sau đó rung rung nói: "Chị rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Chu Tiểu Tinh nghe Tiểu Văn nói vậy thì ánh mắt sáng lên lập tức kéo tay cô ả chạy như bay ra khỏi phòng làm việc.

Cô ả bị Chu Tiểu Tinh túm lấy có chút đau nhưng vẫn không thể không thương cảm nói: "Chị muốn đưa em đi đâu."

"Đi uống rượu." Con chim công nào đó cán răng nói, bước chân chưa bao giờ chậm lại mà còn không ngừng tăng tốc.

Thế là Chu Tiểu Tinh cứ như vậy kéo Tiểu Văn trước mặt mọi người ngan nhiên trốn việc.

Đứng cách đó không xa Hạ Diệp Kỳ vẫn bộ dáng hóa trang như thường ngày, nhìn theo bóng lưng của họ mà có điều suy nghĩ.

Trong quán rượu Chu Tiểu Tinh uống hết ly này đến ly khác, gương mặt say đến trắng hồng nhưng vẫn không ngừng nốc rượu.

Mà bên cạnh Tiểu Văn một giọt rượu cũng không động, chỉ lạnh lùng nhìn cô nàng uống hết ly này đến ly khác mà không có một chút cảm xúc gì.

Chu Tiểu Tinh vừa uống vừa khóc, trong miệng còn không ngừng lẩm nhẩm:

"Diệp Kỳ Hạ là Hạ Diệp Kỳ, ha ha. Uống công tôi coi trọng cô ta, cô ta lại nghi ngờ tôi hạ thuốc vào ly nước của cô ta. Chết tiệt, Hạ Diệp Kỳ cô có cái gì hay ho chứ. Bất quá chỉ là một vị tiểu thư thiên kim hào môn có gì hay ho chứ...."

Tiểu Văn nghe vậy thì ánh mắt sáng lên, cả khuôn mặt cũng vạm vẻo lên một tia khoái trá, cô ả dành lấy ly rượu trên tay của Chu Tiểu Tinh.

Lo lắng không ngừng: "Chị Tiểu Tinh, chị đừng uống nữa...."

Chu Tiểu Tinh không nghe lời cô nàng bị cướp mất ly rượu cũng không quan tâm lấy cái ly khác rót rượu uống.

Đợi đến khi không còn uống được nữa thì nhọt nhọt ngã xuống bàn thiếp đi, trong miệng vẫn còn lẩm nhẩm oán hận Hạ Diệp Kỳ.

Tiểu Văn bắt đắc dĩ kéo người say về nhà của Chu Tiểu Tinh.

Khó khăn ném cô nàng lên giường sau đó nghĩ đến cái gì đó, Tiểu Văn bấm số điện thoại một người và gọi đi.

"Hà Uyển là tôi...."

"...."

"Hà Uyển, việc cô giao tôi đã hoàn thành. Bọn họ thực sự đầu đá nha, hiện tại cô tốt nhất nên nhớ lời mình nói."

"..."

"Cô đừng quên bản thiết của Diệp Kỳ Hạ là cô bảo tôi ăn cắp, nếu như cô không giữ lời tôi nhất định sẽ công bố việc này với đám người kia. Đến lúc đó thanh danh của cô còn ai để ý..."

Không biết cuối cùng người đầu giường bên kia nói gì khiến cho Tiểu Văn tức giận, cô ả đánh giọng hừ một tiếng đầy uy hiếp: "Hà Uyển cô tốt nhất nhớ đến lời mình nói. Nếu không cô đừng trách tôi tuyệt tình".

Dứt lời cô ả cũng ngắt điện thoại, ánh mắt tàn nhẫn nhìn Chu Tiểu Tinh đang say mềm trên ghế sofa.

"Chu Tiểu Tinh, cô đừng trách tôi kéo cô xuống nước, chỉ tại cô nhiều chuyện đi giúp người đàn bà xấu xí kia. Căn chớ cả kế hoạch của tôi."

Tiểu Văn hơi vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của Chu Tiểu Tinh, ần ần một tia sát khí khó thấy.

Nói rồi Tiểu Văn cũng rời đi, đợi khi cô ta đi khuất thì Chu Tiểu Tinh vốn say mềm trên ghế sofa đột nhiên nhúc nhích ngồi dậy.

Cả ánh mắt là một mảnh thanh tinh làm gì có dấu hiệu say xỉn nào.

Cô nàng lạnh lùng nhìn cánh cửa một lúc lâu sau đó lấy ra từ dưới gối một cái điện thoại di động.

Chu Tiểu Tinh cười nhạt bấm lưu đoạn ghi âm vừa rồi.

Tiểu Văn à Tiểu Văn, thông minh quá lại bị thông minh hại.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Đắc Tội Với Cô Thật Đúng Là... (Thượng)

Hôm sau quả thực Chu Tiểu Tinh bị gọi hồn lên phòng tổng giám đốc. Chẳng biết ở trong đó làm gì nhưng một giờ đồng hồ sau thì tức giận đập cửa đi ra.

Trong miệng còn không ngừng mắng mủ, vừa đi vừa bày ra một bộ dáng đúng là không thể chấp nhận được.

Tiểu Văn thấy vậy thì liền nhắn tin cho Hà Uyển đẩy mạnh đơn kiện dù sao cũng có người làm con thí tốt cho cô à rồi.

Hơn nữa con rối này dùng còn vô cùng thuận tay, biết đâu xong việc này Chu Tiểu Tinh bị đuổi việc, Hạ Diệp Kỳ thì mang tiếng cướp bản vẽ của người khác, còn cô à thì danh chính ngôn thuận được lên làm trưởng phòng.

Một việc vẹn cả đôi đường không phải sao?

Mà đồng bọn của cô à là Hà Uyển lại càng là một người phụ nữ đầy âm mưu, nhận được tin tức này của cô à thì chắc chắn sẽ nhanh chóng xúi dục người bên kia đẩy mạnh đơn kiện.

Quả nhiên như cô à nghĩ, Hà Uyển vừa nhận được tin tức thì lập tức đi tìm cấp trên hùng hổ bảo sẽ làm việc này cho ra lẽ.

Mà tổng giám đốc công ty WJ tất nhiên cũng muốn lợi dụng cơ hội này bôi đen tập đoàn Hạ thị.

Vì thế hết thảy mọi việc đều đi đúng chiều hướng, mà tất nhiên báo chí cũng một phen náo động nhưng hết thảy Hạ Dật Thần ngay cả mí mắt cũng không thèm để ý vì người nào đó đã tuyên bố.

Việc này sẽ được cô giải quyết tốt, anh chỉ cần ngồi đó và không cần làm gì cả.

Dương Thừa Vũ báo cáo xong tình hình cũng không thấy tổng giám đốc không loạn còn nhân nhạ xem tài liệu thì có hơi yên tâm, hắn ta nô nức cười như gió xuân:

" Tổng giám đốc, Quân thiếu có thông báo hình như hôm nay ngài ấy đến đây".

Bàn tay cầm tài liệu của hắn hơi ngừng lại như có suy nghĩ điều gì đó, một lúc sau mới phun ra một câu không đầu không đuôi: " Đừng nói cho tiểu thư biết".

Anh vẫn chưa quên được cuộc nói chuyện mập mờ của hai người ngày đó, trước khi làm rõ quan hệ của hai người tốt nhất anh vẫn không muốn cô biết Quân Mặc đã đến đây.

Dương Thừa Vũ có chút ngốc lảng, việc Quân thiếu đến đây thì có liên quan gì đến tiểu thư?

Nhưng mà hắn cũng không thể nhiều chuyện được, việc của cấp trên hắn không tiện quản nhiều.

Bên WJ cực kì vui mừng thì bên Hạ thị trưởng khí mù mịt, người người đều mắng chửi Hạ Diệp Kỳ gây chuyện.

Thanh danh bao nhiêu năm đều bị cô phá hủy.

Chỉ là Hạ Diệp Kỳ một chút cũng không thêm quan tâm, hiện tại cô đang cực kì nhân nhạ đọc tin tức.

Bọn họ càng ra oai thì té càng đau không phải sao?

Đột nhiên điện thoại di động của cô vang lên.

" Xin chào...." Hạ Diệp Kỳ không để ý nghe máy.

Bên đầu dây bên kia một giọng nói ôn nhu: " May, anh đến sân bay rồi...."

Nghe thấy giọng nói của người kia Hạ Diệp Kỳ liền có chút vui mừng, cô từ trên ghế bật dậy cười khanh khách: " Thực tốt, anh đến rất đúng lúc. Em sẽ cho người đến sân bay đón anh. Sau đó chúng ta giải quyết luôn vụ kiện kia luôn."

" Gấp như vậy sao? Anh còn chưa được nghỉ ngơi nữa." Người bên kia bắt đầu dĩ nói.

" Yên tâm, sau việc này em mời anh ăn trưa một tháng".

" Thế thì thực vinh dự rồi".

Sau khi hai người kết thúc cuộc trò chuyện cô cũng gọi cho Dương Thừa Vũ bảo hắn ta chuẩn bị một cuộc nói chuyện với WJ vào chiều này, hơn nữa cô còn đích thân mời Tiểu Văn đi cùng vì trường phòng thiết kế Chu Tiểu Tình biến mất.

Và tất nhiên Tiểu Văn được mời đi chung cũng không ngạc nhiên vì ở phòng thiết kế ngoài Chu Tiểu Tình ra thì cô ả cũng là một nhân tài kiệt xuất, nếu không phải tại con chim công hoa hộc kia thì cô ả đã thành trưởng phòng lâu rồi.

Hạ Diệp Kỳ nhàn nhạt ngồi trên ghế bày ra một bộ dáng cực kì nhàn nhạt nhìn hai người trước mặt.

Hai người trước mặt cô một kẻ là cán bộ cấp cao của tập đoàn WJ - Tào Vĩ một người là người đẹp - Hà Uyển.

Tào Vĩ thì một bộ dáng tuấn mĩ hút mắt người nhìn, một bộ dạng cười như không cười khiến người khác nhìn vào là thấy ác cảm, bất quá hắn ta chính là một trong những người độc thân hoàn kim còn sót lại tại thành phố A. Tuy nhân phẩm không tốt nhưng nữ nhân tình nguyện chết vì anh ta cũng nhiều vô số kể.

Về phần Hà Uyển đúng là một phụ nữ xinh đẹp, cô ta một bộ dạng quyến rũ yêu mị tuy mặc đồng phục công sở nhưng cũng đủ hờ hang để đàn ông phải nhìn thêm vài lần.

Hạ Diệp Kỳ cong môi nở một nụ cười rất chuyên nghiệp với hai người bọn họ: " Tào tổng, hân hạnh được biết anh." cô khách khí chào hai người trước mặt.

Tào Vĩ cũng không ngừng đánh giá cô, trong lòng cũng có chút ngạc nhiên bởi người phụ nữ ngoài một vẻ quê mùa nhưng lại có tài năng thiết kế đáng kính nể như vậy, cô ta ở tập đoàn Hạ thị để làm một thư ký tổng giám đốc vậy chắc chắn là một người phụ nữ có tâm kế không nhỏ.

" Hạ tiểu thư, chào." Hắn ta nhàn nhạt bày ra một bộ dáng tà mị, đôi mắt cười như không cười nhìn cô.

Ngược lại Tào Vĩ thường thức cô thì Hà Uyển lại vô cùng khinh thường nhìn cô.

Một kẻ quê mùa, cô ta còn tưởng là kẻ nào tài năng lắm hóa ra cũng chỉ là một con nhỏ nhà quê.

Như vậy cũng tốt, ai có thể tin một con nhỏ nhà quê thiết kế ra một bản thiết kế sắc xảo.

Việc này đúng là ông trời giúp cô mà.

Nghĩ như vậy ánh mắt Hà Uyển nhìn Tiểu Văn có thêm vài phần hài lòng, việc này Tiểu Văn làm rất tốt, chỉ cần việc lần này thành công cô ta sẽ một bước lên mây, tiền đồ vô lượng.

Hạ Diệp Kỳ hơi liếc mắt nhìn Hà Uyển lại bí mật nhìn Tiểu Văn và Hà Uyển trao đổi ánh mắt, trong lòng không khỏi cười xòa.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Đắc Tội Với Cô Thực Đúng Là...(Trung)

" Chắc Tào tổng cũng biết mục đích của cuộc hẹn lần này?"

Lời cô vừa dứt cả căn phòng đang ngập tràn ám khí rồi cuộc cũng yên tĩnh lạ thường.

Tào Vĩ im lặng không nói, ánh mắt lóe lên vài phần thích thú nhìn cô, cô gái này thực thẳng thắn, làm việc không dài dòng, thức sáng khoái, bắt quá đi theo tên Hạ Dật Thần kia đúng là uống phí nhân tài.

Hà Uyển thấy Tào Vĩ không nói thì rất tự cho mình là đúng cướp lời của hắn, cô ta khiêu ngạo hất cằm: " Diệp tiểu thư đã vào thẳng vấn đề như vậy thì tôi cũng nói rõ. Quý công ty trắng trợn sao chép bản vẽ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại tập đoàn Hạ Thị chắc chắn không làm việc này, nên tôi sẽ không truy cứu trách nhiệm với tập đoàn quý ngài, ngược lại tôi sẽ kiện Diệp tiểu thư vì tội ăn cắp bản quyền."

Cô ta cũng không ngu ngốc, tuy cô ta có chỗ dựa nhưng tạm thời không thể đụng vào Hạ thị, chỉ bằng đánh ngã kẻ trước mắt vừa đánh một đòn vào việc không có mất tuyển nhân viên của tập đoàn Hạ thị vừa để cho họ thấy cô ta là người rộng lượng.

Bên này Hạ Diệp Kỳ còn chưa lên tiếng, Tiểu Văn đã dành lời của cô nói luôn: " Vậy thì rất cảm ơn Hà tiểu thư nương tay rồi, tôi sẽ nói lại với tổng giám đốc việc này."

Lời của cô ả vừa khen Hà Uyển là người rộng lượng vừa nói rõ cô chính là kẻ cướp bản vẽ.

Hạ Diệp Kỳ cong môi cười như không cười nhìn Tiểu Văn đang cười đã lả trước mắt: " Tiểu Văn, cô sao lại nói như vậy".

Nghe lời của cô thì Tiểu Văn đột nhiên thấy không ổn, cô ả lập tức bày ra một bộ dáng đáng thương nhìn cô.

" Tiểu Hạ, tôi biết cô từ quê lên đây sống ở thành phố rất cực khổ, cô yên tâm chỉ cần Hà tiểu thư không truy cứu trách nhiệm với tập đoàn, tôi nhất định sẽ thương lượng với tổng ytaif giúp cô đền bù thiệt hại ở vụ kiện này."

A! đột nhiên cô nghĩ đến một câu ' nói hay còn hơn hát', Tiểu Văn a Tiểu Văn, cô là người khơi mào trước.

Hạ Diệp Kỳ đột nhiên cười khanh khách khiến cho cả phòng cứ nghĩ cô phát điên nhưng không ngờ cô rút trong túi ra một cái điện thoại di động.

" Tiểu Văn cô đừng vội kết luận như vậy". Sau đó lạnh lùng nhìn Tào Vĩ cùng Hà Uyển: " Hai vị cũng đừng nôn nóng, trước mắt tôi cho các vị nghe một thứ."

Cô trượt dọc trên điện thoại lập tức điện thoại phát ra tiếng rè rè rồi tiếp theo đó là một giọng nói cay nghiệt, nếu như đoán không nhầm thì đó hẳn là giọng nói của Tiểu Văn:

" Hà Uyển là tôi..."

" Hà Uyển, việc cô giao tôi đã hoàn thành. Bọn họ thực sự đấu đá nha, hiện tại cô tốt nhất nên nhớ lời mình nói."

" Cô đừng quên bản thiết của Diệp Kỳ Hạ là cô bảo tôi ăn cắp, nếu như cô không giữ lời tôi nhất định sẽ công bố việc này với đám người kia. Đến lúc đó thanh danh rác của cô còn ai để ý..."

" Hà Uyển cô tốt nhất nhớ đến lời mình nói. Nếu không cô đừng trách tôi tuyệt tình".

" Chu Tiểu Tinh, cô đừng trách tôi kéo cô xuống nước, chỉ tại cô nhiều chuyện đi giúp người đàn bà xấu xí kia. Cản chở cả kế hoạch của tôi."

Nghe một lần hết đoạn ghi âm kia mặt của Hà Uyển và Tiểu Văn đều thanh đổi trở nên xám trắng, nội tâm rối loạn thành một đoàn cùn Tào Vĩ vẫn như cũ giống như xem kịch, giống như cả quá trình không liên quan gì đến hắn.

Hạ Diệp Kỳ nhàn nhạt thu lại hết biểu tình của mấy người kia, rồi tắt đoạn ghi âm cười như không cười nhìn Tiểu Văn.

" Tiểu Văn cô nghe đoạn đối thoại này quen không?"

Tiểu Văn tròn mắt không thể tin nhìn chằm chằm vào cái điện thoại của cô: " Chuyện này.... không thể nào. Nhất định là cô vu oan cho tôi..... đúng vậy, nhất định là cô muốn trồn tội mà vu oan cho tôi, tôi đối xử với cô không hề tệ vì sao cô vu oan cho tôi."

Còn Hà Uyển thì cười lạnh nhìn cô: " Tiểu Văn là người của cô, cái này lại không có giọng nói của tôi nên chẳng chứng minh gì cả. Ngược lại tôi rất tò mò có phải hay không các người đang muốn vu hãm cho tôi."

A! vẫn còn ngoan cố sao?

Hạ Diệp Kỳ cũng không để ý đến thái độ của cô ả, ngược lại rất tự nhiên lấy ra một tập tài liệu.

" Đây là giám định bút pháp của cô Hà Uyển..."

" Đây là giám định bút pháp của tôi..."

"Đây là giám định bút pháp của bản vẽ nộp bên nhà sản xuất..."

"Còn đây là giám định bút pháp của nhà thiết kế tên là May ở LONDON..."

Khoan đã ba cái trên còn có thể chấp nhận nhưng vì sao lại có giám định bút pháp của nhà thiết kế May.

"Ý cô là sao?" Hà Uyển khó hiểu nhìn cô còn Tào Vĩ thì thích thú cầm mấy tờ giấy lên xem.

Lật được vài trang sắc mặt hắn cũng thay đổi, hắn lạnh lùng nhìn Hà Uyển bằng đôi mắt không cảm tính: "Cô tự xem đi..."

Thấy sắc mặt của cấp trên tay đôi cô ta cũng rung rung cầm tập tài liệu lên xem, nhưng xem được vài trang mặt cô ta cũng trắng như tờ giấy.

"Chuyện này..."

Hạ Diệp Kỳ nhấp một ngụm trà thơm thả cười: "Chắc mọi người cũng thấy rõ rồi. Giám định bút pháp kia có ba bản giống nhau đến 99% mà chỉ có một bản là giống đến 95%. Hơn nữa tôi có thói quen sẽ vẽ bản thiết kế lên cùng một tập vẽ vì vậy chữ kí của tôi sẽ in từ trang này sang trang khác. Tuy tờ giấy các người nộp lên không có chữ ký nhưng tờ giấy kia vẫn có chữ ký mờ mờ của tôi trước đó, hiện tại nếu cho người điều tra chắc chắn sẽ thấy rõ..."

Hà Uyển nghe cô nói thì gần như phát điên, cô ta cầm tập tài liệu và xé làm đôi.

"Hừ, chỉ một bản kiểm nghiệm thì có gì hay ho. Cô cũng đâu phải May, nếu cô nói tôi bắt chước bút pháp thì cô cũng chính là kẻ sao chép nét vẽ của người khác..."

"Sao cô biết cô ấy không phải là May?"

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Đắc Tội Với Cô Thật Đúng Là...(Hạ)

"Hừ, chỉ một bản kiểm nghiệm thì có gì hay ho. Cô cũng đâu phải May, nếu cô nói tôi bắt chước bút pháp thì cô cũng chính là kẻ sao chép nét vẽ của người khác..."

"Sao cô biết cô ấy không phải là May?" Một giọng nói ôn nhu vang lên cắt đứt cuộc nói chuyện của mọi người.

Hạ Diệp Kỳ nở một nụ cười nhàn nhạt nhìn về phía người đang đến.

Chỉ thấy đằng xa một người mang theo một nụ cười ôn nhu xuất chúng, gương mặt tuấn mĩ được dấu sau lớp kính cận nhưng vẫn không làm mất đi hương vị đàn ông mà người đó chính là Quân Mặc một trong những bậc thầy thiết kế nổi tiếng.

Tào Vĩ hình như đã hiểu ra cái gì đó, ánh mắt hắn lộ ra vẻ sung sướng khi có người gặp họa. Hắn ghét Hạ Dật Thần nhưng hắn càng chán ghét WJ hơn bất kì ai, hắn muốn hủy diệt nó, khiến nó không ngóc đầu lên nổi.

Ngược lại với Tào Vĩ đang sung sướng thì Hà Uyển cùng Tiểu Văn đều xuất hiện cảm giác bất an. Họ cùng nhìn Quân Mặc bằng ánh mắt không thể tin.

Phải biết rằng ở London vừa xuất hiện hai nhân tài thiết kế, một người là Quân Mặc người còn lại chính là May. Hai người bọn họ có tài năng không phân cao thấp và bọn họ cũng là bạn thân kiêm đối thủ của nhau.

Nhiều năm qua Quân Mặc trở về Mỹ phát triển sự nghiệp nên thường hay thấy hắn xuất hiện trên báo ngược lại May thì đột nhiên biến mất, dường như có tin đồn cô ấy sẽ giải nghệ, ba năm qua cứ như vậy người ta suýt chút nữa là quên mất cô gái trẻ đầy tài năng kia.

Nếu không phải những bản thiết kế xuất sắc mà cô ấy để lại thì người ta sẽ lầm tưởng cô ấy là một con người chưa từng tồn tại trên cuộc sống này.

Nhưng hôm nay Quân Mặc xuất hiện nói người kia là May vậy với kịch họ chuẩn bị chẳng khác nào trò hề cả.

Hơn nữa đối phương từ đầu đến cuối hình như đã biết vở kịch này do họ sắp xếp, đối phương là đang vờn họ trong lòng bàn tay.

Hạ Diệp Kỳ cũng không để ý đến bọn họ, chỉ hơi gật đầu với Quân Mặc: "Anh Mặc, chúng ta lại gặp nhau rồi".

Quân Mặc cũng cười thâm ý đánh giá cô từ trên xuống dưới, ánh mắt ôn nhu cũng lóe lên vài phần tính kế khó thấy.

"Ha ha, được người nổi tiếng mời đến đây anh tất nhiên phải đến rồi.... lại nói..." Hắn ngập ngừng nhìn bộ dáng quê mùa của cô thì khóe miệng ôn nhu

càng nhếch lên một cách kì dị.

Cô bị hấn nhìn như vậy có chút rung rẩy, không tự nhiên nhìn sang nơi khác. Cô hiểu rõ Quân Mạc, một người ngoài nóng nhưng tâm lạnh, mỗi lần hấn như vậy chắc chắn sẽ có người gặp hạn.

Quả nhiên Quân Mạc thích thú nhìn cô sau đó lại liếc sang Hà Uyển, ánh mắt càng ôn nhu hơn gấp vạn lần.

"Hà tiểu thư nghe danh đã lâu..." Nói rồi hấn còn đưa bàn tay ngọc ngà ra trước mặt cô ta.

Khóe miệng Hà Uyển cũng trở nên cứng nhắc, cô ta là một kẻ vô danh tiểu tốt làm sao mà một người nổi tiếng như Quân Mạc có thể nghe danh mình, vừa nghe liền biết đó là một câu châm chọc rồi.

Cô ta hơi rù mi, đè nén sự phẫn nộ trong mắt: "Tôi mới là người nghe danh của anh đã lâu. Xin chào tôi là Hà Uyển..." Cô ta cẩn thận đưa tay về phía bàn tay thon dài trước mặt.

Nhưng lúc sắp chạm đến thì Quân Mạc đột nhiên rút tay về, hành động trắng trợn chán ghét. Hấn hơi nhíu mi không hài lòng về câu trả lời của cô.

Ánh mắt ôn nhu của hấn viết rõ: tôi nói nghe danh đã lâu liền nghe danh đã lâu, cô khiêm tốn cái gì?

Mà Hà Uyển cũng bị hành động bất ngờ của Quân Mạc làm cho trợn mắt há mồm, bàn tay của cô ta treo giữa không trung muốn thu lại cũng không được.

Nhưng cô ta là người tâm kế không bình thường, rất nhanh rút lại về không cam lòng, bàn tay chuyển qua cầm ly trà trên bàn.

Đưa lên môi nhấp một ngụm, khóe mắt rù xuống không biết đang nghĩ cái gì.

"Nghe nói các người muốn kiện May?" Quân Mạc ôn nhu cười, nhưng lại khiến người khác lạnh sống lưng: "Tôi lại không biết một người được xem là thiên tài thiết kế lại phải ăn cấp bản vẽ của người khác đấy. Hà Uyển cô nói xem một người được May ăn cấp bản thiết kế có phải hay không, rất vinh dự."

Hà Uyển im lặng một lời cũng không nói, ánh mắt hơi liếc nhìn Tiểu Văn bên kia.

Tiểu Văn lần này lựa chọn im lặng không nói, ánh mắt cô ta rù xuống, hai nắm đấm nắm chặt lại.

Thật không nghĩ đến nhị tiểu thư Hạ gia nổi tiếng không nghiệp không tài lại là nhà thiết kế nổi tiếng cánh bướm đêm. Hạ Diệp Kỳ a Hạ Diệp Kỳ dù có như thế nào boss cũng không tha cho cô.

Tiểu Văn nhìn thấy Hà Uyển đang cảnh cáo nhìn mình thì dương lên một nụ cười không rõ ẩn ý: "Phải, bản thiết kế đó là tôi ăn cấp rồi đưa cho Hà Uyển."

Lưng Hà Uyển phát lạnh, ánh mắt không thể tin nhìn Tiểu Văn, ngược lại Tiểu Văn lại vô cùng thông thả đứng dậy.

Ánh mắt một chút cảm tình nhìn cô cũng không có: "Chuyện này tôi sẽ giải thích với công ty vào báo chí, tôi đi trước có việc."

Dứt lời cô ta bỏ đi để lại một đám người mơ hồ.

Hạ Diệp Kỳ đột nhiên cảm thấy không thú vị, đuôi lông mày cô nhếch lên, cô đứng dậy lạnh nhạt nói: "Hiện tại chân tướng đã rõ. Hà tiểu thư tôi sẽ gửi đơn kiện cô tội vu oan cho người khác cùng với tội ăn cắp bản quyền. Còn có Tào tổng tôi đi trước, ngày sau gặp lại." Cô khách khí nhìn bọn họ sau đó cũng kéo Quân Mạc rồi đi.

Vừa đi hết cầu thang thì lại bị Tào Vĩ gọi lại.

Hấn ta vẫn như cũ cười như không cười nhìn cô, còn rất khách khí đưa cho cô một danh thiếp: "Diệp tiểu thư, hy vọng sau này chúng ta còn hợp tác."

Sau đó hấn rời đi trong tâm trạng hân hoan muốn chết, làm gì có dấu hiệu của kẻ thua cuộc chứ.

Việc này cũng khiến cho cô bất đắc dĩ, người này từ đầu đến cuối một bộ dáng xem kịch, đến khi kết thúc anh ta lại vui mừng, thật khiến cho người khác không thể nói nổi.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Nghiệt Duyên Giữa Hai Người Đàn Ông

Sau khi xong việc Hạ Diệp Kỳ mời Quân Mạc đi ăn như lời hứa ban đầu của hai người mà tất nhiên hắn cũng rất không khách khí với cô, chọn nhà hàng đắt nhất cũng chọn những món đắt tiền nhất, xem như là đền bù tổn thất đi.

"A May, em đã dùng lọ thuốc hôm bữa anh đưa chưa?" Quân Mạc đang ăn đột nhiên nhớ đến cái gì đó lên tiếng hỏi, thật ra thì hỏi cho vui thể thôi chứ hắn cũng biết rõ cô nhóc này chắc chắn sẽ không dùng đến thứ thuốc kia.

Bất quá câu hỏi này của Quân Mạc lại làm cho Hạ Diệp Kỳ có chút chột dạ, mặc dù cô không dùng thuốc kia nhưng vẫn bị người ta hạ được mà không hề hay biết, lại nghĩ đến ngày hôm đó cảm giác đau xót dưới thân cô vẫn còn ám ảnh kinh hồn đối với cô.

"Vẫn chưa..." Hạ Diệp Kỳ ho khan hai tiếng trả lời.

Quân Mạc tất nhiên cũng cảm thấy sự khác thường của cô nhưng cũng để ý nhiều, hắn chỉ nhân nhặt phun ra một chữ: "À".

Sau đó cả hai tiếp tục ăn, đợi đến khi cả hai gần ăn xong lại gặp được một người hơi rắc rối.

Mà đó chính là

"Bảo bối, lại gặp em rồi. Thật trùng hợp nha." Một giọng nói có phần hơi hài hước vang lên thu hút sự chú ý của cả hai người.

Cả hai đều nhìn qua, chỉ thấy tên Tiết Hạo Thiên nào đó hôm nay vẫn một bộ dáng cà lơ phất phơ đứng cách hai người mấy bước chân, hắn ta còn khoa trương vẫy tay, giọng nói lại càng không nhỏ thu hút không ít người.

Hạ Diệp Kỳ hí mắt nhìn hắn sau đó lại theo bản năng liếc nhìn xung quanh xem có ai đi theo hắn hay không, thực may cho cô hôm nay hắn không dắt theo tiểu bảo bối cực phẩm nào.

"Tiết thiếu, quả thực là trùng hợp."

Khác với cô cảm thấy bình thường thì sắc mặt của Quân Mạc lạnh xuống, đôi mắt giấu sau cặp kính vốn đang ôn nhu lại bất ngờ phủ thêm một tầng băng mỏng.

Ánh mắt hắn lạnh lẽo nhìn Tiết Hạo Thiên như nhìn một vật chết.

Mà Tiết Hạo Thiên tuy rằng không đứng đắn nhưng cũng nhận ra được sát khí của Quân Mạc bốc đến, hắn ta hơi nheo mắt nhìn Quân Mạc một lúc lâu sau đó cũng không thèm để ý đến thái độ của ai đó mà hắn ta còn cười thật tà mị với Quân Mạc:

"A Mạc, đã lâu không gặp. Anh cũng đừng nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy. Tôi sẽ tưởng anh nhớ thương tôi đấy." Nói rồi hắn ta còn hết sức ngả ngom xuống cạnh Quân Mạc, động tác còn tự nhiên sửa cổ áo cho hắn.

Hạ Diệp Kỳ "... "

Quân Mạc "... "

Phải mất một lúc lâu Quân Mạc mới đề xuống được cơn giận muốn bộc phát của mình xuống, không khách khí đẩy tay của ai đó ra, tao nhã dùng bữa.

Tiết Hạo Thiên cũng không vì vậy mà tức giận ngược lại còn làm một động tác hết sức kinh hãi thể tục chính là người kia vừa chuẩn bị gấp thức ăn bỏ miệng, hắn lại dùng tay đẩy tay người kia qua sau đó há miệng ăn thức ăn.

Quân Mạc chết lặng nhìn người kia tự nhiên cướp thức ăn của mình mà đầu đầy vạch đen nhìn gương mặt thỏa mãn của ai đó, hắn thực hận không thể một đám, đám cho cái tên này bầm mắt, dẹp luôn cái bộ dáng không đứng đắn này đi.

Quân Mạc kiềm nén không bốc hỏa đẩy bàn tay của ai đó đang cầm cổ tay mình ra, rất không vui cau mày: "Tiết Hạo Thiên, cậu đang hoang một chút cho tôi."

Lần này Tiết Hạo Thiên rất bất mãn trừng mắt: "Tôi làm gì không đang hoang chứ, tôi hiện tại rất đang hoang. Mấy năm trước mọi người ai chẳng biết anh nhớ thương tôi chứ."

"Cho xin đi rõ ràng là cậu nhớ thương tôi." Quân Mạc không cho là đúng nói.

"Hừ, rõ ràng bốn năm trước anh trước mặt mọi người thừa nhận thích tôi."

Quân Mạc ghen hòng: "Tôi..."

"Tôi thế nào? Sao anh không nói tiếp...."

Thấy bộ dáng không thể nói được của hắn thì Tiết Hạo Thiên cũng có chút thỏa mãn, gương mặt đắc ý viết rõ: Mối thù năm đó đánh chết tôi cũng không

quên đâu, anh cứ đợi đó cho tôi.

Quân Mạc hứ lạnh nhìn bộ dáng đắc ý của ai đó, trong lòng không cam lòng một chút nào: "A May, em nói đi. Em phải lấy lại trong sạch cho anh...." Dù sao chuyện năm đó cũng là em gây ra.

Mà bên này Hạ Diệp Kỳ đã không biết phải làm thế nào, cô chớp mắt một cái, lại hung hăng chớp mắt thêm vài cái.

Sau khi xác định mình nhìn không lầm thì về mặt cô càng ngày càng ám muội nhìn hai người đàn ông trước mặt.

Thứ lỗi cho cô, tuy cô không phải là hủ nữ nhưng gặp tình cảnh này muốn không suy nghĩ lung tung cũng phải suy nghĩ lung tung.

Hạ Diệp Kỳ càng nghĩ trí tưởng tượng càng bay cao bay xa, có khi nào hai người này là chuyện tình giữa một thiếu gia phong lưu cường công và thiếu gia ôn nhu thụ.

Phi phi, Quân Mạc mặc dù ôn nhu nhưng mà cũng không thể làm thụ vẫn thích hợp làm công hơn. Phải là chuyện tình giữa ôn nhu công và phong lưu thụ.

Ai, quả thực là một chuyện tình đẹp.

Nếu Quân Mạc và Tiết Hạo Thiên biết được cô nghĩ gì chắc chắn sẽ đập chết cô cho mà coi.

Nhưng mà cả hai mãi cũng không biết suy nghĩ điên rồ này của cô.

Hạ Diệp Kỳ nhếch môi cười: "Anh Mạc, chuyện năm đó làm sao? Em biết chuyện đó sao?" Cô ngây thơ chớp mắt vài cái long lanh nhìn Quân Mạc.

Đập chết cô cũng không thừa nhận chuyện năm đó có liên quan đến mình. Mà sự thật là không liên quan đến cô thật.

Chỉ là nghe lời nói của cô thì Tiết Hạo Thiên cũng nhìn sang cô bằng ánh mắt không tin tưởng.

Thôi chết, Hạ Diệp Kỳ có chút rung rẩy.

Cô lập tức nghĩ đến ngay kế sách chạy trốn. Vì vậy ôm túi sách của mình, vô cùng tao nhã đứng dậy: "Công ty còn có việc, em phải trở về. Hai người cứ tự nhiên."

Nói rồi chạy như một con gió ngay cả tiền cũng không thêm trả.

Nếu Tiết Hạo Thiên biết được chuyện tối đó mình bị một người đàn ông đè dưới thân cô chắc chắn sẽ vô cùng thâm.

Vài lời của bạn tác giả:

- Các bác đừng ngạc nhiên, thực ra hai ông này căn bản đâu có thẳng đâu mà cong. Mọi việc cứ thuận theo tự nhiên không phải sao?

THT: Hử?

Bạn tác giả không có một chút trí khí nói: không có gì, anh thẳng lắm, thẳng cực kì, em cái gì cũng chưa nói.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Kỳ Lạ, Thật Sự Quá Mức Kỳ Lạ.

Mấy ngày sau đó Hạ Diệp Kỳ vẫn đi làm như thường lệ, cô nghe nói sau khi vụ việc đó xảy ra Tiểu Văn có đến phòng thiết kế một lần sau đó liền biến mất không rõ tin tức.

Bên công ty bên kia cũng rất tự động thanh minh với giới thiết kế, Hà Uyển cuối cùng không biết co bị sa thải hay không nhưng cô chắc chắn một điều cô ta chắc chắn sống không hề tốt chút nào.

Còn về phần của Hạ Dật Thần, sau buổi tối ngày hôm đó cô với anh gần như số lần gặp mặt chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nếu thật sự có gặp thì đề tài chỉ liên quan đến công việc, không hề có một chút ám muội nào, điều đó khiến cho cô gần như quên mất chuyện xảy ra giữa hai người.

Hạ Diệp Kỳ ngồi trên bàn làm việc cầm cây bút xoay vòng, ánh mắt xa xăm nhìn xuyên qua cửa kính, lại nhìn những tòa nhà cao tầng xung quanh mà có chút chán nản.

"A Hạ, em làm sao vậy." Dương Thừa Vũ đột nhiên xuất hiện sau lưng cô, khó hiểu nhìn cô.

Bộ dáng chán nản như vậy của Hạ Diệp Kỳ hẳn chưa từng thấy qua bao giờ, lúc trước khi cô đến công ty làm thì hẳn thấy được một Hạ tiểu thư chanh chua lại vô cùng điệu ngoa, nhưng khi đến công ty hẳn lại biết cô là một cô gái làm việc khá bình tĩnh, khó có khi có bộ dáng thất thần như vậy, nhất định là có vấn đề.

Hạ Diệp Kỳ đang mãi suy nghĩ cũng bị Dương Thừa Vũ cắt ngang, cô cười ngượng hai tiếng: "Em chỉ đang suy nghĩ vài việc thôi. Cũng không phải vấn đề quan trọng gì."

Nói rồi cô cũng ngồi xuống ghế làm việc, cầm một tập tài liệu lên coi.

Nhìn cô như vậy Dương Thừa Vũ cau mày, hẳn đoạt quyền tài liệu trong tay cô: "Em cầm ngược rồi. Em muốn làm người nghiêm chỉnh thì cũng phải xem xem mình có cầm đúng hay không."

A, Hạ Diệp Kỳ kinh ngạc nhìn quyền tài liệu trên tay Dương Thừa Vũ, lại có mắt mắt, bàn tay nhỏ nhắn không tự giác đưa lên mũi xoa xoa vài cái.

Không gian nhất thời rơi vào trạng thái ngượng ngịu phải mất mấy phút sau thì cô mới khôi phục lại dáng vẻ bình thường.

"Còn nữa tiếng nữa mới đến giờ tan làm. Anh đến phòng làm việc của em làm gì?"

Nghe cô nhắc đến cái này Dương Thừa Vũ mới đột nhiên nhớ đến mục đích của mình: "À, suýt chút nữa thì anh quên mất. Hôm nay BOSS có buổi nói chuyện với nhà sản xuất còn có đạo diễn bên kia để thương lượng về mấy bộ trang sức sắp tới. Em cũng chuẩn bị một chút để tối nay đi cùng với BOSS."

"A? Mấy việc như thế này không phải anh đi vắng tiện hơn phụ nữ như em sao?" Hạ Diệp Kỳ nhủ mày, không cho là đúng nói, hơn nữa cô cũng không tiện ở gần người kia.

Nhìn thái độ không tình nguyện của cô, Dương Thừa Vũ muôn phần bất đắc dĩ nói: "Xùy xùy, em là thư ký chủ tịch lại còn là nhà thiết kế chính của bộ trang sức lần này, chắc chắn sẽ hiểu rõ mấy vấn đề đó hơn anh, nên lần này em đi cùng BOSS là đúng rồi."

"Nhưng..."

"Ai nha, em đừng có nhưng nhị gì hết. Buổi nói chuyện sẽ vào bảy giờ tối nay. Em chuẩn bị một chút đi rồi đi. "Nói rồi Dương Thừa Vũ cũng không cho cô cơ hội từ chối mà rời đi.

Hạ Diệp Kỳ khó khăn nhìn theo bóng lưng hắn mà trong lòng có chút ai oán. Vì sao hằng ngày Dương Thừa Vũ dễ nói chuyện như vậy sao hôm nay đột nhiên lại khó nói chuyện như vậy.

Tất nhiên là khó nói chuyện rồi vì bạn học Dương Thừa Vũ nào đó, hôm nay có hẹn cùng người nào đó đi ăn tối. Tuy công việc quan trọng nhưng mà bắt được vợ càng quang trọng hơn, dù sao tuổi của hắn cũng không còn nhỏ, mẹ già ở nhà thì suốt ngày kêu gọi bắt hắn lấy vợ.

Bên nào nặng bên nào nhẹ hẳn tất nhiên biết rõ, chỉ tội cho Hạ Diệp Kỳ bị người ta đưa đi làm con tốt thí mạng.

Đúng sáu giờ ba mươi Hạ Diệp Kỳ cầm tài liệu nghiêm chỉnh đứng trước đầu xe của Hạ Dật Thần để chờ đợi.

Mà khi Hạ Dật Thần từ xa bước lại, khi thấy một cô gái nhỏ đang ngoan ngoãn đứng trước đầu xe của anh thì trái tim của anh có chút không bình tĩnh.

Bước chân vốn đang vững vàng của anh đột nhiên khựng lại không bước tiếp nữa.

Mấy ngày hôm nay không phải là anh bận việc mà căn bản chính là anh muốn trốn tránh người này.

Nhưng thực ra khi cô gặp anh, vẫn bảo tồn dáng vẻ ngàn năm không đổi khiến anh có chút thất vọng.

Có lẽ anh trong lòng cô vốn không là gì.

Nghĩ như vậy, ánh mắt anh nhìn cô có nhiều thêm vài phần đau xót không biết tên.

Bên này anh đang mãi suy nghĩ thì bên kia Hạ Diệp Kỳ rút cuộc cũng nhìn thấy anh thì lập tức nghiêm chỉnh cúi chào.

"BOSS."

Thấy hành động của cô thì Hạ Dật Thần cũng khôi phục về dáng vẻ lạnh lùng nguyên thủy: "Sao cô lại ở đây? Dương Thừa Vũ đâu?"

Như bị thái độ lạnh lùng của anh kích thích, Hạ Diệp Kỳ cũng vô cùng lạnh lùng nhìn anh, dùng một giọng điệu trả lời không thể chuyên nghiệp hơn: "Thư kí Dương nói rằng tôi đi theo BOSS vì bản thiết kế kia dù sao cũng là tôi vẽ, chi tiết trong đó tôi biết rõ hơn anh ấy, nên anh ấy bảo tôi cùng BOSS đi

thương lượng."

Khi cô vừa dứt lời cũng không thấy Hạ Dật Thần trả lời, nghĩ rằng anh chắc không thích cô đi cùng mình, thật không nghĩ tới sau việc ngày hôm đó anh lại chán ghét cô như vậy.

Bất quá như vậy cũng tốt, cô cũng không phải canh cánh trong lòng nhiều.

Nhưng vẫn không hiểu vì sao trong lòng cô như có gai nhọn đâm vào, âm ỉ không thôi.

Hạ Diệp Kỳ khó khăn nói: "Nếu như BOSS không thích thì tôi sẽ gọi Dương thư kí đến đây."

Im lặng lại im lặng.....

Ngay lúc cô muốn rời đi thì đột nhiên Hạ Dật Thần lại lên tiếng: "Không cần phiền phức như vậy, nếu Dương Thừa Vũ nói như vậy thì cô đi với tôi cũng được."

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Khẩu Vị Nặng Kinh Khủng

Hạ Dật Thần đưa cô đến một nhà hàng kiểu Pháp. Trước khi đi vào phòng bao đột nhiên anh dừng bước, ánh mắt nhìn cô rõ ràng vô cùng ẩn ý:

"Lát nữa nếu gặp việc gì thì không cần nhịn."

A! Hạ Diệp Kỳ có chút không hiểu nhìn anh, lời này có nghĩa là gì vậy. Lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì sao? Bọn họ bắt quá chỉ ăn một bữa cơm, rồi bàn công việc làm sao có thể xảy ra chuyện gì được chứ. Nhưng mà rất nhanh cô cảm thấy lời anh nói đúng vô cùng.

"Ôi, xem ai kia. Hạ tổng, đã lâu không gặp." Khi hai người vừa đi vào phòng bao thì một giọng nói đầy nịnh nọt vang lên.

Hạ Diệp Kỳ đánh mắt nhìn qua thì thấy trong phòng có hai người đàn ông, một người đàn ông thoạt nhìn khoảng ba mươi tuổi đáng vẻ đoan chính pha chút ôn nhu còn người còn lại là một tên đàn ông béo ú bộ dáng nịnh nọt đáng khinh khiến cô nhịn không được mà rùng mình.

"Triệu tổng đã lâu không gặp". Hạ Dật Thần cũng gật đầu đáp lễ, trong lời nói lạnh nhạt không có bao nhiêu phần nhiệt tình.

Nhưng tên Triệu tổng mập mạp kia dường như không để ý ngược lại còn cười khà khà quay qua người đàn ông ôn nhu bên kia: "Hà đạo diễn, đây là Hạ tổng. Người sẽ tiếp nhận hạng mục lần này cho bộ phim của anh."

Người được gọi là Hà đạo diễn chính là Hà Mạc, một trong những đạo diễn xuất sắc trong giới nghệ thuật. Hắn ta cũng đứng dậy khách khi vương tay đến trước mặt Hạ Dật Thần: "Hạ tổng, hân hạnh được biết anh." Thái độ của hắn không kiêu ngạo không siêu nịnh nhưng lại khiến người ta không thoải mái.

Hạ Dật Thần cũng vương bàn tay mình ra: "Hà đạo diễn, hân hạnh."

Sau đó hai người đàn ông cao một thước tám âm thầm đấu đá lẫn nhau.

Mà Triệu tổng cũng thấy có vấn đề: "Được rồi, chúng ta cùng nhau ngồi xuống, vừa ăn cơm vừa bàn công việc."

Nói rồi ông ta phát tay cho phục vụ để phục vụ mang thức ăn lên.

Sau đó trong phòng nhất thời im lặng.

Hạ Dật Thần im lặng nhìn Hà Mạc mà Hà Mạc cũng im lặng nhìn Hạ Dật Thần.

Hạ Diệp Kỳ cuối đầu mắt nhìn mũi, mũi nhìn chân, im lặng không nói.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại của Hạ Dật Thần vang lên, anh khách khí rời khỏi phòng để lại trong phòng ba người im lặng.

Hà Mạc vừa thấy Hạ Dật Thần rời đi thì cảm thấy không thú vị, hắn ta cầm tài liệu trong tay nghiêm túc coi.

Chỉ có Triệu tổng gì gì đó là không khách khí đánh giá cô, ông ta nhìn qua tập tài liệu trên tay cô, đôi mắt đột nhiên sáng lấp lánh: "Vị này hẳn là nhà thiết kế chịu trách nhiệm cho bản thiết kế lần này đi, bản thiết kế của cô quả nhiên đặc sắc vô cùng."

Lời ông ta vừa dứt quả nhiên thu hút sự chú ý của Hà Mạc chuyển hướng sang cô.

Ánh mắt của hắn có chút âm trầm khiến cho cô có chút rợn sống lưng.

Hạ Diệp Kỳ nhíu lông mày, nhưng vẫn rất quy cũ nở một nụ cười chuyên nghiệp: "Triệu tổng quá khen rồi."

Có vẻ như vị Triệu tổng kia nhìn cô không vừa mắt lắm, ông ta khinh thường đánh giá cô từ trên xuống dưới, ánh mắt gian tà như có điều suy nghĩ.

"Bất quá tôi cũng rất tò mò. Cô làm sao thu phục người lạnh lùng kia? Chắc hẳn công phu trên giường cũng rất tốt nhỉ." Triệu tổng ngả ngóm nói, móng tay heo của ông ta cũng không yên phận đến gần gương mặt của cô vuốt ve vài cái.

A, khỏe miệng Hạ Diệp Kỳ có chút cứng đờ. Cô không khách khí đẩy móng heo trên mặt mình ra: "Triệu tổng, phiền ngài nói chuyện sạch một chút."

Cô nhớ trước khi đi vào nhà hàng cô vẫn còn đeo mắt kính, hơn nữa bộ dáng cũng xấu vô cùng. Triệu tổng này quả thật là xấu đẹp cũng không tha, khẩu vị nặng kinh khủng.

"Thế nào? Hạ Dật Thần bỏ tiền mua cô thì được còn tôi thì không được sao?" Nói được một nửa thì ông ta dừng lại, dâm tà nhìn cô: "Hay là căn bản hắn ta chơi không mất tiền? Yên tâm đi tôi chơi nhất định sẽ trả tiền cho cô đền bù hoàn." "

Tục.

Quá tục rồi.

Gân xanh trên trán Hạ Diệp Kỳ nổi lên, mà ngay cả Hà Mạc ngồi bên cạnh cũng bị lời nói không khách khí của Triệu tổng làm cho khó chịu.

Hắn ta đang muốn nói gì thêm thì lại thấy được một mảng kinh hãi thể tục, chỉ thấy Hạ Diệp Kỳ vốn đang im lặng đột nhiên đứng dậy.

Cô tao nhã câu môi nở một nụ cười khuyh thành: "Triệu tổng, ngài hình như không biết rõ tình hình rồi. Tôi với Hạ tổng căn bản không có gì, mà nếu như có gì thì cũng không đến phiền ngài bàn luận. À, còn nữa bộ dáng ngài xấu như vậy, muốn bao nuôi tôi? Dù ngài có cho nhiều tiền như thế nào cũng không thể lọt vào tâm mắt tôi được."

"Cô..." Triệu tổng hung hăng trừng cô, ở thành phố A này ông ta nói một không ai dám nói hai, vì thế ông ta muốn dạng phụ nữ nào chẳng được, chỉ cần cho chút tiền thì mấy người phụ nữ kia đều tình nguyện cho ông ta chà đạp.

"Tôi thế nào?" Hạ Diệp Kỳ câu môi, rồi đột nhiên nhớ đến cái gì đó. Cô thập phần sợ hãi nói: "À phải rồi, tôi như thế nào quên mất ngài chính là người sẽ được bầu cử làm thị trưởng thành phố A. Chết rồi, đắc tội với ngài tôi chắc chắn sẽ không được yên ổn trong thành phố A này."

Còn chưa để cho Triệu tổng kịp đắc ý thì cô đã phì cười: "Vậy Triệu tổng có từng nghĩ đến lần bầu thị trưởng lần này ông sẽ không thắng cuộc hay không?"

Triệu tổng nghe cô nói thì bật cười khà khà: "Vậy cô không biết rồi, chỉ cần một lời của tôi, lại thêm một ít tiền tôi không tin không mua được cái chức thị trưởng kia."

"A, oai phong như vậy. Xem ra ngài quả thực kiếm được khá nhiều tiền trong việc làm ăn phạm pháp nhỉ."

"Cô... Phạm pháp? Tôi không có. Cô đừng vu oan cho người khác, cẩn thận tôi kiện cô tội vu khống." Triệu tổng xám mặt, nhưng vẫn gân cổ cãi lại.

Hạ Diệp Kỳ chắc một tiếng: "Vậy sao?" Sau đó cô lại nở nụ cười bí hiểm: "Vậy thì tốt nhất đừng có nếu không ngài muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong đấy."

Nói rồi cô xoay người rồi đi bỏ lại một Triệu tổng âm trầm nhìn cô.

Mà Hà Mạc vốn dĩ nãy giờ im lặng xem cuộc đối thoại của hai người thì nhủ mày kiể.

Người phụ nữ này thực thú vị, hiện tại hắn cũng rõ lý do vì sao Hà Uyển thua rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Báo Đen Xuất Chương

Hạ Diệp Kỳ rời khỏi nhà hàng một lúc lâu mới đột nhiên nhớ đến khi rời đi hình như cô vẫn chưa nói với Hạ Dật Thần.

Vì thế cô vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho anh.

Bên đầu dây bên kia tút một tiếng dài mới có người bắt máy, nhưng cô còn chưa kịp lên tiếng thì người bên kia đã dành nói trước: "Hạ Diệp Kỳ, tôi nói cô không cần nhịn nhưng không phải nói với cô là cô cứ như vậy bỏ đi mà không chờ tôi. Còn nữa lá gan của cô cũng to thật, cô có thể khiến người kia không lên làm thị trưởng sao?" Cô có năng lực như vậy sao?

A! Hạ Diệp Kỳ không thể tin được người vốn dĩ lạnh lùng như anh cũng có lúc thét to như vậy, thật sự xém chút hù sợ cô mà, cô biết anh giọng khỏe rồi không cần khoe với cô làm gì.

"Khụ khụ, boss à. Tôi làm như vậy hợp đồng của chúng ta sẽ không ảnh hưởng gì chứ."

"Cô nói xem?"

Nghe giọng điệu giống như cô hỏi chuyện thừa thì cô liền biết việc này chắc chắn anh cũng đã tính toán qua. Xem ra là cô nghĩ nhiều rồi. "Thế thì tốt."

Hạ Diệp Kỳ lại không biết lúc cô đang cùng anh nói chuyện thì một kẻ từ đám đông từ từ tiếp cận cô. Sau đó nhanh như chớp chụp lấy túi sách cô và chạy đi.

Mọi việc diễn ra quá nhanh khiến cho cô không kịp hồi thần, đợi đến khi cô lấy lại tin thần thì tên cướp đã cách xa cô cả một đoạn.

Hạ Diệp Kỳ không nói hai lời lập tức chạy theo. Nhưng cô cũng không quên thông báo với người đầu dây bên kia: "Hạ Dật Thần, anh về nhà trước đi. Không cần lo cho tôi. lát nữa tôi sẽ về."

Nói rồi cô cũng không cho anh cơ hội nói thêm lời nào mà cứ vậy ngắt máy đi, sau đó dùng một trăm phần trăm công lực rống to: "Phía trước làm ơn bắt người kia lại. Hắn là ăn cướp."

Tên cướp kia khá chuyên nghiệp thấy có mấy người chặn đường hắn đều dễ dàng tránh thoát được.

Thật ra nếu bây giờ là kịch bản trong phim truyền hình thì chắc chắn sẽ có một người đánh bại tên cướp lấy lại túi sách cho cô.

Nhưng sự thật phủ phàng, đây là thực tại chứ không phải phim truyền hình, vì thế mấy người chịu giúp cô cũng chỉ là người dân bình thường, sao có thể bằng một tên suốt ngày trộm cướp chứ.

Rũa thăm một câu, cô hung hăng tăng tốc độ, mà tên cướp cũng không kém cô nhiều lắm.

Hắn chạy đến gần rào chắn bên đường sau đó tung người mất hút trong một con hẻm tối tăm.

Đợi đến khi cô đuổi kịp vào con hẻm đó thì đã không có ai nữa rồi.

Hạ Diệp Kỳ trợn mắt thờ hồng học, dựa vào bức tường ẩm mốc bên cạnh, gương mặt có chút tái nhợt, cũng đã lâu rồi không vận động, hiện tại lại chạy một quãng đường dài như vậy có chút không thích ứng được.

Nhưng mà tên cướp này thật sự quá nhanh, mới đây đã không thấy rồi., lúc trước cô từng là vận động viên điền kinh chạy đường dài, dù có lâu không vận động nhưng tốc độ cũng không phải là tệ, vậy mà đuổi không kịp.

Bỏ đi bị cướp xem như xong, cứ coi như hôm nay xui xẻo, trong túi sách cũng không có gì quan trọng cả.

Hạ Diệp Kỳ chán nản quay đầu lại nhưng khi cô vừa quay đầu lại thì trước mắt cô là một mảnh tối đen.

Cô cứ như vậy ngã xuống và ngất đi.

Trước khi cô mất ý thức hình như mơ hồ nhìn thấy một bóng lưng cao lớn.

Trong căn phòng kì dị được bao bởi bóng tối, một tiếng cười tàn nhẫn vang lên, khiến cho người khác phải lạnh sống lưng:

"Tam đương gia, người mà cô muốn bắt cũng thật không dễ bắt nha! Tôi đã phải vô cùng vất vả mới bắt được cô ta đó."

Lại một tiếng nói ma mị của phụ nữ vang lên: "Không phải anh vẫn bắt được cô ta rồi sao? Hơn nữa nhan sắc của cô ta là cực phẩm trong cực phẩm. Anh chắc chắn sẽ có được cái giá tốt."

"Ha ha, tam đương gia tôi đột nhiên nhớ đến người xưa có câu 'không được đắc tội với phụ nữ', lúc trước tôi còn mơ hồ, hiện tại gặp được tam đương gia tôi cảm thấy quả thật đắc tội với phụ nữ đúng là không phải cái gì tốt lành."

"Báo đen hiện tại anh biết cũng không muộn." Phải người đàn ông kia chính là Báo Đen, còn người phụ nữ rắn độc còn lại chính là Lam Nhược Nhược: "Bất quá cũng nhắc anh một điều. Cô à kia cũng không phải vật trong ao. Thế lực phía sau của cô ta cũng không chỉ đơn giản là một cái Hạ gia, nếu không thì đoạn thời gian vừa rồi cả tôi và anh đều gặp rắc rối."

Bảo Đen hứ lạnh, vết xẹo trên gương mặt giật giật. Hắn ta nở một nụ cười tàn nhẫn: "Bất quá chỉ là một ả đàn bà. Cho dù có thể lực cỡ nào, một khi bước vô đây thì đều có kết cục như nhau. Cô ta khiến đoạn thời gian trước tốt không dễ chịu. Vậy thì đoạn thời gian cô ta sống ở dưới địa bàn của tôi, tôi cũng sẽ khiến cô ta khó chịu hơn gấp ngàn lần."

"A, tôi rất mong chờ những ngày tháng khó chịu của cô ta. Ha ha ..." Lam Nhược Nhược nở nụ cười thị huyết.

Hạ Diệp Kỳ a Hạ Diệp Kỳ, cô còn nhớ năm năm trước cô đã khiến người tôi yêu không dễ chịu hơn nữa cô còn chọc kim chủ của tôi khó chịu vậy thì cô cũng đừng mong có những ngày tháng dễ chịu...

Vài lời của tác giả:

Các bác còn nhớ hai nhân vật Bảo Đen và Lam Nhược Nhược này không?

Âm mưu của hai kẻ này đã xuất hiện từ chương 31 nhưng hiện tại hai bác này mới được lên sân diễn chính thức.

Mà kể từ tập này trở đi thì âm mưu mới bắt đầu, mà tranh đấu cũng là kể từ bây giờ, vậy nên mọi người hãy dõi theo nha.

Thật ra thì cứ cái kiểu, giới thiệu từ tập một mà tập ba mươi mới diễn ra vậy. Tội lỗi quá.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Không Gian Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.